

BURMESE
CLASSIC
.com

ခင်ခင်မြတ်နိုး

အချစ်ရင်ခွင်မှာ အလွမ်းငှက်ငိုခွင်နား

ခင်ခင်မြတ်နိုး

အချစ်ရင်ခွင်မှာ
အလှမ်းငှက်တို့ချစ်ခင်နား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၅၆၇၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၈၇၀၇၀၇

ထုတ်ဝေသည့်လ ● ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အကြိမ် ● ပထမအကြိမ်

အုပ်စု ● ၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ ● ဒေါ်စိုင်းသစ်ဌေးလှိုင်
အောင်ပိုင်မင်းစာပေ
အမှတ် (၂၅၅)၊ စက်ရုံလမ်း၊
ဒေါ်ပုဇွန်

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ ● ဒေါ်အိမ်နုသက်လွင်
(သဒ္ဒါမွန်ပုံနှိပ်တိုက်)
(၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊
တာမွေမြို့။

တန်ဖိုး ● ၁၀၀ ကျပ်

မြတ်နိုးစာလွှာ

၁၁၉ ၁၆၁

လေးစားချစ်ခင်ရပါသော စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများ စာအုပ်
အငှားဆိုင်များ မှတ်တိုင်စာလှုပ်တော်ကြီးများနှင့် ...

ကျွန်မ ခင်မြတ်နိုးကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သော ...

ပထမဦးဆုံးလုံးချင်းစာလှုပ်တော်ကြီး - ခင်မြတ်နိုး - ဟန်အောင်ပိုင်ချစ်တယ်လား
နှင့် ဒုတိယမြောက် လုံးချင်းစာလှုပ်တော်ကြီး - ခင်မြတ်နိုး - ချစ်ခြင်းခြင်းပွင့်လန်း
သောအလင်္ကာတို့ကို ရေးသားဆွဲပန်းပြုပြင်ပါသည်။

အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်မ၏ကလောင်
အမည် ခင်မြတ်နိုးအား ခင်ခင်မြတ်နိုးအဖြစ် ပြောင်းလိုက်ရပါသည်။

စာတိယမြောက် လုံးချင်းစာလှုပ်တော်ကြီး "အချစ်ရင်ခွင်မှာ အလှမ်းရက်
တို့ ခိုင်နား" ကို ခင်ခင်မြတ်နိုးအမည်ဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေသွားမည် ဖြစ်ပါ
ကြောင်း

ခင်မြတ်နိုး (ခို) ခင်ခင်မြတ်နိုးသည် ယင်းဆွဲပန်းပြုပြင်ထုတ်ဝေသောကံ၏
ကလောင်များ၊ ကလောင်ခွဲ၊ ကလောင်များ မဟုတ်ပါကြောင်း လေးစားချစ်ခင်
ရပါသော စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် အားလုံးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့
အား ရှင်းနှင်းပင်စွာ အလီပေ ဝန်ကြားအပ်ပါသည်။

ခင်မြတ်နိုးသည် ခင်ခင်မြတ်နိုး ဖြစ်ပါသည်။
ခင်ခင်မြတ်နိုးသည် ခင်မြတ်နိုးဖြစ်ပါကြောင်း ...

စာဖတ်ပရိသတ်များအား လေးစားမြတ်နိုးစာလွှာ

ခင်ခင်မြတ်နိုး

ခင်ခင်မြတ်နိုး

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ခင်ခင်မြတ်နိုးကို စာရေးဆရာမဘဝသို့ရောက်အောင် တိုက်တွန်းကူညီပေးခဲ့သော ရွှေစကားစာပေတိုက်မှ အန်တီနုကို ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

အားငယ်နေချိန်မှာ အစစအရာရာ ဖေးမကူညီ စာနာနားလည်ခံစားပေးခဲ့သော ... စိန်သရဖူစာပေတိုက်မှ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးအားလည်းကောင်း၊ စာအုပ်များစွာ ပေးဖတ်ခဲ့၍ စာရေးရန် ပြောကြားခဲ့သော ကိုလတ်စာပေတိုက်မှ ကိုထွန်းထွန်းသန်းအားလည်းကောင်း။

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများအားလုံးနှင့် ကျေးဇူးတင်တိုက်သူများအား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

ခင်ခင်မြတ်နိုး

ခင်ခင်မြတ်နိုး

ကျေးဇူးတင်လွှာ

မန္တလေး ထွန်းဦးစာပေနှင့် နဂါးစာပေမှ ကိုထွန်းဦး၊ ကိုထွန်းရွှေ နှင့် ဝန်ထမ်းများ

ကျော်ကျော်စာပေ (မော်လမြိုင်မြို့) မှ

ဦးကျော်ကျော်တို့ကို

ခင်ခင်မြတ်နိုး မှ

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ခင်ခင်မြတ်နိုး

ခင်ခင်မြတ်နိုး

ကျေးဇူးတင်လွှာ

၃၁ လမ်းမှ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများဖြစ်သော

ကင်္ဂဒီစာပေပြန်၊ ချိုလေးမှ ကိုဝိုးတုတ် နှင့် ဝန်ထမ်းများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

စောဦးစာပေမှ ကိုစောဦး နှင့် ဝန်ထမ်းများအား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ရွှေအိမ်မှူးစာပေမှ ကိုအောင်ခိုင် နှင့် ဝန်ထမ်းများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကိုလတ်စာပေမှ ကိုထွန်းထွန်းသန်း နှင့် ဝန်ထမ်းများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

မြတ်စာပေမှ ဦးလှနိုင် နှင့် ပိသားစုတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။
ခင်ခင်မြတ်နိုး

ခင်ခင်မြတ်နိုး

ကျေးဇူးတင်လွှာ

၃၂ လမ်းမှ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများဖြစ်သော

ကျော်သိန်းစာပေမှ ဦးကျော်သိန်း နှင့် သားကြီး ရီစိုး သစ်ကြီးနှင့် သမီးငယ် ကိုကျော်လေယု နှင့် ဝန်ထမ်းများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကျော်မင်းနိုင်စာပေ၊ မြို့ကျော်စာပေ နှင့် အောင်ကျော်စာပေ တို့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

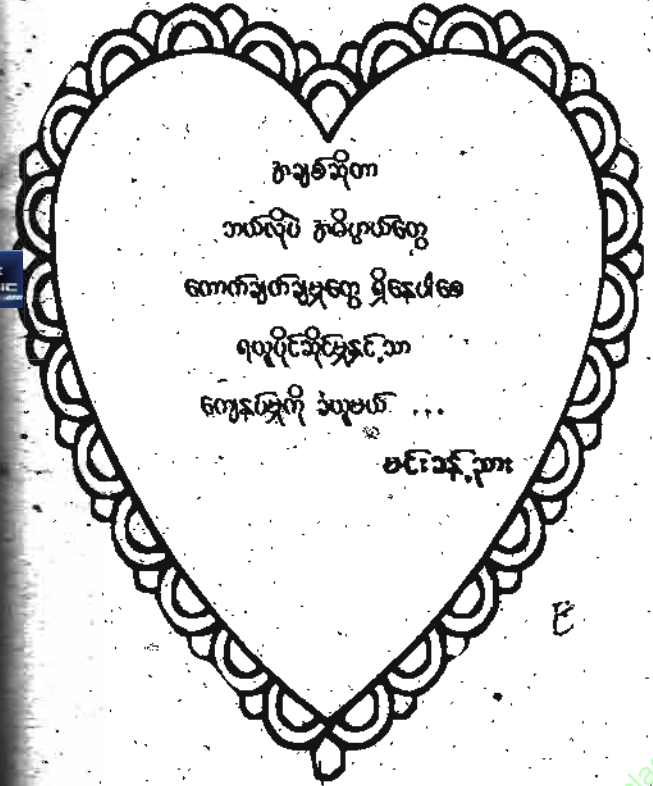
နေစေးစာပေမှ မမော်ကြီး နှင့် နေစေးညီအစ်ကို၊ သူငယ်ချင်း များနှင့် ဝန်ထမ်းများကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ပန်းရွက်ဝေစာပေမှ ဒေါ်လေးငယ် နှင့် မောင်လေးသန့်စင် အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

စေတနာလွင်စာပေ မှ ကိုသိန်းဇော် နှင့် မောင်မျိုးစာပေမှ ဦးမျိုးတို့မိသားစုအား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ခင်ခင်မြတ်နိုး

BURMESE
CLASSIC

ကလေးစားစွာ

ဘယ်လိုပဲ ကမိပုဂံလေး

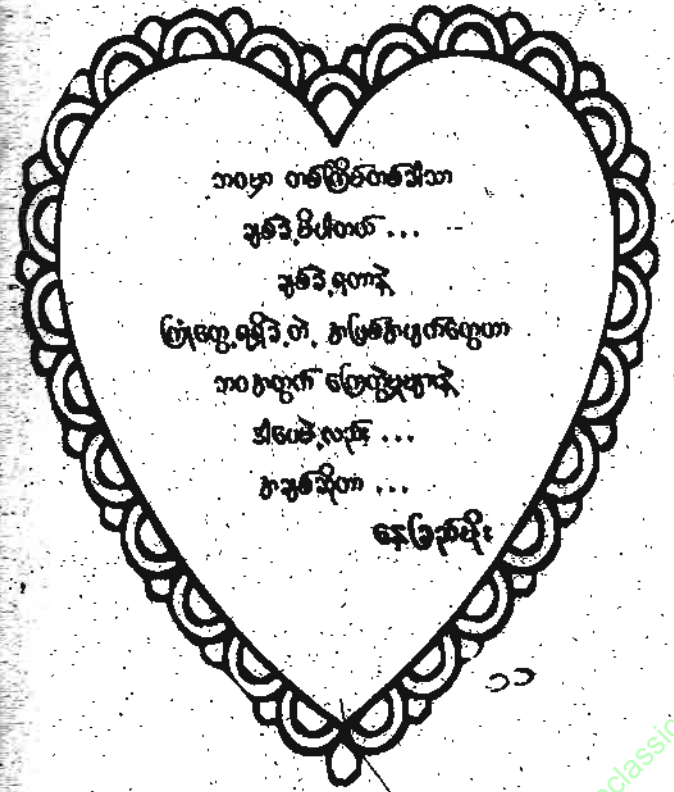
ကောက်ချက်ချမှုလေး ပြုပေးပါစေ

ရလှပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်သာ

ကျေနပ်မှုကို မဲလှပယ် ...

မင်းသိန်းသာ

E

သတို့တရား
သွက်ပိတ်တယ် ...

သွက်ပိတ်တယ်

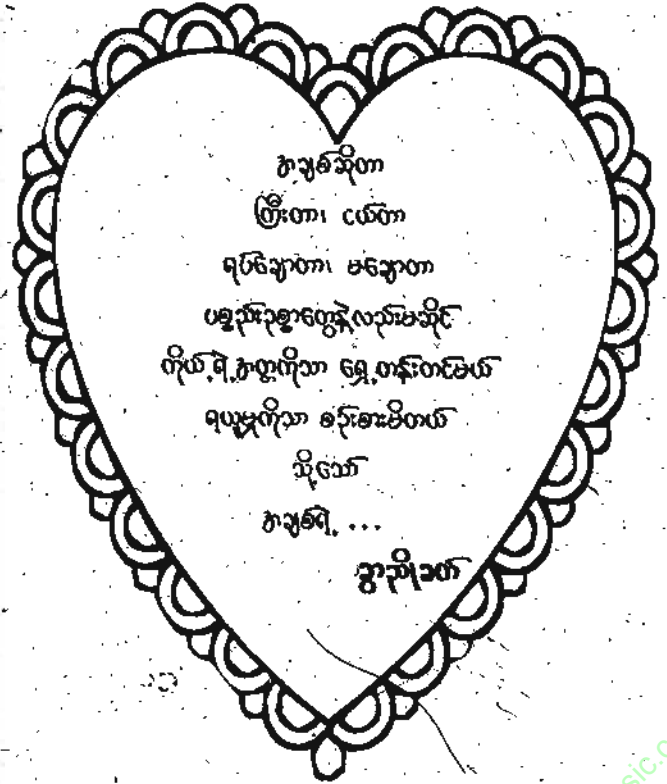
မြို့ရွာ၊ ရွာ၊ နေရာ၊ နေရာ

သတို့တရား အခြေခံ

အခြေခံ ...

သွက်ပိတ်တယ် ...

အခြေခံ

စာချစ်ဆိုတာ

ပြုံးတာ၊ ငယ်တာ

ရုပ်လျှောက်၊ ဗလျှောက်

ပစ္စည်းကိစ္စတွေနဲ့လည်းမဆိုင်

ကိုယ်ရဲ့ စာတူကိုသာ ရွေးတန်းတင်မယ်

ရယူမှုကိုသာ စဉ်းစားမိတယ်

ဆိုရော်

စာချစ်ရဲ့ ...

ဇွာချိုခက်

နှိုင်း : ၈ ၆ ၀

ခင်ခင်ဖြတ်နိုး

အချစ်ရင်ခွင်မှာ အလွမ်းငှက်တို့ ခိုဝင်နား

ကျသွားလို့”

“ကဲ . . . ရယ်ဒီ မှတ်လား။ သွားကြစို့”

“သမီးတို့ ကားတွေဆိုင်ကယ်တွေလည်း သတိထား

ကြဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“မာမီ . . . ဘိုင်”

“အေး . . . သမီး . . . ဘိုင်”

မေမေအား နှုတ်ဆက်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်စု

‘စကိတ်’ ကိုယ်စီနှင့် ကတ္တရာလမ်းမကြီးဘက် ထွက်ခဲ့ကြ
၏။

“ဒီနေ့ မိန်းဘက်သွားစီးရအောင်ဟာ ကျုံးကြီး
ဘက်က ကားရောလူရော ရှုပ်တယ်ဟ”

“အေး . . . နေခြည် နင့်သဘောပဲ”

“ဘာလဲ နေခြည်၊ ငါ့သဘောကို ဆန့်ကျင်ရင်

breakfast ကျွေးရမှာစိုးလို့လား”

“ငါက စေတနာနဲ့ပါဟယ်။ ကျုံးကြီးဘက်သွားစီး

“နေခြည် . . . ဒီမှာ ဂျူလိုင်တို့ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ် . . . မာမီ၊ လာပြီ”

အောက်ထပ်က သူငယ်ချင်းများ၏ စကားသံများ

ကြားပြီး မေမေအသံပါ ထပ်ဆင့်ထွက်နေ

လိမ်းထားသောမျက်နှာကို ကရှင်းပစ် ပါးပါးလေးရွိုက်ကာ

ဆင်းခဲ့၏။

“အယ် . . . နေခြည်၊ နင်အလှပြင်နေတာဆို”

“ဟာ . . . သွားစမ်းပါ။ နေခြည် ဝါသနာ

မပါဘူး၊ မာမီ နောက်တာ . . . ငါ အိပ်ယာထ နောက်

အင်အားမြှင့်

ရင် ကျော်နန္ဒဆိုတဲ့ကောင် လာရီနေတာနဲ့ နင်လည်း စိတ်
ညစ် နေရမှာလေ”

“အေးဟယ် အဲဒီကောင်ရန်ကို ဘယ်လိုရှောင်ရ
မလဲမသိပါဘူးဟယ်”

“နင်ထ ကပ်နေတစ်ခြား ပိုပိုပြီးလှလာတာကိုး
နေခြည်ရဲ့”

ဂျင်းအပျော့သားကိုယ်ကျပ် ဘောင်းဘီရှည် အပြာ
ရင့်နှင့် စပိုရှပ် အနီရဲရဲလေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော
နေခြည်ကို ‘ယုဇန’က မျက်စောင်းဝင့်ရင်း ပြော၏။
နေခြည်က ဂုတ်ဝဲဆံပင်လေးကိုခါ၍ နှုတ်ခင်... ဝဲ
လိုက်ရင်းမှ...

“အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့တာ။ ငါလေ မှန်နေရမှာပေါ့
တောင် မထိုင်ချင်တော့ဘူး သိလား။ ဒါကြောင့်လည်း
ဘာမှ မလိမ်းစော့တာ”

“တို့ကတော့ နင့်ကို အားကျတယ်ဟာ၊ ဘာမှ
မလိမ်းဘဲတောင် ဒီလောက်လှနေရင် လိမ်းများလိမ်းရင်

တော့ ပုရိသတွေ ဝိုင်းနေမှာ”

“တော်ပါတော့ဟာ နင်တို့ကလဲ”

နေခြည်မိုး ဧအာလိုက်မှ ဂျူလိုင်နှင့် ယုဇန ဇက်ပု
ကာငြိမ်သွားကြ၏။

သုံးယောက်သား စကိုတ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး စီးနေကြ
စဉ် အခိုက်

“ဟိတ် နေခြည် ဒီနေ့ကျုံးကြီးဘက်လည်း မစီး
တော့ဘူးလား”

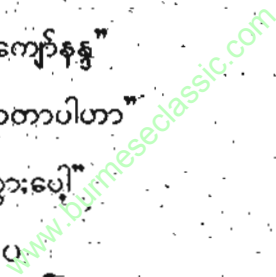
ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိသော
ကျော်နန္ဒ စူပါကတ်ဆိုင်ကယ်နှင့် နေခြည်နား တပ်လာ
၏။

ဂျူလိုင်နှင့် ယုဇနကပါ အနားမှ ခွာပေးလိုက်ကြ
တာပို့ နေခြည် ဒေါက်နဲသွားလျက်...

“နင့်မှာ မျက်စိပါနေသားပဲ ကျော်နန္ဒ”

“ငါက စကားအကောင်းပြောတာပါဟာ”

“မလိုဘူး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပေါ့”

စကားကို အမာဆုံးပြောလျက် စက်တံကိုပါ အမြန် နှုန်းမြှင့်လိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် ကျော်နန္ဒက နောက်ဆုတ်မသွား၊ သူ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့်လျက် ပါလာကာ...

“နေ . . . နေပါဦး နေခြည် တို့ရေးထားတဲ့ စာ... စာလေးတော့ ယူ . . . ယူသွားပါတာ”

“တောက်”

နေခြည် စက်တံကို အရှိန်ထိန်းပြီး ရပ်တန့်ဝပ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ကျော်နန္ဒနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်...

“နင့်စာကိုယူရင် နင်လှည့်ပြန်မှာလား ကျော်နန္ဒ”
“အင်း”

“ဒါဖြင့်ပေး။ ကဲဟယ် . . . ကဲ . . . ကဲ”

“ဗျို... ဗျို... ဗျို”

လက်ထဲ စာအိတ်လေးရောက်လာတာနှင့် အစိပ် စိပ် အမွှာမွှာ ဆွဲဝပ်ပစ်လိုက်သည်။

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသူကား ကျော်နန္ဒ။ ဂျူလိုင်

နှင့်ယူနေကဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးတွေနှင့်...

ပြီးတော့ နေခြည်အား ထူးဆန်းတဲ့သတ္တဝါတစ် ကောင်လို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“နင့်ဆန္ဒပြီးရင် ငါ့သဘောပါပြောမယ် ကျော်နန္ဒ”

နေခြည် စကားကိုတစ်လုံးချင်းပဲ ပြောချလိုက် သည်။

“နင်မြင်လိုက်တာ ငါ့အဖြေပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါ့နောက် ကို နင်ဘယ်တော့မှ မလိုက်ပါနဲ့”

“ငါ့ဦးနှောက်မှာ ဒါတွေစဉ်းစားဖို့ အကန့်မရှိဘူး”

“လာ . . . ဂျူလိုင်နဲ့ ယူ သွားမယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ကိုဆွဲလျက် စက်တံ ကို အသော့စီးကာ ထွက်ခဲ့၏။

● ကျော်နန္ဒ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မည်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီဆို တာဖြင့် နေခြည်အတွေးမှာမရှိတာ အံ့ဩစရာပါပဲ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ဂျူလိုင်က ပြစ်ထင်

စကား ဆိုလေသည်။

“နင်ကလဲဟယ် . . . လုပ်ရက်လိုက်တာ ခမျာ သနားပါ တယ်ဟာ”

“သနားရင် လဲသာသေလိုက် ဂျူလိုင်. . . နေခြည် ဒါမျိုး စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နင့်အကြိုက် မတွေ့သေးလို့ပါ နေခြည်ရာ”
ဖိတုန်းက နေခြည် ဂျူလိုင်စကားကို ယုံကြည်မှုမရှိ ခဲ့။ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခဲ့သည်။

“တော်ပါဟာ။ ငါဘာမှမကြားချင်ဘူး။ လာ. . . ထမင်းကြော်သွားစားကြစို့၊ ဝိုက်ထဲမှာ သံစုံတီးနေပြီဟ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး နံနက်ခင်းစားသောက် ဆိုင်ထဲ ဆံပင်လေးဝဲအောင်ပြေးဝင်သွားသော နေခြည်ကို သာ ဂျူလိုင်ရော ယုဇနပါအားကျနေမိသည်။

နေခြည်ဘဝက ဥစ္စာနေရော၊ ရုပ်ရည်ရူပီကာပါ မြင့်မားပြည့်စုံသူဟု ဆိုရမည်ပင်. . .။

ကျောင်းမှာလည်း လက်လှမ်းကမ်းလင့်နေတဲ့ သူများ ဝိုင်းနေသလို ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ချူချင်သူတွေ

ရိုနေ ဝိုင်းနေတော့တာပဲဖြစ်သည်။

နေခြည်အဖို့တော့ စကိတ်စီး၊ ဆိုင်ကယ်စီး၊ သူငယ် ချင်းများနှင့် လည်ပတ်ဖို့ကလွဲလို့ ကျန်တာခေါင်းထဲ ဘာမှ ရှိမနေခဲ့ချေ။

မျက်လွှဲကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခြံ
ထားတဲ့ စောင်ကိုဖယ်ယူရင်း...

“အာ . . . မာမိကလည်း . . . မီးခုံနံပါတ် မာမိ
သိသားနဲ့ မီးအစား သွားကြည့်ပေးပါလားလို့”

“ဟယ် . . . ဒီကောင်မလေးတော့ မအောက်များ”
မေမေ့စကားပင် မဆုံးလိုက်ချေ။ နေခြည်မိုး
နားရွက်လေးတစ်ဖက် ပြတ်သွားလောက်အောင် ပူကနဲ
ဖြစ်သွား၏။

“အ . . . အား . . . ကြောက်ပါပြီ မာမိရဲ့ . . .
ကြောက်ပြီ”

“ဒါဖြင့် ခုထ”
နာကျင်မှုပေါ်လာမှ နေခြည်အိပ်ယာထဲမှ ပြေး
ထွက်လျက် ရေခိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ မေမေ့ဆူပူသံက သူမ
အခန်းထဲမှာ ဟုံလွင့်နေဆဲ . . . ။

ရေခိုးရင်းမှ ဒီနေ့ သူမတို့ အောင်စာရင်းထွက်မှာ
ကို သွားသတိရမိသည်။

“ဟဲ့နေခြည် . . . ထစမ်း . . . ထစမ်း၊ သူများ
တကာတွေ အောင်စာရင်းသွားကြည့်တာ အောင်လို့ ပြန်
လာတဲ့သူတွေ လာကုန်ကြပြီ၊ နင်က ခုထိအိပ်ကောင်း
တုန်းပဲလား”

“မိန်းကလေးတဲ့ စည်းစနစ်ကိုမရှိဘူး၊ ပရမ်းပတာနဲ့
နော်”

ကျယ်လောင်သောမေမေ့အသံနှင့် တွန်းထိုးလှုပ်နှိုး
နေတာမို့ နေခြည်မိုး အိပ်ချင်စိတ်ကိုတင်းပြီး မျက်လုံးဖွင့်
ယူရ၏။

“ဟုတ်သားဟ၊ ဒီနေ့ အောင်စာရင်းထွက်မှာပဲ”
 ညို့ပါလျက် အောင်စာရင်းထွက်ပေမယ်လို့ နေခြည်
 အတွက် ထူးခြားလာမှာမဟုတ်။ နေခြည် ကိုယ်ပြောဆိုခဲ့တဲ့
 အခြေအနေကို ကိုယ်သိနှင့်ပြီးသားပင်။

အောင်မှတ်သေချာနေပေမယ့် ဂုဏ်ထူးတော့ ပါမှာ
 မဟုတ်။ ဒါကိုမှ အအိပ်ပျက်ခံ၊ လူစော်နံတိုးဝေ့ပြီး သွား
 ကြည့်လည်း ပင်ပန်းရုံသာရှိမည်။

မေမေကတော့ ဒါကိုမသိချေ။ အတင်းအဓမ္မသာ
 တိုက်တွန်းနေရှာ၏။

ဂျူလိုင်နှင့် ယုဇနလည်း ခုထိတော့ ပေါ်မလာကြ
 သေး။ ညီမလိုပဲ အေးအေးလူလူပဲ နေမည်ထင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် အောင်စာရင်းသွားကြည့်ပြီး အပြန်မှ
 သာ ဝင်ပြောမည်ထင်သည်။

ရေကို စိပ်ပြီးခိုးလိုက်မှ အိပ်ချင်စိတ်များ ပျောက်
 လျက် လန်းဆန်းသွားသည်။ ထိုစဉ် ရေခိုးခန်းအဝမှ
 မေမေအသံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ဟဲ့ မိနေခြည်မိုး ရေခိုးခန်းထဲမှာပဲ တောင့်သေနေ
 ပြီလား။ နင်နဲ့တော့ ငါသိပ်စိတ်ညစ်တော့တာပဲ . .
 စိနေခြည်ရယ်”

နေခြည်မိုးတစ်ယောက် မေမေစိတ်ဆိုးနေပြီဆိုတာ
 သိလိုက်သည်။ ရေများကို တဘက်နှင့်သုတ်ပြီး ရေခိုးခန်း
 မှ အမြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဧည့်ခန်းဝယ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသော
 မေမေမျက်နှာတွင် နေခြည်အား သဘောကျရိပ်တို့က
 အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

ဒါတောင် မေမေအား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို
 ပြန်ပြောလိုက်သေးတာပါ။

“မာမိရာ . . . မီးအကြောင်း မီးသိပါတယ်။
 အောင်မှာပါ ယုဇနတို့ ဂျူလိုင်တို့ ကြည့်လာမှာမေး”

“မာမိက အလကား အပူရှာနေတာ အေးဆေးပါ
 မာမိရာ”

“ဟဲ့ . . . မအေကို ဒီလိုပဲပြောရလားဟဲ့ ငါရိုက်ရင်

တော့ နာတော့မယ်”

“အဟင် . . . မာမိက လိမ္မာသားနဲ့”

“ဟော . . . ဆိုင်ကယ်သံ၊ ဂျူလိုင်တို့ လာပြီမာမိ။

မီးက အောင်ပြီးသားပါ မာမိ”

နေခြည့်စကားအဆုံး ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ခြံထဲအပြင်း မောင်းဝင်လာသည်။

ပြီးတော့ ဟံလ်မက်(လ်)ကိုကိုင်လျက် အိမ်ထဲဝင် လာကာ

“ဟိတ် . . . ကာလနဂါးမလေး နိုးပြီးလားဟ”

“အံ့မာ . . . နင်တို့ကို ငါစောင့်နေတာမှ ကြာလှ ပြီ”

ကိုယ်က အပြစ်ဦးအောင် တင်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် အကြောင်းသိသူငယ်ချင်းများပီပီ

“နေခြည်မိုးရယ် သူများကို သွားလို့မခမ်းပါ။ တို့က သိနှင့်ပြီးသား လက်ချာတွေပါကွာ၊ အန်တို့လက်ချက်နဲ့ ခုမှ အိပ်ယာကထတဲ့ ရုပ်ကများ”

ထိုအခါမှ နေခြည် ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း

“က . . . ဒါဖြင့် အခြေအနေတယ်လို့လဲ ဂျူလိုင်

က ဝေးဆုံးမှာမှတ်လား”

“နင် ဗေဒင်သာဟောစားတော့ နေခြည်၊ အခြေအ နေက တို့သုံးယောက်စလုံးတော့ အောင်ထယ်။ အဟင်း ဒါပေမယ့်”

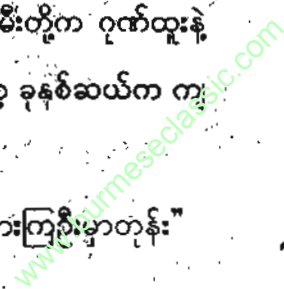
ယုဇနက စကားမဆက်သဖြင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသော မေမေက ရှုံ့မဲ့သောမျက်နှာဖြင့်

“ဂုဏ်ထူးလေး ဘာလေးတောင် မပါကြဘူးလား၊ ယုဇနရယ်၊ စပါယ်ရှယ်ပိုင်းတွေတက်ပြီးတော့”

ယုဇနက သူ့အကျင့်အတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲလုပ် ကာ..

“ပြောချင်ပါဘူး အန်တီရယ် မီးတို့က ဂုဏ်ထူးနဲ့ ကပ်လွဲနေတာနေမှာ၊ အမှတ်ကတော့ ခုနစ်ဆယ်က ကျ မယ့် မထင်ပါဘူး”

“ထားပါတော့ ဒါက ဘယ်သွားကြဦးမှာတုန်း”

အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အောင်လည်း ပြီးတာ ပေါ့လေဟု ဖြေသိမ့်ကာ တွေးရသေးသည်။

“စာမေးပွဲအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အနီထီး လျှောက်လည်ကြမယ်လေ၊ ကဲ နေခြည်သွားဖို့ ဒီတော့မှ တအက်ကို ကိုယ်မှခွာဖို့ သတိရမိ၏။

“အေးအေး . . . ဟာ . . . နေကြပါဦးဟဲ့၊ ငါ အကျီလေးတော့ လဲပါရစေဦးဟဲ့”

“မာမိ . . . မီးအပြင်သွားမယ်နော် အဲဒါ. . .”
နေခြည်က ပြောပြီးလက်မနှင့် လက်ညှိုးဝိုင်းပြ တော့ မေခေက အလိုက်သိစွာ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်စပစ်ပြ ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် တစ်ထောင်တန်စာစာထပ်က အသင့် ဖြစ်နေပြီ။

“ဟေး . . . ဒါမှ မာမိကွ”
ဝိုက်ဆံကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး မေမေ့ ပါးကို စွတ်ခနဲနှမ်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲဖို့ အခန်းထဲသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

သမီးကို အလိုလိုက် အလိုက်သိသော မေမေ့အသံ ထမူ သူမနောက်ပါးမှာကပ်ပါလာသေး၏။

“ကိုမြင့်မောင်ကြီးရေ နေခြည်ဆိုင်ကယ် ဝိုဒေါင်ထဲ ထ ထုတ်ပေးလိုက်ပါဦး”

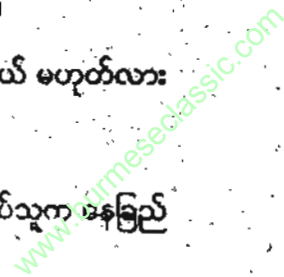
“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . မမလေး”

ငါးမိနစ်ပင်မကြာလိုက် အနီရောင်ကိုယ်ကျပ်စပို့ရုံနှင့် ခဲသားရောင်ဂျင်းပင်ကိုဝတ်ကာ ပြန်ထွက်လာသော နေခြည်မိုးတစ်ယောက် မိခင်ပါးပြင်အား နှစ်ဖက်စလုံး နှမ်းပြီး ပေါ်တီကိုအောက်မှ အသံငုံ့ဖြစ်နေတဲ့ ဆိုင်ကယ် တိုစီးကာ သူငယ်ချင်းများနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။

“မာမိရေ သွားပြီ . . . တာတာ”
ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး ပြုံးပြီးကျန်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်သံ ပျောက်သည်အထိ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“နေခြည်လေး စာမေးပွဲအောင်တယ် မဟုတ်လား
ဩည်ပြာ”

နေခြည်မိုး အချစ်တော် အဘွားလုပ်သူက နေခြည်

ထွက်သွားတာနှင့်တပြိုင်နက် ရောက်လာကာ ဆိုဖာတွင် ထိုင်လျက် မေးလာ၏။

ဒေါ်ကြည်ပြာမိုးမှာ သက်ပြင်းရှိုက်လျက်က...

“အောင်ပါတယ်မေမေ၊ ဒါပေမယ့် အောင်ရုံပါ မေမေ့မြေးအတွက်နဲ့တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်မေမေရယ်”

“မေမေက မြေးကိုအလိုလိုက်ထားတော့ ဘာမှ လည်း အလေးမထား၊ နေထိုင်တော့လည်း ပုံပန်းမကျနဲ့ ရင်လေးတယ် မေမေ”

ဘွားအေလုပ်သူက လက်ကာပြုရင်း...

“ဘာလို့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာချင်ရတာလဲ သမီး၊ မြေးက သူနေတတ်သလိုနေရှာတာပါအေး၊ သွားသွားလာလာကတော့ ဒီခေတ်မှာ ဒါသဘာဝပဲ၊ ဒီလောက်တော့ရှိမပေ။ သမီးရှာနေတဲ့စီးပွားကလည်း မြေးအတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ အေး ငါတို့ပိုင်သမျှစည်းစိမ်ကလည်း ဟောဒီ မြေးနေခြည်အတွက်ပဲလေ”

“ခုရော မြေးက ဘာပုဆားနေပြန်လို့လဲ ကြည်ပြာ”

ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ ဘွားအေလုပ်သူက မြေးမျက်နှာတစ်ချက် အညှို့မခံသူ။

“ဟိုတစ်လောကတော့ စာမေးပွဲအောင်ရင် ပါဂျဲနိုးဖိုးစိုး ဝယ်ပေးရဇယ်တဲ့မေမေ ဈေးကမနည်းဘူး”

“ဝယ်ပေးလိုက်ပါအေး၊ သမီးရှာတာ ဒီသမီး အတွက်ပဲ မဟုတ်လားကွယ်၊ မြေးလေးလည်း တတ္တသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်လို့ ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးမေမေ၊ မေမေ့မြေး ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်လုပ်နေတာ သမီးကမကြိုက်တာ”

“အိမ်ရှေ့အိမ်က ကေဇင်ကျော်လေးဆို ဘယ်လောက်စာတော်သလဲ သူ့အမေ နွေးနွေးကဆို သမီးကို အမြဲကြွားနေတော့တာ။ ကေဇင်ဘယ်လိုတော်တာ ဘာညာနဲ့ သမီးမှာတော့ နေခြည်မိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှတို ကြွားစရာမရှိတာ။ နောက်နှစ်ဆိုပဲ ကေဇင်က အဆေးကျောင်း တက်တော့မယ်။ ခုကဇာည်းက အပြတ်ကြီးစား

နေပြီ အားကျပါရဲ့”

အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းမြင့်မှာ မြေးကိုထိတော့ မခံချင်ဖြစ်သွားရ၏။ သမီးလုပ်သူအား မျက်စောင်းရွယ် လျက်က...

“ညည်းကလည်း အေး ကိုယ့်သားသမီးများ ပြော ရက်လိုက်တာ၊ အဲဒီ ကေလင်ကျော်ဆိုတာ ရည်းစားထည် လဲ တွဲနေတာကျတော့ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

“ငါ့မြေး နေခြည်က ဒါမျိုး ဝေလာဝေးပဲ၊ သူ ဘာသာသူ ကလေးလိုနေတာ။ ကြည်ပြာနော် ညည်းဟာ သူများဆို သိပ်အထင်ကြီးတယ်၊ ငါမပြောချင်လို့နော်”

မိခင်ကိုတော့ ဒေါ်ကြည်ပြာ ခံမပြောဝံ့တော့၊ သမီး လုပ်သူအတွက် ရင်လေးမိတာတော့အမှန်ပါပဲ။ နေ့စဉ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ပတ်သွားနေသော သမီးလုပ်သူအား စိတ်ထဲအားမရနိုင်ခဲ့ချေ။ အရာရာကို အလေးအနက် မထားတာကိုလည်း နည်းနည်းမမကြိုက်။ ဒေါ်ကြည်ပြာ ဖုသက် (၂၀)တွင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

နေခြည် ဆယ်နှစ်နှစ်သမီးမှာတင် ယောက်ျား ဆုံးပါခဲ့သဖြင့် သမီးမျက်နှာကိုထောက်လျက် အချစ်တွေ ပုံပြီး စီးပွားရေးကိုသာ ဖိရှာခဲ့ရာ ခုဆိုဆပ်ပြာစက်နှင့် စတီး စက်ရုံကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ပြီ။ အရွယ်လည်းရှိ စီးပွားနေပြည့်စုံ သူမို့ ဒေါ်ကြည်ပြာအား ကမ်းလင့်လာတဲ့ ယောက်ျားသား များစွာရှိခဲ့ပါ၏။

ဒါပေမယ့် သမီးနေခြည်မျက်နှာကို ဝဲပြီးနောက် အိမ်ထောင်မထူထောင်ခဲ့ချေ။

သူမက ဘဝကိုလိုလေသေးမရှိ ထက်ထက်မြက် မြက်ရှိခဲ့သလို သမီးလုပ်သူကိုလည်း မိမိလိုဖြစ်စေချင်၊ ထက်မြက်စေချင်မိသည်။

ခုတော့ဖြင့် သမီးငယ်နေခြည်မီးမှာ ဘာကိုမှ အ လေးအနက်မထားတတ်။ မိမိဖြစ်စေချင်သလို မိန်းက လေးပီပီ သေသပ်လှပကျော့ရှင်းစွာနဲ့လည်းမနေ။ ဆိုင် ကယ်တစ်စီးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်သည်။

စိတ်ရင်းကတော့ အင်မတန်မှ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသူ ရှိ င် : စာ ပေ

လေးပင်။ ဒါကြောင့်လည်း အချစ်တွေပိုမိတာပါ။

ဒါပေမယ့်လို့ မွေးမိခင်တို့သဘာဝအတိုင်း ဒီသမီး အတွက်ပူရသည်။

လှပလွန်းတဲ့ပြည့်တင်းတဲ့ခန္ဓာ၊ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်နေ သောအသားအရေ၊ ကြယ်လေးများလို ရောင်လက်နေ သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဝဲဖြာပြီး ပိတုန်းရောင် တောက်နေ သော ဆံနွယ်အိအိလေးများ။ ဒါတွေပေါင်းစုပြီး လှသွေး ကြွယ်နေသော သမီးနေခြည်အား စိတ်ပူပန်နေမိရတဲ့ သူမအဖြစ်က လွန်မည်မထင်တော့ပါလေ။

နေခြည်ဟာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးလေးဖြစ်နေ တော့လည်း ဒီခေတ်ကြီးဟာ မီးကောင်ပေါက်မလေးတွေ ကို လက်တည့်စမ်းကြသော တစ်ချို့သော ယောက်ျား ကြီးကြီး ငယ်ငယ်တို့ကြောင့် သူမစိတ်ချေနိုင်တာပဲ ဖြစ် သည်...။

မေမေနွေးဖွားဖွား သူမအား ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ ဆိုတန်ဖိုးကြီးမားသော ပါဂျဲနိုးဖိုးဖိုးကြီးအား နှစ်ခါပင်မပူ သာလိုက်ရချေ။

အသစ်စက်စက်ပါဂျဲနိုး ကားကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်နေမိစဉ်...။

“ဟိတ်နေခြည် ကားကိုကြည့်ပြီး အတော်သဘော တူနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်သည် ဝါတဲ့ကား မလိုပါဘူးလွှာ”

အသံစာစာကြောင့် ဖျတ်ကနဲနေခြည်လှည့်ကြည့် မိတော့ အိမ်ရှေ့အိမ်က နေခြည်အမြင်ကပ်လှတဲ့ ဖောလင်ကျော် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်မှာနေရင်းမလိုအပ်ဘဲ အစွမ်းကုန်ခြယ်သထား တဲ့မျက်နှာက ကာလာစုံနေ၏။ ပြီးတော့ အိုက်တင်တွေ တာ အများသားနှင့်...။

“ဪ... တို့အထွက်တော့လိုတယ်၊ ဒါမှ ကား စီးတာချင်းအတူတူ သူများကားကို မော်မကြည့်ရမှာလေ တင်း...ဟင်း”

အကြားပိုသော သားအမိမို့ နေခြည်ခနဲပေးလိုက် သည်။ ပြီးမှ ပခုံးကိုဟန်ပါပါတွန့်ရင်း...။

“ပြော ကေလင်... ကိစ္စက”

နွမ်းတယ်ထင်ထင်၊ လက်ထဲက ဂျိုင့်ကိုတွေ့နေပေမယ့် ပြောင်ပဲမေးချလိုက်သည်။

ကေလင်ကျော် နီရဲနေတဲ့နှုတ်ခမ်းကို စုထွတ်လာအောင် ဟန်ပါပါလေးပြုံးရင်းမှ...

“ဪ... ဒီမှာ ကေလင်ထိုးထားတဲ့ နန္ဒင်းမကင်းလာပို့တာလေ၊ တီလေးနဲ့ ဖွားဖွားစားလို့ရအောင်လို့”

ဒါသည်လည်း ကေလင်၏ ကြွားလုံးထုတ်နည်း ဆိုတာ နေခြည်ဆီနေသည်။

မိန်းမပီသပြီး ဘယ်လိုမီးဖိုဆောင် နိုင်နင်းတယ်ဆိုတာမျိုး လာလုပ်ပြနေတာပင်။

တကယ်ဆို ဆန္ဒမကင်းလာပို့တာနဲ့တင် ပြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထိုးတာလေးဘာလေးနဲ့ အမြင်ကပ်စရာ တကယ်ပါပဲ။

အိမ်ထဲမှ ရုံးသွားဖို့ထွက်လာသော မာမိကားနှင့် ပတ်ပင်းတိုးနေပြန်သည်။

မေမေက ကေလင်ကျော်ဆီ မျက်နှာသာပေးတတ်လွန်း၏။

“ဟော ကေလင်ပါလား။ ဘာတွေလာပို့တာလဲ သမီးရဲ့”

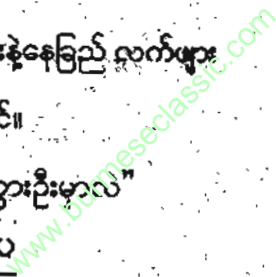
“နန္ဒင်းမကင်းလာပို့တာ တီလေး၊ တီလေး ကုမ္ပဏီ သွားတော့မလို့လား။ ယူသွားပါလားတီလေး ကုမ္ပဏီမှာ စားပေါ့”

“အေး... အေး... ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

မေမေသည် နေခြည့်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ကေလင်လက်ထဲက ချိုင့်ကိုယူကာ ကားထဲထည့်လိုက်၏။

အိမ်မှာထားခဲ့လို့လည်း ဖွားဖွားနဲ့နေခြည် လက်ဖျား နဲ့တောင် မတို့ကြမှာ သိပြီးသားမို့ပင်။

“နေခြည် သမီးဒီနေ့ ဘယ်သွားဦးမှာလဲ”

“မန္တလေးတောင်ဘက် သွားမလို့မာမီ၊ ကားလည်း စမ်းရင်း၊ ဓာမီ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာဘူး သမီး၊ ကားကို အရမ်းမမောင်းနဲ့နော်။ ကဲ . . . ကေလင် အန်တီသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး”
မေမေကားကို မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်ပြီးသော ကေလင်က နေခြည့်ဘက်လှည့်ကာ ရယ်ပြရင်း . . .

“တီလေးက သိပ်ချောတာပဲ။ နေခြည့်လည်း တီလေးလို ပါတိတ်တွေဘာတွေဝတ်ရင် သိပ်လှမှာ၊ ခုတော့ ဂျင်းပန်နဲ့ အသက်ရှုမသက်သာလိုက်တာ”

ကပ်ပြီး အသားယူနေမှန်းသိနေသော နေခြည့်က မျက်နှာကို တမင်မဲ့ပစ်ရင်းမှ . . .

“အေး . . . အသက်ရှုကျပ်ပေမယ့် နှင့်ထက်တော့ ချောပြီးသားပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ လှပြီးသားပဲ”

နေခြည့် တမင်ပြောချလိုက်တာပါ။ ဒီတော့မှ ကေလင်ကျော် ကိုယ့်ဘာသာ သဘောပေါက်သွားသလို

ပုံစံမျိုးနှင့်

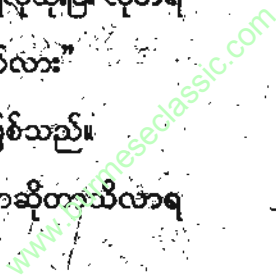
“လူမှာ လှဖို့ထက် အရည်အချင်းကသာ အဓိက တွေတာပါ နေခြည့်ရယ်၊ ခုလိုနေရတာ အချိန်တွေ မမှ ခြောဘူးလား”

“ဒါ ဒို့အလုပ်ပါကေလင်”
တုံးတိပဲပြောချပြီး နေခြည့်မိမိထဲဝင်ခဲ့၏။ ထိုအခါ မှ ကေလင်ကျော် လှည့်ပြန်သွားလေသည်။

ဆက်ပြောနေပါက အလကားနေ ဆရာကြီးလာ လှုပ်နေသော ကေလင်ကျော်အား နေခြည့် သည်းခံနိုင် တော့မှာမဟုတ်ချေ။

“အရည် အချင်းဆိုတာ အချိန်တန်တော့ နှင်သိရမှာပေါ့ ကေလင်ရယ် . . . ။ အချိန်တန်မှလည်း ထုတ်သုံးရတယ်၊ နှင့်စိတ်ထဲမှာ ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး လိုတရ နေတဲ့ဘဝကို မနာလိုဖြစ်နေတာမဟုတ်လား”

စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ပြောနေဖြစ်သည်။
နောင်တစ်ချိန်မှာ နေခြည့်မိုး ဘာဆိုတာသိလာရ

မှာပေါ့ . . .

အင်တင်ပါဝါစောင်းလှသော ပါဂျဲရီးဖိုးဝိုးကြီးအား
နေခြည်မိုး တွင်စွယ်စွာ ထိန်းချုပ်မောင်းနှင်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ မကြည်လင်ချေ။ တစ်ဖက်အိမ်က
ကေလင်ကျော်နှင့်နှိုင်းပြီး မေမေက သူမအားဆူပူခဲ့သည်။

“နေခြည်နော် မိန်းကလေးဆိုတာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့
နေရတယ်။ ခုတော့ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ကိုယ့်အသက်
လည်း ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
တောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ကေလင်ဆိုကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်သိမ်မွေ့မှုရှိ
သလဲ”

“ကြည်ပြာ တော် . . . တော် လူလူချင်းမှမတူတာ
စရိုက်ချင်း ဘယ်တူမလဲ၊ ငါ့မြေး နေတတ်သလိုနေပါစေ
ညည်းမချုပ်ချယ်နဲ့”

“ငါ့မြေး လိုတရတဲ့ဘဝမျိုးကို မနာလိုလို့ တမင်
လိုက်ပြင်နေကြတာ ပြိုင်ကြစမ်း။ ငါ့မြေးအတွက် ငါ့စည်း

စိမ်းနဲ့ ဘာမှလိုလေသေး မရှိစေရဘူး”

ဘွားဘွားကြောင့် နေခြည်အသက်ရှူချောင်ခဲ့ရတာ
ပါ။ နို့မို့ကတော့ အယ်အာချိန်ထိ ဆူပူခဲနေရမည်မသိချေ။

နေခြည်ဘဝက ဘွားဘွားကြောင့် ရွှေဘုံပေါ်
ရောက်နေခဲ့ရတာပင်

နေခြည်၏ပါဂျဲရီးဖိုးဝိုးကြီးအတွက် လမ်းလေးက
စစ်ဆိုင်ခဲဖြစ်နေ၏။ တကယ့်ကွက်တိ။ ရှေ့ကလုပ်လီလုပ်
လို့ နင်းနေပါသော ပြိုင်ဘီးတစ်စီးအား ကျော်တက်၍မရ
နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ပြိုင်ဘီးနှင့် ကောင်လေးကတော့ဖြင့် ဘာကိုမှသတိ
မထားသည့်အလား။

ပြိုင်စက်ဘီးဆိုတာမျိုးက ဂိယာဘောက်စ်နှင့်။ မြန်
ဆိုင်သူတွေသာ စီးကြတာမျိုး။ ရှေ့ကကောင်လေးက
တော့ ဘီးလိုမိုရုံသာ စီးနေသည်။

“တောက်”

နေခြည်မိုး၏နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းသားလေးများ

အဆတ်ဆတ်ဟုန်လာ၏။

အတိုင်းအတာက လွန်နေပြီ။

စိတ်မရွယ်ခြင်းသည် တွန်းပေါ်သို့ စုပြုံရောက်သွား

ခဲ့ပြီ။

“တိ... တိ”

“ဟ... ဟ... ဘာလဲ”

ကျယ်လွန်းလှသော နောက်မှကားဟွန်းသံကြောင့်

မင်းခန့်ညား အစုန်တကြား ကြည့်မိ၏။

“ဟိုက်... ချောလှချည်လား”

မင်းခန့်ညား ဘေးကိုကပ်ပေးရန် စဉ်းစားမိ၏။

စက်ဘီးကို အမြန်နင်းရန်ပြင်သည်။ သို့သော် လက်တွေ့

ဖြစ်မလာဘဲ ပါဂျဲရိုးကားကြီးပေါ်မှ ဆံပင်ခဲဝဲလေးနှင့်

မျက်နှာမှာ ဘာမှမလိမ်းထားဘဲ လှသွေးကြွယ်နေသော

မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြွေရုပ်လေးတစ်ရုပ်နယ် လှနေသူလေး။ ပါးစို့ပို့

လေးနှစ်ဖက်နှင့် နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေး။ ပြီးတော့

ရှိုင်း : စာ ၆၀

ထင်းနေသောမျက်ခုံးနှစ်ဘက်က အဝေးမှကြည့်တာမင်
အတော်ချောပါသည်။

“တောက်... ငါ့နှယ်နော်”

နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး မသိသလိုပင် ဟန်ဆောင်
နေသေးတာမို့ နေခြည်မိုး ခံပြင်းသွားမိသည်။

ပြီးတော့ သူမအား ငေးစိုက်ကြည့်လာသော
သူ့မျက်လုံးများ... ”

နေခြည့်အဖို့ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ။ နေခြည်မိုးကို
မြင်သော ယောက်ျားလေးတိုင်း နှစ်ခါပြန်ပြီး ငေးကြည့်
ကြစမြပါလေ... ”

“တောက် ဒီလူစက်ဘီးကို နင်းမယ်လုပ်ပြီးမှ မနင်း
ဘဲ နေပြန်ပြီ”

လမ်းကလည်း ကျဉ်းလွန်းတာကြောင့် ကျော်တက်
လို့မရ။

မင်းခန့်ညား ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အံ့သြမိ၏။ ကား
ပေါ်မှ ကောင်မလေးအား စနေမိခြင်းတို့ပါ။ သူ့ဘဝမှာ

ရှိုင်း : စာ ၆၀

မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား စနောက်မိခြင်းမှာ ဒါ
ဝထမဆုံးပါပဲ။

စိတ်တို၊ စိတ်ဆိုးနေသော ကောင်မလေးအလှက
ချစ်ဖို့ကောင်းနေပြန်သေး၏။

ကားနှင့်တိုက်ရဲသောသတ္တိမျိုး မိန်းကလေးများတွင်
မရှိဟု သူ ယူဆမိထားသောကြောင့်လည်း မထိမဲ့မြင်ပြု
ကာ ဆက်လက်ကျီစယ်နေမိခြင်းဖြစ်၏။

ပြိုင်ဘီးကို တစ်လှိုမ့်ချင်းနင်းပြီး စိတ်ဆိုးနေမယ့်
သူမ မျက်နှာလေးအား မြင်ယောင်နေမိ၏။

‘စိတ်ဆိုးလည်း လှနေတာပါလား မိန်းကလေးရယ်
ကွယ်’

အိမ်ကထွက်လာတည်းက အဆင်မပြေလာတဲ့
နေခြည်မိုး ဒေါသတွေက အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်လာ
ခဲ့ချေပြီ။

“ဪ... ဒီလူက တမင်လုပ်နေတာပါလား၊ လူပုံ
ကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ ကားနဲ့ဝင်တိုက်ရတဲ့ သတ္တိမျိုး

မိန်းကလေးတွေမှာ မရှိဘူးထင်ရင် ရှင်မှားသွားမှာပေါ့
ဣ”

ပြိုင်ဘီးစီးသူကိုကြည့်ပြီး နေခြည် မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့
ဝစ်လိုက်သည်။

မျက်စိရှေ့မှာ မတော်မတည်သူများကို သူမပြတ်
ပြတ်သာသာ သင်ခန်းစာပေးခဲ့ပေါင်း များခဲ့ပြီပဲလေ။

ဒင်းတစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာပြုံးတုံ့တုံ့နှင့်
နေခြည်မိုး အကြောင်းကိုမသိဘူး၊ မကြားဖူးသူဘဲ ဖြစ်ရပေ
မည်။

ကံခေသွားသူကား မင်းခန့်ညားဖြစ်၏။
အလှသရဖူလေးအား မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြုလိုက်

မယ်အကြံနှင့် နောက်လှည့်မိစဉ် . . .
ထွက်ပေါ်လာသော ကားအင်ဂျင်သံခပ်ကြမ်းကြမ်း

ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။
သူမ တကယ်လုပ်ပြီ။

ဘယ်လိုမှ ထင်မထား။

“ဝရော . . . ဝရော . . . ဝေါ”

“ဟိုက် . . သွားပြီ”

“ဒုန်း”

နေခြည်မိုး ကားနှင့် စက်ဘီးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် တိုက်ပြီး ဘရိတ်ကိုဖိနှင်းလိုက်၏။ အားလုံးကွက်တိ။

စက်ဘီးရောလူပါ လှလှပပကြီး မျက်ခင်းပြင်ပေါ် ပစ်ကျသွားသည်။

မှတ်ပြီလား ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ကားပြတင်းပေါက်က နေခြည်မိုး ခေါင်းပြုကြည့်မိတော့ ရီဝေသောအကြည့်နှင့် အံ့အားသင့်နေတဲ့ အမူအရာက သူ့ထံမှာ အထင်းသား တွေ့ရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ စွန့်စားလှချည်လား၊ ယူအသက်သိပ် မကြီးသေးပါဘူး၊ ငယ်ပါသေးတယ်”

ရပ်သွားသောကားပေါ်မှ သရော်တဲ့အပြုံးနဲ့ စကား သံကို သူရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ အာဂမိန်းကလေးပဲ။

စက်ဘီးကို ပြန်မထောင်ဖြစ်သေးသလို ခန္ဓာကိုယ်

အချစ်ရင်ခွင်မှာ အလွမ်းငှက်တို့ ခိုဝင်နား

ကလည်း မြက်ခင်းမှမထနိုင်သေးဘဲ သူမကိုသာ ငေး ကြည့်နေမိသည်။

“အဟင်း . . ယူ့စတန့်က အတော်ကြည့်ကောင်း တာပဲ။ ဆော့ရိပဲနော် ‘အိုပီတီ’လား။ ‘အင်မာဂျင်စီ’လား။ ဪ့ကတော့ပြောနော် တို့လိုက်ပို့ပေးမယ်သိလား”

ရွတ်ဆတ်ဆတ်ပေမယ့်လို့ ချိုးအေးသော အသံစာ စာလေးကို နှစ်သက်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော်လည်း လမ်းပေးမလို့ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လမ်းက အရမ်းကျဉ်းနေလို့”

လဲကျနေရာမှ မထဖြစ်သေးဘဲ မုသားစကားနဲ့ ဖြေ ရှင်းချက်ထုတ်မိ၏။

သူမအား လျှော့မတွက်ရဲတော့ပေမယ့် အနွှေးဖို့ တာတော့လည်း မင်းခန့်ညားရာဝင်မှာ ရှိမှမရှိခဲ့ဖူးတာ ပဲ . . .

ဒါကြောင့်လည်း နေရာမှမထသေးဘဲ သူမအားမှာ ချော့ချော့ကိုသာ ငေးနေဖြစ်စဉ် . . .

သူမက မချင့်မရဲလေးပြီးကာ

“တို့ သိသလောက်တော့ ပြိုင်စက်ဘီးဆိုတာ အဲဒီလို ဖြည်းဖြည်းနဲ့ အိပ်ပဲ့နင်းရတာမှ မဟုတ်ဘဲနော်”

“ကျွန်တော့်စက်ဘီးက ပျက်နေတယ်။ အမြန်နင်းလို့ မရဘူးဗျ”

“ဟင်”

မင်းခန့်ညားစကားဆုံးတော့ သူမမျက်နှာလေး အရောင်ပြောင်းသွား၏။

“ဆော့ရီးပဲ။ ဒါ . . . ဒါကို တို့လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။ ယူတမင်လုပ်နေတာပဲ ထင်ခဲ့တာ”

သူခေါင်းကို ခါရမ်းပြတော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်မှားပြီဆိုတာ နေခြည်မိုး သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် တို့ယူကို ဘာကူညီပေးရမလဲပြောနော်”

ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကြောင့် သူသာကျိုးကန်းသွားခဲ့လျှင်မူ ခန့်ညားဆက်မတွေးရဲ။

သူကျေနပ်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မာနတွေနှိမ်ချပြီး

ဆက်ဆံဖို့သာရှိသည်။

မင်းခန့်ညားရင်ထဲ ပြုံးဖြစ်၏။ အလှူဖုရားလေး မျက်နှာလှလှလေးမှာ ကရုဏာရိပ်တွေ ခိုဝင်လာတာက တကယ်အထင်းသားပါ။

“တစ်ချက်ဗျာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွန်တော့်စက်ဘီးလေး ထောင်ပေးပါလား။ ကျွန်တော့်လက် လှုပ်လို့ မရဘူးဖြစ်နေလို့”

“ဟယ် . . . ဘုရား . . . ဘုရား”

စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်အထိ တက်လာသည်။

တို့ယုံပရောက်က ရာနှုန်းပြည့်ပါနေတာလေ။

ကားပေါ်က ဖျတ်ကနဲဆင်းပြီး သူ့စက်ဘီးကို ထောင်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့လက်ကိုဆွဲတိုင်ကာ

“လက်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ နေခြည်ခါပေးမယ်နော်၊ အကြောတင်သွားတာထင်တယ်”

မင်းခန့်ညား မျက်နှာကိုမဲ့လျက်က

“စက်ဘီးပေါ်က ပစ်အကျမှား လက်နဲ့ထောက်မိ သွားတာထင်တယ်၊ အရမ်းနာနေတယ်ဗျာ”

“ခါဖြင့် တို့ခါပေးမယ်နော်၊ နေခြည် ခါပေးပါရစေ”
နူးညံ့သွယ်ပြောင်းတဲ့လက်အိအိလေးက သူ့လက် ကို ထွေးဆုပ်ကိုင်လာပါသည်။

“ဒီကနာမည် နေခြည် တဲ့လား”

“ဟင့်အင်း . . . အပြည့်အစုံက နေခြည်မိုးပါ၊ တို့ပါးစပ်က အကျင့်ပါနေလို့”

နာမည်နှင့် လူ့လိုက်ဖက်လွန်းလှသည် ထင်မိ၏။ အနီးကပ်မြင်ရမှ ကြွေရုပ်လေးအလား လှသွေးကြွယ်နေ တော့သည်။

“ကျေး . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မနေခြည်”

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ခါချပေးနေ သောနေခြည် . . .

သူမ ထင်ထားသလို ‘အား . . . အီး’ အော်နေမယ့် အစား ပြုံး၍ပင် စိုက်ကြည့်နေပြန်တာကြောင့် . . .

ရှို င် : စာ ၆၀

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဟု သိလိုက်ပြီး တိုင်ထားမိသောသူ့လက်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝေခွဲရခက်လှစွာ သူ့မျက်နှာကိုငေးကြည့် မိစဉ် ထင်မထားသော သူ့စကားကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ ဒေါသဖြစ်ရတော့သည်။

“အဟင်း . . . ခုအရွယ်အထိ မိန်းကလေးတစ် ယောက် လက်ကိုင်တာကို ခံရတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ဖြစ်သွားမယ်လို့ လုံးလုံးမထင်ခဲ့တာ ပါ၊ တို့အပေါ် စိုးရိမ်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်”

“မင်းကြောင့် လဲကျသွားတဲ့စက်ဘီး မင်းပြန် ထောင်ပေးတာနဲ့တင် ကျေနပ်စရာပါ၊ တို့က နှာတဖျား တော့ သာချင်တယ်လေ”

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် . . . တောက်”

ဒေါသဖြစ်လွန်းတာမို့ သူ့စကားတွေက နီးလာ လိုက် ပေးသွားလိုက်နှင့် . . .

သူကတော့ စောစောကပုံမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ

ရှို င် : စာ ၆၀

အနိုင်ရသူအပြားနှင့် စကားတွေ ချွေးနေပြန်သည်။

“အဟွန်း . . . ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တို့စက်ဘီးကို ထောင်ပေးတာရော၊ ကြင်နာစွာလက်လေးကိုင်ပြီး ခါချပေးတာပါ အားလုံးကျေးဇူးနော်”

“အင်း . . . တစ်ခုသိထားဖို့က မင်းလေးဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာပါပဲ၊ ဒါဟာ ဒီကမင်းခန့်ညားဆိုတဲ့သူက ပေးလိုက်တဲ့ လက်ချာဆိုတာ အမြဲအမှတ်ရနေဖို့ပါ”

“ကဲ . . . သွားမယ်နော် နေခြည်”
ပြောပြီး ပြိုင်စက်ဘီးအား မြှားတစ်စင်းနယ် နင်းပြီး ထွက်သွား၏။

ကျောက်ရုပ်နယ် ကျန်ခဲ့ရသူက နေခြည်မိုးပင်။ အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့သူကျမှ သူမသိက္ခာတွေရော မာနတွေပါ ခြေဆင်းဝပ်တွားခဲ့ရပြီ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို အရှက်မဲ့ မွှာနဲ့ ကိုင်ပြီး ခါချပေးခဲ့ရတာလေ . . .

“တောက်”

“ဝေါ . . . ကျွီ . . . ဂျိမ်း”

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ပြီးတဲ့အချိန်ထိ သူမဒေါသတို့က မပြေသေးချေ။

အိမ်ထဲအပြေးတပိုင်းနဲ့ လှမ်းဝင်လာတော့ မေမေ့အသံက နောက်ကစာပ်ပါလာ၏။

“ဟဲ့ . . . သမီးနေခြည် ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ရင်ထိတ်လိုက်တာကွယ်”

“ဟင့်အင်း မာမီ။ သမီးကို ဘာမှလာမမေးနဲ့၊ သမီးရှက်တယ်”

ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး ဒီတော့မှ ပိုစိတ်ဝူသွားသည်။ ဒီသမီးမျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေတာလေ။

“ဟင် . . . သမီး ဘယ်သူနဲ့ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။ သမီးကိုယ်က မိန်းကလေးနော်၊ နာစရာရှိ ကိုယ်ပဲနာမှာ”

“ဟာ . . . မာမီတို့ကတော့ လှုပ်ပြီ၊ ပေါက်တာရပြောတော့မယ်၊ မီး ကားတိုက်လာလို့၊ ကားတိုက်လာလို့”

“ဟင်း . . . ငါ့ကိုတော့သွားတာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင်
သေအောင်ကို လည်ပင်းတက်ကျိတ်ပစ်တယ်”

“အို . . . မတဲ့ . . . သမီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။
ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ခက်လိုက်တာအေး၊
ဒီကားကြီးဝယ်ပေးမိတာ ငါတော့မှားပြီထင်တယ်”

“ငါပြောသားပဲ ညည်းကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါလို့
မိဘကပြောရင် မထိလေးစားနဲ့”

“အာ . . . မာမိကလည်း သမီးဆို ဆူဖို့ချည်းပဲ။
ခုဏာက သမီးမမှားဘူး၊ လမ်းပိတ်နေလို့ ပညာပေးပြီး
တိုက်ချလိုက်တာ”

“ပြီးတော့ သူ့လက်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ မူလကို
လုပ်နေတဲ့လူ တွေဦးမယ်”

ဒီတော့မှ ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး ရင်တမမနှင့် ဇာတ်ရည်
လည်တော့၏။

“ဘုရား . . . ဘုရား နေခြည်၊ ကိုယ်ဟာမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဆိုတာများ ညည်းမေ့နေပြီလား။ လက်လွတ်

စပယ် လုပ်လိုက်တာဟယ်”

“ဟိုဘက်အိမ်က ကေဇင်နဲ့ကွာတာ အဲဒါတွေပေါ့၊
မိန်းကလေးတဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုမရှိဘူး . . . တကယ်”

“ညည်းကလဲအေး . . . ငါ့မြေးဆို အကောင်းကို
မပြောဘူး။ ဘာမှမဖြစ်သွားဘူးဆို ပြီးပြီပေါ့၊ သူ့ကိုလည်း
ရန်လာစတာကိုး”

“သွား . . . သွား . . . မြေး ရေချိုးတော့ ဖွားတို့ ထမင်း
စားဖို့ စောင့်နေတာ”

အဘွားလုပ်သူ ရောက်လာ၍သာ မေမေထံက အ
ဆူခံရ သက်သာခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ရေချိုးထမင်းစားပြီးလို့ အိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ ဒေါသ
တ မပြေနိုင်ခဲ့။

သူ့မှက်နှာကိုလည်း ခံပြင်းတဲ့စိတ်နဲ့ မြင်ယောင်နေ
မိခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းများကို ရင်ဖွင့်တော့ အားလုံးကပင် အဲ
အားသင့်ကြ၏။

“အဟတ်ဟတ် . . . နေခြည်ရယ် ဖြစ်လိုက်မှဖြင့် လူကြားမတောင်း၊ ပြီးတော့ အပွဲပွဲနွဲ့လာသမျှ သူနဲ့ကျမှ အလဲထိုးခံလိုက်ရတာပေါ့”

“ဒါတောင် အန်တီလေးပြောပြလို့သိရတာ၊ နောက် မိမိ သူလျှို့ထားမလားပဲ”

ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေခဲ့မိသော နေခြည်မျက်နှာ ရဲက နဲ့ဖြစ်သွားလျက် . . .

“ဆောနိုးပဲ ဂျူလိုင်၊ ကိုယ်မင်းတို့ကို ပြောပြမှာပါ။ သူ့လက် ဘာမှမဖြစ်တာကို အညာခံလိုက်ရတာပဲ ရှုံးခဲ့ တာပါ”

“ကိုယ်က သူ့စက်ဘီးကို တမင် ကားနဲ့တိုက်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့တာပါကွာ”

မခံချင်စိတ်နဲ့ ချေပမိတော့ သူငယ်ချင်းများက ပြုံး ကြလေသည်။

“အဟင်း . . . နေခြည် . . . နေခြည် ယောက်ျား လေးတွေနဲ့ ကင်းနေနိုင်ပြီး အနိုင်ပိုင်းခဲ့သမျှ သူ့ကိုတော့

မင်း အမြဲအမှတ်ရနေပြီမဟုတ်လား”

“အလို . . . ဘုရားရေ သူတို့ဘာကြောင့် သိနေရ ဝါသလဲ”

နေခြည် တကယ်ပဲ ဘုရားတမိတဲ့အထိပါ။ မင်းခန့် ညား ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ သူ့မျက်နှာချောချောကို အသိစိတ်ထဲ မှာ စွဲစွဲကြီးကို မှတ်မိနေတော့တာပါ။

ဒါပေမယ့် ကောင်းသောမှတ်မိခြင်းမျိုးနဲ့တော့ မ တုတ်ခဲ့ . . .

ဒင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ နေခြည်မိုး ဘာဆိုတာ သိနားလည်လာမှာပါလေ . . .

သူ့အပေါ်ဖြစ်လာတဲ့ တဒင်္ဂသနားစိတ်ကို အနိုင် မိုင်း လူပါးဝသွားတာလောက် ခံပြင်းဒေါသထွက်တာမရှိ။ ဘယ်လောက်များ မုန်းစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

နေခြည်မိုးဆိုတာ မွေးကတည်းက ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ အချင်းဆေး၊ ပိုးလေးလို ပြုစုယုယ အလိုလိုက်ခံလာရ သောဘဝ။

ဘွားဘွားနဲ့ မေမေကြားမှာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေ
ဖြစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်၏။

ခုတော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့သူကျမှ နေခြည်မိုးတို့
အနွှဲကြီးနွှဲနိမ့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ဖြင့် ကြုံကြိုက်ချင်ပါသေး
သည်လေ။

ဘဝ၏ ပထမ ခြေလှမ်းအစပိုင်းမှာတင် မင်းခန့်
ညားဆိုသော သူ့ဘဝသည် မွန်းကျပ်လွန်းလှတဲ့ လှောင်
ခိုနှင့် အတွင်းကို သက်ဆင်းခဲ့ရသည်။

အချိန်မတန်မီ ကျေလွင့်ခဲ့ရသော သူ့နှလုံးသားက
ခုလို အမှတ်တရဖြစ်စရာအကြောင်းနဲ့အတူ ရင်ခန့်လှုပ်
ရှား နိုးထလာခဲ့သောအခါ . . .

“အင်း . . . မင်းအဖြစ်ကလည်းကွာ ကြားရတာ
နားမချမ်းသာလိုက်တာကွာ”

“ပြီးတော့ ခုပဲမြင် ခုပဲကြိုက်နဲ့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မ
ရှိ င်း စာ ပေ

တုန်း”

“မင်းပြောလည်း ခံရမှာပဲ ဇော်သစ်။ ငါတော့သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ချင်သေးတယ်”

ငယ်ပေါင်းလည်းဖြစ်၊ တိုင်ပင်ဖက်လည်းဖြစ်သူ သူငယ်ချင်း ဇော်သစ်ကို ရင်ဖွင့်မိတော့ ရင်ထဲမှာပေါ့ပါး သွားသယောင်ရှိ၏။

“ဒါဖြင့် မင်းမန္တလေးတစ်ခေါက် ပြန်သွားဦးမှာပေါ့ မင်းခန့်”

သူခေါင်းညိတ်ပြမိတော့ ဇော်သစ် မျက်နှာရှုံ့သွား ကာ . . .

“စဉ်းစဉ်းစားစားလဲလုပ်ပါ မင်းခန့်ရာ၊ မမခွာညှိ ခက် စက်ရုံလိုက်လာလို့ မင်းမရှိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း ရှင်းရခက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

ဇော်သစ်ပြောတာလည်း ဟုတ်နေ၏။ ဒေါ်ခွာညှိ ခက် သူ့ဘဝအား နေမင်းတစ်ဆူလို လွှမ်းမိုးပိုင်ထားသူ တစ်ယောက်။

သူမ၏ လောင်းရိပ်အောက်ကရော့ တိုးထွက်လို့ရ နိုင်မှာတုလား . . . ။

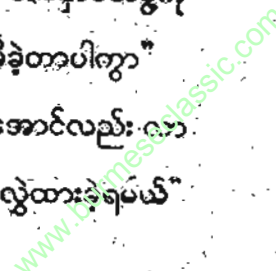
ဒါမှမဟုတ် နုနယ်တဲ့နှလုံးသားကို ဦးစွာဆွဲနှောင် ရစ်ငင်ခဲ့သူ အလှပိုင်ရှင်လေးအား မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားရ ပါမည်လား။

ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်။ အခါမ သင့် အချိန်မကျသေးခင် လှောင်ချိုင့်ထဲ ပိတ်လှောင်ခံခဲ့ရ သော ကိုယ့်ရဲ့နှုတ်နှလုံးသားကို ကိုယ့်ဘာသာသနား နေမိခဲ့သည်။

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဇော်ကြီး၊ မန္တလေးကို ငါပြန်သွား မယ်။ ငါ့နှလုံးသား အစစ်အမှန်လေးကို ငါပြန်ရှာမယ်”

“ငါ့ရဲ့ လှောင်ချိုင့်စံဘဝကို မင်းလည်း သိသားနဲ့ ကွာ။ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ကို ငါ ဘင်မတန် မျှော်လင့်တောင့်တနေမိခဲ့တာပါကွာ”

“ဟော . . မန်နေဂျာကြီး ဦးမြင့်အောင်လည်း လာ ပေးပြီ။ တစ်ခါတည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ လွှဲထားခဲ့ရမယ်”

“လာ အန်ကယ်၊ တစ်ခါတည်း လယ်ဂျာတွေ လွဲထားခဲ့မလို့ စောင့်နေတာ”

“အေး . . . အေး . . . မောင်မင်းခန့် ဒါနဲ့ မင်းကဘယ် ခရီးထွက်ဦးမှာတုန်း။ အန်ကယ် ကျွန်တုလက ငွေလက်ကျန်တွေ ရှင်းချင်လို့”

“ကျွန်တော် မန္တလေးတက်မလို့ပါ။ ငွေရှင်းတာ မမခွာညှိခက်လာတော့ ရှင်းလိုက်လေ။ ရသားပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

“အင်း . . . ခက်တာပဲ မောင်မင်းခန့် မမလေးက ပြောရရင် အပြင်လူပဲ။ မောင်မင်းခန့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သာ အသိအမှတ်ပြုပြီး အလွယ်လုပ်လိုက်တာ၊ တကယ်တော့ အုပ်ချုပ်သူ သူဌေးက မောင်မင်းခန့်လေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အလုပ်ပြီးပြတ်မှပဲ သွားလိုက်ပါကွာ၊ အန်ကယ် ထောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ မင်းခန့် အန်ကယ်ကို မြားဦးလှည့်နေဦးမယ်နော်၊ မမခွာညှိခက်က ပြောပြီဆို ဘာမျက်နှာမှ

ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး”

ဇော်သစ်က ပါဝင်ပြောလာသဖြင့် သူမငြင်းသာတော့။ ဒေါ်ခွာညှိခက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒီလောင်းရိပ်အောက်က တကယ်တော့ သူ့စွန့်စားတိုင်းလွတ်မြောက်ပါတော့လား။

သို့သော်လည်း မလွယ်မှန်းသိမှပိုပြီး တိုးထွက်ချင်နေမိတော့၏။

“ဟူး . . . ကျုပ်ဘဝကို ဘယ်လောက်များ ချုပ်တိုင်ထားဦးမှာလဲ ဒေါ်ခွာညှိခက်”

ဦးမြင့်အောင်နှင့် ငွေရှင်းတမ်းတွေ လုပ်ပြီးသွားတော့ နေပင်အတော်မြင့်နေခဲ့ပြီ။ ပထမတော့ မနက်စောစော ရန်ကုန်ကထွက်မယ် မှန်းထားခဲ့တာပင်။ ခုချိန်မှတော့ဖြင့် ထမင်းစားချိန်အထိ ပြည်ရောက်အောင်မောင်းရလေတော့မည်။

ပါရာဒို ကားပြာကြီးမှာ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်အလား နှိုင်းလွန်ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ ပြေးနေ၏။

ကားလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ သစ်ပင်ရိပ်များမှာ
အနောက်ဘက်ဆီတွင် ဝေး၍ဝေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။

သို့အပြန် မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့ သူ့ဘဝအား ချုပ်ကိုင်
သိမ်းပိုက်လာခဲ့သော ဒေါ်ခွာညိုခက်အကြောင်းများမှာ
တော့ သူ့အတွေးထဲမှာ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်တိုးဝင်လာနေခဲ့
ပါသည်။

“ဪ... ငါ့ဘဝဟာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်
ရက်နဲ့တောင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဝါးမျိုသိမ်းပိုက်မှုကို
ခံခဲ့ရပါလားနော်”

မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို ကြည့်ရင်း
အပြုံးတစ်ပြုံးနဲ့ ပြောခဲ့တာ။

သူ့အတွေးထဲမှာ ဒေါ်ခွာညိုခက်အကြောင်း
အတွေးတွေ ပိုမိုဝင်လာခဲ့တာ။

ဒေါ်ခွာညိုခက်က
ပြောခဲ့တာ။

အဖေဆုံးပါးပြီး အဖေစိတ်နှင့် အမေပါ အိပ်ယာထဲ
ထဲခဲ့ရတဲ့အဖြစ် . . .

သူတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှလည်း အဖေစီးပွားရေးကျတာ
ရာ ဆေးဖိုးဝါးခစရိတ်ပါထောင်းပြီး ချွတ်ခြံကျခဲ့ရသည်။

ဒီကြားထဲ အမေနှလုံးရောဂါ အခြေအနေက ပိုမို
လို့ ဆိုးဝါးလာခဲ့၏။

ဒေါက်တာအေးသန့်ဇော် ပြောစကားတွေက သူ
အရှိုက်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးနေသည့်နှယ် . . .

“ကိုယ်ကုနေတဲ့လူနာတစ်ယောက်ကို ရောဂါသက်သာမှုမရှိဘူးလို့ ပြောရမှာ ဦးစိတ်မကောင်းပါဘူး ငါတူတကယ်တော့ ငါတူမေမေက နိုင်ငံခြားမှာ နှလုံးအစားထိုးကုသပါမှ ရာခိုင်နှုန်းများများ အသက်ရှင်မယ့် သဘောပဲ”

“ဗျာ”

တိုက်နဲ့ခြံပါ အပေါင်ဘဝနဲ့ ရင်းနှီးကုနေတာတောင်မှ အမေအခြေအနေက စိုးတက်မှုရှိမလား။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး၍ ဒုတိယနှစ်တက်နေသော သူ့ဘဝသည် ငွေရဖို့ အလုပ်အကိုင်ကလည်း မယ်မယ်ရရ မရှိသေးတော့ ကူကယ်ရာမဲ့ခဲ့ရသည်။

ဒီအချိန်မှာ သူ့အတွက် ကောက်ခိုးတစ်မျှင်အဖြစ် နှိတ်ကွယ်ရာရလာသူက ရတနာပွဲစား ဒေါ်ခွာညိုခက်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက သူမကျေးဇူးတွေက နှိပ်စားသလို သူနဲ့လည်း ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့ကြသည်။

“အန်တီအတွက် မပူပါနဲ့ ငါ့မောင်။ မမ လို့သ

ရှိုင်းစာပေ

ခေါက် ထုတ်ပေးပါမယ်”

“ဟို . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော်”

“အားနာမနေပါနဲ့ကွယ်။ မမနဲ့က တစ်ခါတွေ့မှ မတုတ်တာ။ လူ့ကျန်းမာရေးထက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူး”

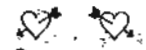
“ရော့ . . . ဒါက မမခွာညို ကူညီတဲ့သဘောပဲ။

ကျွန်တဲ့ငွေကလည်း မင်းခန့်ဖက်က အစဉ်ပြေမှ စဉ်းစားပါကွယ်”

ဒီတုန်းက ဒါတွေသည် တစ်ချိန်တစ်ခါ ကိုယ့်အပေါ် ရစ်သိုင်းချဲ့ပါလိမ့်မည်လို့ သူမတွေးခဲ့မိသလို ထင်လည်း ထင်မထားခဲ့ပါလေ။

ကိုယ့်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်မာနနှင့် သူ့အကူအညီ ကင်းအောင်နေလိုက်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဖေဖေဆိုတဲ့ ရွှေတောင်ကြီးက သူ့ဘဝမှာ ပြုဖူးခဲ့ပြီ။ ခုတစ်ခါ မေမေ။

မေမေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ အဆုံးရှုံးမခံလိုတဲ့ အဖြစ်။ ဒီတော့ ဒေါ်ခွာညိုခက်ကူညီမှုကို ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ကာ လက်လှမ်းကြိုဆိုခဲ့မိသည်။

အထိတ်တလန့် ပြောဖြစ်ပေမယ့် ဇော်သစ်စကား
ထဲ မှားယွင်းမှုဟုသူထင်ခဲ့သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ခွာညိုခက် ဘဝမှာမရှိနိုင်
ဘူးဆိုတာ မင်းမှမသိတာပဲ မင်းခန့်၊ မင်းအမေအတွက်
သိန်းရာနဲ့ချီပြီး ယေးကမ်းခဲ့တာ သူ့ဘဝအတွက် မင်းကို
မျှော်လင့်နေခဲ့လို့ပဲ”

စိတ်ဖျက်အားငယ်စွာ ခေါင်းခါရမ်းမိခဲ့ပေမယ့်
တတယ်တမ်းလည်း ဒေါ်ခွာညိုခက်ရဲ့ ကူညီမှုအတိုင်းအ
တာက လွတ်ကင်းမှုမရှိခဲ့ချေ။

ခုတိယနှစ်ကျောင်းသားရဲ့ ဝင်ငွေမရှိသေးတဲ့ဘဝ
မှာ အိမ်နဲ့ခြံလည်း သူမလက်ထဲမှာ၊ ပြီးတော့ အမေ့နှလုံး
နဲ့စိတ်တုသဖွဲ့ သိန်းရာဝဏန်းနီးပါး စီအတွက် ဒေါ်ခွာညို
ခက်ကို ဆူဘယ်လို ပြန်ပေးဆပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ . . .

သူ့ရဲ့ ပြိုကျလုလုငွေတောင်ကြီးအား ဒေါ်ခွာညို
ခက်က ထိန်းမတ်ပေးခဲ့တာပဲဖြစ်၏။

ယခုဆိုပါမူ မေမေ့ကျန်းမာရေးလည်း အကောင်း

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဇော်သစ်က လေမြေလေးနဲ့ရှင်း
ပြ ပြောဆိုနေပေမယ့်လို့ သူ့နားထဲမှာတော့ မှန်တိုင်းထန်
လို့ လေပြင်းခနေသလား ထင်မှတ်ရသည်။

“ငါပြောတာ အစိုးရှင်းဆုံးပဲ မင်းခန့် မမခွာညိုခက်
အစစယေးကမ်းကူညီနေတာ မင်းကို သူ့မျှော်လင့်နေတာ
မို့လို့ပဲ”

“ဟာကွာ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ သူက
ငါ့ထက်အသက်လည်းကြီး မုဆိုးမကြီးကို”

ပကတိဖြစ်ရုံမက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပင် လုပ်နိုင်လာခဲ့ပြီ။

“သား . . . စဉ်းစားပါ။ ခွာညိုကျေးဇူးတွေဟာ မေမေ့တို့အပေါ်မှာ အတိုင်းဇာတာမရှိဘူးသား”

“ပြီးတော့ ချွတ်ခြံကျနေတဲ့ မေမေတို့စီးပွားဟာ လည်း ခွာညိုထောက်ပံ့မှုနဲ့ပဲ ပြန်ခေါင်းမော့လာခဲ့တာ သား”

“သားကိုလည်း မောင်လေးတစ်ယောက်လို သံ ယောဇဉ်ရှိတယ်”

ဒီတုန်းက မေမေဆန္ဒကို ငြင်းပယ်နိုင်ခွင့် ရှိခဲ့ပေ မယ့် သူ့ဘာကြောင့် မငြင်းပယ်ခဲ့မိပါလိမ့်လို့ ဝေဖန်ပါက မေမေ ကျန်းမာရေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ခွာညိုဟာ သားနဲ့သာ အသင့်တော်ဆုံး၊ အိမ် ထောင်ဖက်တစ်ယောက်ပါကွယ်၊ သူ့ဘဝပေးကံကြမ္မာ မကောင်းလို့ မုဆိုးမဘဝဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း ဘဝ တည်ဆောက်တော့ ဒါတွေမလိုပါဘူးသားရယ်၊ ပတ်ဝန်း ကျင်ဆိုတာ ကဲ့ရဲ့လည်း ခုနစ်ရက်ထက်မပိုပါဘူးသား”

“ပြီးတော့ ပါးစပ်ညောင်းသွား တော့လည်း ပြီးသွားတာ ပါပဲ သားရယ်”

“ခွာညိုဟာ မုဆိုးမပေမယ့် အရွယ်တင်တယ်၊ ရုပ် ရည်ရှုပ်တာလည်း ပြောစရာမရှိဘူး၊ မေမေတော့ ထင် တယ်၊ သား ခွာညိုကျေးဇူးတွေကို ဆပ်စရာ ဒီနည်းပဲ ရှိပါတယ် သားရယ်၊ ခွာညိုကို ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူတွေ ဆွမ်းလှမ်းတာ အများကြီးပဲသား”

“သားရဲ့ ခေါင်းတစ်ချက်အညိဉ်ဟာ မေမေရောဂါ ရဲ့ သက်သာမှုရာနှုန်းပါသားရယ်၊ ခွာညိုကို သားလက် ထပ်လိုက်ပါနော်”

“သား . . . လက်ထပ်မှာပါ မေမေရယ်”

ဒီစကားတစ်လုံးနဲ့တင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ခွာညိုခက် လက်ထဲ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။

ကျရောက်လာတဲ့ လက်ညှိုးပေါင်းများစွာတို့ကို မျက်နှာလွှဲ ကျောခိုင်းနေခဲ့ရာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူဆိုလည်း မများချေ။

တကယ်တမ်းပေါင်းကြည့်မှ ဒေါ်ခွာညိုခက်သည်
သူ၏ နုနယ်တဲ့နုလုံးသားအား ငွေနှဲ့ပေါက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သူ
မှန်းသိခဲ့ရ၏။

အရာရာမှာ သူမကြီးဆွဲရာ ရုပ်သေးရုပ်ဘဝမျိုး
ရောက်ခဲ့ရသည်သာ။ သူ့ဘဝဟာ ဆုပ်လည်းဆူး၊ စား
လည်းရူးဘဝ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ခုတော့ မပျော်လင့်ဘဲ နှလုံးသားမှာ နူးညံ့တဲ့ပန်း
လေးတစ်ပွင့်အား မပျော်လင့်ပါတဘ် ရှာတွေ့ခဲ့ပါပြီ။

ခက်နေတာက ကိုယ့်မှာက မလွတ်လပ် အနှောင်
အဖွဲ့နှင့် . . .

ကုန်ဆုံးခဲ့သောဘဝရဲ့ အချိန်များကို နှမြောမိခဲ့
သည်။ သူ့ဘဝ ဝင့်ကြေးတွေဆပ်ပြီးပြီလို့ ထင်နေမိသည်။

မှန်သည် မှားသည်မသိ။ ဒီနှောင်ကြီးတွေ ဖြတ်ပြီး
ဘဝသစ်ကို တက်လှမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြင့် မင်းခန့်ညား
နှောင်ကြီး နှောင်မှရှင်းတော့မည်။

သူ့ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် မန္တလေးသို့

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“တိ တိ တိ”

မင်းခန့်ညား ကားဟွန်းသံပေးပြီး ပေါ်တီကို အောက်အထိ မောင်းဝင်ခဲ့၏။

ဦးတက်ထွန်းအောင် ရှိရောရှိနေပါ့မလား။ ကိစ္စ တော့မရှိ။ သူမရှိလည်း အရင်တစ်ခေါက်ကလိုဟော်တယ် (Hotel) တစ်ခုခုမှာ သွားတည်းလိုက်ရုံသာ ရှိသည်ပေါ့။

“တိ . . . တိ . . . တိ”

“ဟယ် . . . ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ မသိဘူး။ ဖေဖေ

ရှိုင်း : စာ ပ ဝ

တို့ မေမေတို့လည်း မရှိနဲ့”

ကေလင် ရေခိုးပြီးစ မျက်နှာကို ကရင်ပစ်ကလိမ်း နေ့စဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ကယုကယာ အိမ် ရှေ့ထွက်လာခဲ့၏။

“အန်ကယ် ဦးတက်ထွန်းအောင် ရှိလားခင်ဗျာ”

မေးပုံက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နိုင်နေပေမယ့်လို့ ဆွဲငင် ဗူတွေက ရှိနေသည်ထင်၏။

“ဟုတ် . . . ဟို . . . ဖေဖေတို့ မြို့ထဲသွားတယ် ကို . . .”

“တို့ . . . နာမည် မင်းခန့်ညား”

“ဟယ် . . . ကိုမင်းခန့်၊ ကိုမင်းခန့်လာမယ်လို့တော့ ဖေဖေပြောတယ်၊ လာလေ အိမ်ထဲကိုဝင်ပါ ဖေဖေတို့ တော်ကြာ ပြန်လာကြမှာပါ”

ဝတ်စားထားပုံက နှိုးနှိုးယဉ်ယဉ်ပေမယ့် စကားစာ ပြောစာဆိုက ခွဲနဲ့ သိတွေ ရောစွက်ထားသော ကောင်မ လေး၊ မျက်လုံးများကလည်း ခွန်းလက်ပြီး တောက်ပနေ

ရှိုင်း : စာ ပ ဝ

သေးသည်။

သူ့အကဲခတ်မိသလောက် ဦးတက်ထွန်းအောင်၏ သမီးဖြစ်ပုံရ၏။

ကားပေါ်မှဆင်းလျက် အခြေအနေကို အကဲခတ် နေမိသေး၏။

ကိုယ်နှင့် စီးပွားဖက်မို့ ရင်းနှီးနေပေမယ့် သူမနှင့် တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ မရှိခဲ့ဖူးတာ ကြောင့် မင်းခန့်ညား အားတုန့်အားနာဖြစ်နေမိ၏။

“လာလေ ကိုမင်းခန့် ဘာအားနာနေတာလဲ။ ဖေဖေက ကိုမင်းခန့်လာမယ်လို့ ပြောပြောနေတာ။ ခုမှပဲ တကယ် ပေါက်ချလာတော့တယ်နော်”

“ကုမ္ပဏီကိစ္စ အရေးကြီးလို့ပဲ ဆိုပါတော့ ဒါနဲ့ အန် ကယ်တို့က ကြာဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဖေဖေတို့ ခုပဲပြန်ရောက်လာကြမှာ

ပူ”

ရောက်ပြီးမှတော့ မထူးတော့ပြီ ဆိုတဲ့သဘောနှင့်

ထားပေါ်မှ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုယူလျက် အိမ်ထဲလိုက် ဝင်ခဲ့၏။

“လာ . . . ကိုမင်းခန့် ကေလင်တို့အိမ်မှာ ဘာမှအား နာ နေစရာမလိုဘူးနော်”

“ကေလင်က . . . ကိုမင်းခန့်နာမည် ကြားကတည်းက ခင်ချင်နေတာသိလား”

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ပြောနေတဲ့အမူအယာကြောင့် ကိုယ့်ရင်ထဲက ဝမ်းလေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိသေး တော့၏။

ဝတ်စားပုံကသာ ခေတ်ရှေ့ပြေး အမိုက်စားပေမယ့် အိမ်ထဲထဲကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာနတွေ သူမမှာ အပြည့်ရှိနေ တည်လေ။

ဘာကြောင့်များ သူမအား အမှတ်တရတမ်းတ ပြောဆိုလိမ့်။

တည်းခိုခန်းပဲ ပြန်သွားရကောင်းမလားလို့ ဧည့်ခန်း ထိုင်ပြီး တွေးနေမိစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားစက်သံကြောင့်

ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဟော . . . အန်ကယ် ပြန်လာပြီထင်တယ်”

စိတ်ထဲက အလုံးကြီး ဝေါကနီ ပြုဆင်းကျသွားသလို
အချဲ့အနွဲ့တွေပိုနေတဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ရှိ
ယောက်တည်းဆက်မနေချင်တာနှင့် အတော်ဖြစ်သွားသလို

“ဟော . . . မောင်မင်းခန့် ရောက်နေတာကိုး ယ
မယ်ဆိုတော့လည်း ချက်ချင်းကြီးပါလားကွာ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်။ လာလည်မယ်ပြောထား
ပြီး မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ အားလည်းအားနာတာနဲ့”

“ဟားဟား . . . ယုံပါတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် ဟိုထ
ခေါက်က တည်းခိုခန်းတည်းပြီး ပြန်သွားတာမဟုတ်လား”

“ကိုယ်နဲ့ စီးပွားရှယ်ယာတွေပဲကွာ၊ ဘာများအား
နေစရာရှိမှာလဲ”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေး
မောင်မင်းခန့် ဟောဒီက မင်းညီမ ကေလင်ကထေ
မန္တလေးလျင်ဘဲကွ”

“မင်းသွားချင်တဲ့နေရာ သူလိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟင်း . . . ဖေဖေကလည်း”

ကေလင်ရှက်မျက်စောင်းလေး ဝင့်ကာပြောတော့
ဦးတက်ထွန်းအောင်က ကျေနပ်နေ၏။

“ဖေဖေက သမီးကိုစတာပါကွယ်၊ ကဲ မောင်မင်းခန့်
လည်း ကားတစ်နေကုန်မောင်းပြီး အညောင်းထိုင်လာရ
တာ။ အနားယူလိုက်ဦးပေါ့၊ နောက်နေ့ မင်းလည်ပတ်ချင်
တဲ့နေရာကို သမီးကလိုက်ပို့ပေးလိုက် ဟုတ်လား”

“ပို့ပေးမှာပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်လာလည်တဲ့
ဧည့်သည်ပဲဟာ”

ကေလင်ဆိုသောကောင်မလေး အားတက်သရော
ပြောနေပေမယ့် သူ့ဆန္ဒက မန္တလေးလာတာ လည်ပတ်ဖို့
မဟုတ်တာကိုနိုးသေ၏။

ရင်ထဲက လမင်းလေးအား ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆုံ
နိုင်ရေးလေ . . .

ရေချိုး၊ ထမင်းစားသောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်ပေ

မယ့် မင်းခန့်ညား တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။

တဒင်္ဂလေးဆုံတွေ့ခဲ့ပေမယ့် ဘဝရဲ့ရင်ခုန်နှုန်းတွေ ပေးစွမ်းနိုင်လွန်းသော သူမကိုသာ တမ်းတမ်းတတ သတ်ရ နေမိတော့သည်။

ရင်ထဲက လမင်းလေးရယ် . . .

မင်းလေးနဲ့ တစ်နေ့တော့ ပြန်ဆုံချင်တယ်ကွာ။

တစ်ခုကောင်းတာကတော့ သူ့မှာ မမခွာညှိရှိတာ ဦးတက်ထွန်းအောင်တို့ သိမနေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ နေခြည်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု အိမ်ခြံပြီး ဝစ်တာတီးနေမိကြသည်။

ဝစ်တာခေါက်နေရင်းမှ ဂျူလိုင်တစ်ဖက်ခြံသို့ ငေးကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟေ့ နေခြည် ဟိုဘက်အိမ်က ကေလင်ဆိုတာ အပြတ်ရှိုင်းလှချည်လား၊ မသိရင် မင်းသမီးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သူ့မှာရည်းစားရှိနေလို့လား”

“အဟင်း . . . စိတ်မဝင်စားတော့ မသိဘူးဂျူလိုင်”

ရုပ်နဲ့မလိုက် ညါချွန်နေတော့ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကန့်လန့်ကြီးပဲကွာ . . တကယ်”

“ငါတော့ ဟိုနေ့က တောင်ခြေမှာ ကောင်လေး တစ်ယောက် နဲ့ တွေ့လိုက်ဇာယ်”

ယုဇနပြောတော့ မယုံပါဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြော ဖြစ်။ ကေဇင်ကျော်ကို အမြင်ကပ်တာရော၊ ပွေ့ရှုပ်တာပါ သိနေတာမို့ပင်။

“အေး . . ငါလည်း မဟာမုနိဘက်မှာ ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ မြင်ဖူးတယ်ဟဲ့”

ဂျူလိုင်ကပါ ပြောတော့ နေခြည်ဟန်မဆောင်နိုင် တော့။ နဂိုကမှ ကြည့်မရဖြစ်နေမိတာပဲလေ။

“အမျိုးသမီးက သိပ်မဟန်ပါဘူးကွာ၊ ရှုပ်ပါတယ်၊ သူက ငါ့ကိုတိုက်နေတာဟာ၊ မေမေကဆို ကေဇင်မှ ကေဇင်၊ ပါးစပ်ဖျားကကို မချတော့တာ”

“စကားပြောရင်လည်း ငါ့တို့ထေ့သလို ငေါ့သလိုလို နဲ့ တစက်မှုကို အကြောမတည့်တာ”

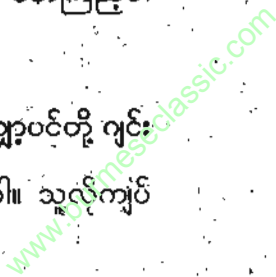
သူမရဲ့ မှီပြီးဝေဖန်တော့ ဂျူလိုင်လက်မထောင် ထုတ်က . . .

“ဒါဖြင့် မှတ်လောက်အောင် ပညာပေးလိုက်ပါလား နေခြည်ရဲ့”

“အဟွန်း . . အချိုကြီးမတွေ့သေးလို့ပေါ့ကွာ၊ သူတို့ သားအမိက ငါနေတာထိုင်တာ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး၊ ထားကြမ်းကြမ်းမောင်းတာ ဒါကို အပြစ်လို လာပြောနေ ထာဟာ။ ဘွားဘွားက သဘောပေါက်ပေမယ့် မေမေက အမြဲဆူနေတော့ စိတ်တောင်ညစ်တယ်တာ တကယ်။ ငါ ထည်း အဲဒါမခံချင်တာ၊ သူကနေတော့သာ မြူစိစိ ဝပွေမ သ”

“အန်တီက နင့်ကိုချစ်ပါတယ်ဟာ၊ နင်ကလည်း နန်းမလို ဝတ်ရင်သိပ်ကိုလှမှာ နေခြည်ရဲ့ ဝတ်ကြည့်ပါ ထားဟယ်”

“အာ . . . ငါဝတ်ပါတယ်ဟာ။ လျှော့ပင်တို့ ဂျင်း တို့တို့က ထွစ်ခါတစ်လေမှ ဝတ်တာပါ။ သူလိုကျပ်

ကျပ်သပ်သပ်ကြီးတော့ ချုပ်မဝတ်ရဲပါဘူးဟာ”

“ပြီးတော့ ကောက်ညှင်းထုတ် ထုတ်ထားသလို ပြန်ကြပ် ထွက်နေတာ”

ကေဇင်ဝတ်စားထားတာ မယ်ဗမာ ရှုံးလောက် အောင်ဝတ်သူမို့ နေခြည် မဲ့ရွှံ့ပြီးပြောဖြစ်တော့ ကျွန်လိုင် ပြုံး၏။

“အေးပါ။ နင်ရည်းစားရမှ လှချင်ပချင်လာမှာ ငါတို့က မြင်ယောင်သေး . . . ဟေးဟေး”

“သွား . . . ကောင်မစုတ်။ ငါ့တစ်သက် ရည်းစား မထားဘူး”

ပြောသာပြောလိုက်ပေမယ့် မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့ ကိုလူချောကိုတော့ သူမ မသိစိတ်က ချက်ချင်းပဲ သတိရ အမှတ်ထင်သွားမိသည်။

တည်ငြိမ်လွန်းခဲ့တဲ့ သူမနှလုံးသားက သူနဲ့ကျမှ ဘာလို့များ လှုပ်ခါနေခဲ့ရတာလဲ။

သေချာနေတာကဖြင့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ မသမာတဲ့

နည်းနဲ့ အနိုင်ပိုင်းသွားတာကိုပါ။

နေခြည်မိုးဆိုတာ မာနခဲလေ။ ရှင့်မေများ မေနေခဲ့ ပြီးလားကွယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာဖြင့် ပြန်လို့ဆိုချင်ပါသေးရဲ့ လေ . . . ။

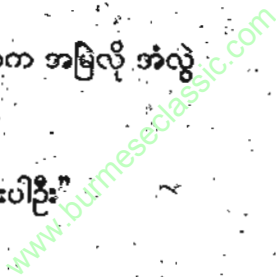
ယောက်ျားလေးများ သူမအား နည်းမျိုးစုံနဲ့ချည်း တပ်လာဦးတော့။ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ အနိုင်ယူခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

အချစ်ဟူသောဝေါဟာရနှင့် နီးစပ်မှုမရှိခဲ့တာလား အဲဒီ အချစ်ဆိုတာကြီးကိုပဲ နေခြည် မခံစားတတ်တာလား အဖြေက ရေရာမှုတော့မရှိခဲ့ချေ။

သူမကိုယ်၌က မိန်းကလေးပီပီ နဲ့နဲ့လှလှမနေ တတ်ခဲ့သလို မီးလိမ်းလို့ပြင်ဆင်ရမှာကိုလည်း တာဝန်ကြီး တစ်ခုလို ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း မေမေနှင့်သူမက အမြဲလို အံလွှဲ နေခဲ့ရသည်။

“မေမေ . . . မီးကို ပိုက်ဆံပေးပါဦး”

“အယ် . . သမီးရယ် ဟိုနေ့ကပဲ သုံးသောင်းပေးထားတယ်လေ”

“ရှိုတော့ဘူး မေမေ။ မားကန်တစ်ခုမှာ ဂျင်းပင်ရွယ်တစ်ထည်တွေ့လို့ ဝယ်လိုက်တာပြောင်သွားပြီ”

နေခြည် မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောလိုက်ပေမယ့် မေမေမျက်နှာချက်ချင်းပဲ ခက်ထန်သွား၏။

“မေမေ မကြိုက်တာအဲဒါတွေပဲသမီး၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးနော်၊ ထမိလုံချည်ဝယ်လို့ ဘယ်လောက်ကုန်ပစေ သမီး၊ ဟိုဘက်အိမ်က ကေလင်နဲ့ဆိုကွာပါ”

“မေမေကလည်း အဲဒီမိန်းမ မပါရင် စကားမပြောတတ်တာကျနေတာပဲ”

နှုတ်ခမ်းလေးစူးပြီးပြောတော့ မေမေဒေါသက ထိပ်ဆိုးရောက်သွား၏။

“တော်စမ်းသမီး မအောက ချစ်လို့အလိုလိုက်ထားတာကို အခွင့်အရေးမယူနဲ့။ ညည်းအသက် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ ဘွဲ့ပဲရတော့မယ်၊ ဘောင်းဘီတကားကားနဲ့

မေအုစီးပွားရေးလည်း ဘာကူလို့လဲ၊ ကေလင်ဆို သူ့ကိုယ်သူ့ရော မိဘစီးပွား ရေးရောဘာမှကို ပြောစရာမရှိဘူး”

သူမ မကြားချင်ဆုံး နာမည်က ပါလာပြန်၏။

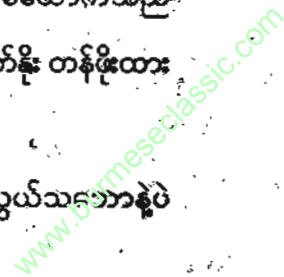
မေမေသည် ကေလင်ကျော်နှင့် သူမအား အမြဲတမ်း ဘာကြောင့်နှိုင်း ယှဉ်နေရပါလိမ့်။

ဒါဟာ နေခြည်နှင့် မေမေအကြား၌ အမြဲရှိနေထက်ခဲ့သော ပြဿနာလေးတစ်ခုပါပဲလေ။

မေမေရဲ့စိတ်ကြိုက်နေပြပါမှ မေမေနှင့် အလျဉ်းသင့် ပြဿနာကင်းမည်ကို သိနေပါလျက် သူမကိုယ်တိုင်က ဒီအဖုအထစ်လေးကိုပဲ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေမိသလို။

မေမေရင်မှဖြစ်လာသော သမီးတစ်ယောက်သည် မိဘဂုဏ်ဆောင်မှသာလျှင် မိဘတချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားနိုင်မှာလား။

ဒါဟာ လမ်းလွဲကြီးတစ်ခုဟု အလွယ်သဘောနဲ့ပဲ

နေခြည် ထင်မှတ်ထားပါ၏။

သို့ပေမယ့်လည်း ဆိုးသွမ်းမျက်စိ ပျော်ပွဲလိုက်၊
ခေတ်ရွှေပြေးမိန်းကလေးများ ထဲမှာတော့ နေခြည်မပါခဲ့
ချေ။

မေမေနှာခေါင်းရှုံ့သော နေခြည်ဝတ်တဲ့တီရှပ်၊ ဂျင်း
ဘောင်းဘီဆိုတာဟာ ကေဇင်ကျော်ဝတ်တဲ့ပဲလုပ် ဟိုက်
ပြနေတဲ့ မလုံတလိုအဝတ်အစားများထက်တော့ ရာနှုန်း
ပြည့် လုံခြုံစိတ်ချရမှုရှိနေသည်လေ။

နေခြည်အတွက် သက်သောင့်သက်သာလည်းရှိ
လုံခြုံမှုလည်းရှိသော အဝတ်ကို ရွေးဝတ်မိတာဆိုလည်း
မှားတော့မမှားဟုမိမိကထင်ထားသည်။

ဒါတွေကပဲ မေမေအမြင်မှာ မိန်းကလေးအိန္ဒြေ
နေခြင်းပေပဲလား မသိနိုင်တော့ချေ။

မေမေနှင့်နေခြည် အခြေအတင်ဖြစ်နေစဉ် ဘွား
ဘွား အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသဖြင့် နေခြည် အသက်ရှူ
ချောင်သွားရသည်။

ရှိုင်း : စာ ပေ

“ကြည်ပြာရယ် ညည်းမလဲ ကိုယ့်ဘာသာသမီးကို
ဒီလောက်နှိမ်နေရသလား၊ ဟိုတစ်ယောက်ကျတော့
အိမ်မွေးနေလိုက်တာ”

“ငါတောင် ကြားက နားကြားပြင်းကပ်တယ်”
ဘွားဘွားသည် နေခြည်အတွက် အသည်းကျော်ပါ
ဝဲ။

နေခြည် မျက်နှာညှိုးမှာ တစ်ချက်ကလေး မလို
လားသူ။

“မေမေရယ်သမီးကလည်း ဖအေကိုယ်စား မအေ
ကိုယ်စားနဲ့ ပြုစုလာခဲ့တာပါ။ မချစ်ဘဲ နေပါမလား”

“အေး . . . ဒါဖြင့်လည်း အလျင်ကထဲက အလို့
လို့က်ပြီးမှခုမှ အပိုလုပ်ပြီး သူများနဲ့နှိုင်းယှဉ်မနေနဲ့ ငါ
မကြိုက်ဘူး”

ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး နှုတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ သမီး
ဖြစ်သူအား မုန်းလို့တော့ဖြင့် မဟုတ် . . .

သမီးလုပ်သူအလိုကျ ငွေတစ်ဆပ်ထုတ်ပေးကာ

ရှိုင်း : စာ ပေ

ထွက်လာခဲ့၏။

ဒါတောင် မေမေ့အသံက နားထဲမှာ ကပ်ပါလာ
သေး၏။

“မေမေ့စကား နားထောင်လိုက်ပါ သမီးရယ်၊
ကေလင့်မေမေ့ကိုယ်တိုင်က သမီးမေမေ့ကို အစဉ်အမြဲ
လိုက်ပြိုင်နေတာဆိုတော့ သူ့သမီးကိုလည်း ကေလင့်ထက်
သာနေအောင် မြင်ချင်ရှာမှာပေါ့ကွယ်”

“စိတ်ချပါ ဘွားဘွား၊ သမီးကေလင့်ထက် ဘယ်
တော့မှ ခြေတစ်လှမ်းဖြစ်ဖြစ် ရှုံးနိုင်နောက်ကျတာမျိုး မရှိ
စေရဘူး”

ရင်မှ အစိုင်အခွဲက ပွင့်အံ့ကျလာခဲ့၏။

အပေါင်းအသင်းများ စုံမိတဲ့အခိုက် သူမရဲ့
အတိုက်အခံ ကေလင့်အကြောင်းကား ပါစမြဲလို့ ဆိုရမလို့
ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်... နေခြည်၊ ကေလင့်အိမ်မှာ ကောင်လေး
တစ်ယောက်ရောက်နေတယ်ဆိုပဲကွ၊ ရုပ်ကတော့ အမျှ
စားထဲကပဲ၊ ကေလင့်ကျော်တော့ ဒီကောင်လေးနဲ့တွဲပြီး
ပဲများနေလိုက်တာ အမြင်ကတ်စရာပါကွာ”

“ယုဇနရယ် သူ့ဖောက်ဖျားလေး ထည့်လဲတွဲပြီး

အပေါင်းအသင်းလုပ်နေတာ ကျောင်းမှာရော အပေါင်းအသင်းတွေပါ၊ ဟိုးလေးတကြော်ကြော်သိပြီးသား၊ ဒါများအဆန်းလုပ်လို့”

နေခြည်မိုး ရှုံ့မဲ့ကာမြေတွေက ဂျူလိုင်ကလက်ကာ ပြရင်းမှ

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူးနေခြည် ဒီကောင်လေးက သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူတဲ့”

“အေးလေ . . . အဲဒီလို လေသံလွင့်ပြီး တွဲနေတာ ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက်နေပြီလဲဟာ၊ ခုလဲဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့”

“ဟာ . . . ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ကို ဒို့ဩချပြီး ချီးကျူးရမှာပဲ နေခြည်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အဲဒီလူက အရမ်းဖြောင့်တာဟာ၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် နှယ်နှယ်ရရတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူးကွ”

“နင်မြင်ရင်တောင် ခိုက်သွားမယ်”

“သွားစမ်းပါဟယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် သာတောင် အထေးသုံးမှာ နေချင်သေးတယ် မေမေတို့ ဦးစားပေးလွန်းလို့ ကြည့်မရဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ပြီးတော့ ငါချစ်ရမယ့်သူ မေ့သေးဘူး”

“အပြောမကြီးနဲ့နော် နေခြည်”

ဒီတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ပြောစကားကို ဥပေစွာ ပြုနိုင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့တွင် . . .

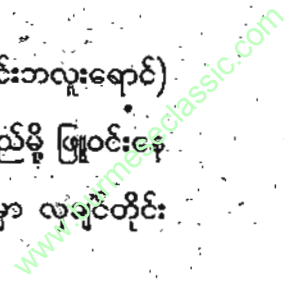
နေခြည်မိုးရဲ့ နှလုံးသားတွင် လှိုင်းဂယက်လေး လှိုက်ခုန်ခဲ့ရ၏။

ဆောင်းနှင်းပွင့်လေးတွေက တဖျောက်ဖျောက် ကြွေကျနေကြသည်။

နှင်းပွင့်ဖက်လေးများနှင့်အပြိုင် လှချင်တိုင်းလှနေသူက နေခြည်မိုး။

တီရှပ်အပြာနုလေးကို ဂျင်း (စကိုင်းဘလူးရောင်) ထေးနှင့် လိုက်ဖတ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်မို့ ဖြူဝင်းနေ

သော အသားအရည်နဲ့ နံနက်ခင်းလေးမှာ လှချင်တိုင်း

လှနေ၏။

မနက်ပိုင်း စက်ဘီးစီးကျင့်တက်တာက သူမရဲ့ နေ့စဉ် ပြုနေကျတာဝန်။

နေခြည်တို့နေတဲ့ရပ်ကွက်က ပိုက်ဆံရှိသူများချည်း ရှိကြတာကြောင့် ကိုယ်ပိုင်ကွန်ကရစ်လမ်းမျိုး ပြင်ဘီးစီးဖို့ အလွန် ကောင်းသောနေရာ၊ လူသူ ရှင်းနေတော့တာကြောင့် သူမက စက်ဘီးကို ပိုပြီးသွက်သွက်နင်းလိုက်၏။

လမ်းတွေ့တစ်ခုအရောက် တစ်ဖက်မှလမ်း လျှောက်လာသူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိတော့၏။

“ဟယ်... တိုက်ပြီ”

“ဟာ”

“ခုန်း”

အတွေးများနဲ့လျှောက်လာမိသော မင်းခန့်ညားက လူက ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်ပုံပျက်ပန်းပျက်လဲကျသွား၏။ ပြင်ဘီးစီးလာသူမှာလည်း စက်ဘီးတခြား လူကတခြား

မင်းခန့်ညားက စက်ဘီးနှင့် လဲနေသူကိုကြည့်လိုက်

ရာ...

“ဟင်... မင်း... မင်း”

လဲကျနေရာမှ မထနိုင်သေးဘဲ တအံ့တဩရေရွတ် မိတော့ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ဟင်... ရှင်... ရှင်... မင်း... မင်းခန့်ညား”

အပြာနုရောင်ကျင်းဝမ်းဆက်ကလေးက လှချင် တိုင်း လှနေသော သူ့ရင်ထဲက လမ်းလေး။

သူမကလည်း သူ့အား ချက်ချင်းပုံမှတ်မိသွား သည်။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ရှင်ကိုး ဒီလိုမှန်း သီရင် ဗညပ်ပင်းပါ တက်ကြိတ်ပစ်တယ်”

“ဘာ... ဘာကွ၊ မင်းတိုက်လည်း တိုက်သေး တယ်”

“အ... အ... ကျွတ်... ကျွတ်”

ဒေါသဖြင့်ပြောပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ ဒါ့ ထောက်ဆီမှ နာကျင်လွန်းတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် ပြန်လဲကျ

သွား၏။

သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး နေခြည်ရယ်ချင်မိသွားသည်။ သူမ ကားနှင့်တိုက်တုန်းက တစ်ခါခံထားရပြီးပြီ။ ဗွီဒီယို မင်းသားလို သရုပ်ဆောင်ကောင်းလှသောသူပုံက ခုလည်း ခြေထောက်နာကျင်လှတဲ့ပုံကို လုပ်ပြနေပြန်ပြီ။

တကယ်ဆို ကိုယ့်စက်ဘီးနှင့်တိုက်မိတာ သူမမှာ တာဝန်ရှိပေမယ့် သူ့ကိုတော့ဖြင့် ကြည့်မရစွာနဲ့ လျစ်လျူရှု ပြီး လဲကျနေတဲ့ စက်ဘီးကို ထောင်ကာ နင်းထွက်မည် အပြု . . .

“ဟာ . . . ခင် . . . ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွပ် ခြေထောက်နာ . . . နာ . . . အ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

ခြေမျက်စိဝန်းကျင်မှ နာကျင်မှုက အသည်းခိုက်လှ ၏။

“ကျွတ် . . . ဒီလောက်လည်း သရုပ်ဆောင်ကောင်း မနေနဲ့၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ အကယ်ဒမီမပေးဘူး”

ဆံပင်လေးဝဲသွားအောင် ခေါင်းလေးခါပြီးပြော

လှိုက်ဟန်က လှနေသေးတော့၏။

သို့ပေမယ့် တခြားသူသာဆို မင်းခန့်ညားဒီလောက် သည်းခံမိမှာမဟုတ်။

“အ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် ခင်ဗျားအဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ကျွပ်ခြေထောက် အရမ်းနာနေတာဗျ။ ဒါခင်ဗျားကြောင့် ဖြစ်တာလေ”

“သိသားပဲ . . . ရှင့်အကြောင်းကို ဒီကလည်း သိပြီး သားပဲ”

“သိပ်ပြီး မာယာများတဲ့ယောက်ျားပဲ။ လျှောက်နိုင် ရင် ကိုယ့်ဘာသာလျှောက်သွားလိုက်”

“လျှောက်ဖို့မပြောနဲ့ ကျွပ် ထတောင်မထနိုင်ဘူး ဗျ”

“အဟင်း . . . ဒါမျိုးတွေ နေခြည့်ဘဝမှာ ရိုးနေပြီ။ ထူပေးရဦးမလား . . . ဝေးသေး”

အရင်အဖြစ်အပျက်က နေခြည်ကောင်းကောင်း ကြီးသင်ခန်းစာရနေတာလေ။

“ဒီမှာ နေခြည် တိုက်မိတဲ့အတွက်တော့ ဆောရီး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ ထပြုံးသာသွားပေတော့”

“ကဲ . . သွားမယ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . နေဦးလေ၊ ခင်ဗျားကျွန်ုပ်ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လို့တော့ ကျွန်ုပ်က အမှုပွင့်မှာနော်၊ ရဲတိုင် မှာ”

“ဘုရားရေ”

နေခြည် ဘုရားတလိုက်မိသည်။ သူမ ဒီလောက် ထိ တွေးမထားခဲ့မိချေ။

ခုတော့ သူက ရဲတိုင်မည်တဲ့။

ခုကွ့ . . . ။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။ မေမေတို့ သိသွားရင်လည်း အဆူခံရမှာကျိန်းသေ။

ပြိုင်ဘီးကို ထောက်ပြီးသူအနားကို လျှောက်လာခဲ့၏။ ဖြူနုသောသူ့မျက်နှာပြင်မှာ နာကျင်မှုကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေတာမို့ တကယ်နာကျင်နေတာ သိသာလှသည်။

“ဒါဖြင့် ပြော ကျွန်မဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဆေးဖိုး သယ်လောက် ပေးရမလဲ”

“ဘာဗျ ကျွန်တော်ဆေးဖိုးလိုချင်လို့ ဟန်ဆောင် နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ခြေထောက်က လုံးဝထောက်လို့ ခရတော့တာ။ ကျိုးသွားလား မသိဘူး”

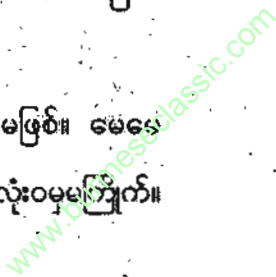
“ရှင်”

နေခြည်နားထဲ ဝုန်းခိုင်းကြသွားသည်။ သူ့ခြေထောက် တကယ်ပဲကျိုးသွားပြီဆိုက သူမကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ သူ့ကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါမို့ ပြဿနာက အေးမေတော့မည်။

လူတွေကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အား တွက်ကြည့်တွက်ကြည့် ဖြစ်နေကြချေပြီ။

ယာဉ်ထိန်းရဲတို့ ဘာတို့ ရောက်လာပါက အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားနိုင်၏။

ဒီပြဿနာဟာ မေမေသိလို့လုံးဝမဖြစ်။ မေမေသည် နေခြည်စက်ဘီး ဆိုင်ကယ်စီးတာ လုံးဝမမကြိုက်။

နေခြည်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မျက်နှာကိုပါ ပုံစံပြောင်းလျက်က . . .

“ဒါဖြင့် ရှင်မထနိုင်ရင် နေခြည်တွဲထူပေးမယ်လေလား”

“အင်း . . . အ . . . အ . . . ကျေး . . . ကျေးဇူးပဲ”

ချက်ချင်းမျက်နှာအနေအထား ပြောင်းသွားသော အလှသရဖူလေးက ရဲတို့ဘာတို့ အတော်ကြောက်ပုံရ၏။

ကမ်းပေးလာသောသူမ လက်ဖဝါးနှုတ်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

“ဟင် . . . မထနဲ့လေ”

“အို”

“ဟာ . . . ဆောရီး . . . ဆောရီး”

နာနေတဲ့ခြေထောက်ကို ညှာလိုက်ရတာကြောင့် အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူမပုခုံးသားနှုတ်လေးများကို မရည်ရွယ်ဘဲ လှမ်းဖက်မိသွားသည်။

မင်းခန့်ညား ရင်တွေတအား ခုန်သွားသည်။

“ဟေး . . . ကောင်မလေးကိုလွှတ်လိုက်”

“ဖလင်နှစ်လိပ်လောက် ရိုက်ထားကွ”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူငယ်များကပါ ဝိုင်းစသွားကြသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပင်မျက်နှာကြီး ထူပူနေ၏။

သူမကိုလည်း အရမ်းအားနာသွားရပါသည်။

“ဆောရီးပဲနော်၊ ကျွန်တော်ခြေထောက် အရမ်းနာပြီး ထောက်မရလို့”

နေခြည်လည်း မခန့်ဖူးသော နှလုံးသားနှုတ်လေးကြောင့် လက်ဖျားတွေ ချွေးလေးစိုပြီး အေးခဲ့နေသည်။

“ရပါတယ် နည်းနည်းတော့အားတင်းပြီးလျှောက် လိုက်နော် ဆေးခန်းက ဟိုရှေ့နားမှာ”

“ဗျာ . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော်”

သူမညွှန်ပြသော ဆေးခန်းဆိုတာက အတော်ပင်လှမ်းနေသေးတာပါ။ သူ့အထိန်းမပါဘဲ လျှောက်နိုင်မှာပဲဟဲ့၏။

“ဟို . . . သူခြေထောက်အရမ်းနာနေရင် နေခြည့် ကိုပဲ တွဲပြီးလျှောက်ပေါ့”

အရင်တစ်ခါက သူမအပေါ်မှာ ကိုယ်ကရင့်ရင့်သီး သီး အနိုင်ယူခဲ့မိတာကို အခုအခါမှာ များစွာအားနာနေမိ သည်။

လျှောက်လှမ်းနေရသောခြေလှမ်းက ပုံမှန်လှမ်း လျှောက်နေရပေမယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ဤမျှနီးနီးကပ်ကပ် မနေဖူးသော နေခြည့်ရင်ခွန်သံများက ကိုယ်နားနှင့်ပြန်ကြားနေရသယောင်။

ပြီးတော့ သူမကိုယ်သူမလည်း နားမလည်နိုင်တော့ ဘဲ သူမဘာကြောင့်များ တစ်မိန်းယောက်ျားလေးတစ် ယောက်အပေါ် သဘောထား လွယ်ခဲ့ရသလဲ၊ ဆူက တော့ အညှာလွယ်တယ် ထင်တော့မှာမို့။

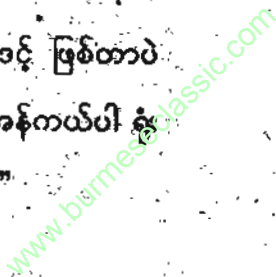
မင်းခန့်ညား သူမအား ပထမဆုံကြည့်က ပညာ ပေးသွားခဲ့ဖူးတာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အခဲရခက်နေခဲ့ တာပါလေ။

“အို ဆေးခန်းရောက်ပြီးလို့ သူ့ဒဏ်ရာသက်သာ သွားရင် ငါ ဘာပတ်သက်စရာရှိသေးလို့လဲ”

အခုဟာက ငါ့ကြောင့် ဖြစ်တာပဲဟာ။ သူ့ခြေ ထောက်ကလည်း တကယ်နာတာလား။ ကိုယ့်အပေါ် အ သာဓိကပဲ အမြတ်ထုတ်နေတာလား။ ဝေခွဲလို့မရခဲ့ ပေ မှော် ဆေးခန်းရောက်တဲ့အထိ သူတ နေခြည့်ပုခုံးလေး အား ဖက်တွယ်ကာပါလာခဲ့သည်။

ရှုံ့မဲ့နေတဲ့ သူ့မျက်နှာနုနုကြောင့် ဟန်မဆောင်ဘဲ ထထယ် နာကျင်နေတာက အသိသာကြီးပါ။ သူ့ခြေ ထောက် ဘာများဖြစ်သွားလေမလဲ ဆိုတာ အတွေးနှင့် အားလုံးသောအဖြစ်အပျက်များက နေခြည့်အတွက် ဆွေးနွေးပျောက်ပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆေးခန်းရောက်ပြန် တော့ . . .

“ပြောမယ်ဆို ဒါ ယာဉ်အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တာပဲ တွယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြဿနာလုပ်ရင် အန်ကယ်ပါ နှံ့ တွေ ကိုတ်တွေ ရောက်နေပါဦးမယ်ကွယ်”

ဆရာဝန်က ဤသို့ဆိုတော့ နေခြည်မျက်နှာလေး
မှာ သွေးမရှိတော့။

မင်းခန့်ညားကိုယ်တိုင်လည်း သူမအမှုအယာလေး
ကို သနားနေမိပါပြီ။

“ဟာ . . . ဒီအတွက်စိတ်ချပါ ဒေါက်တာ၊ ခု အက်
ဆီးဒင့်ကလည်း ကျွန်တော်က လမ်းမှားလျှောက် မိတာ
ဆိုတော့ သူ့ကို ဘာပြဿနာမှ မလုပ်သလို ဒေါက်တာ
လည်း မပါစေရပါဘူး”

“နော် . . . နေ . . . နေခြည်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

မင်းခန့်ညား အလွတ်ရနေတဲ့ သူမနာမည်လေးကို
ပါ ထည့်ပြောတော့ သူမကပါ ခေါင်းလေးညိတ်ပြရာ၏။
ဆရာဝန်က ပထမသူတို့နှစ်ယောက်ကို နားမလည်သလို
ကြည့်သေး၏။ နောက်မှ ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အေးကွယ်။ ဒါဖြင့် အန်ကယ်စမ်းသပ်ပေးပါမယ်၊
အဆစ်လွှဲသွားတာနဲ့တူတယ်၊ ကောင်းသွားမယ်နော်၊

စိတ်ချ”

ခါတ်မှန်ရိုက်ကြည့်လို့ သူ့ခြေထောက်မကျိုးဘူးဆို
မှ နေခြည်မိုး သက်ပြင်းချမိသည်။

“အဆစ်လွှဲတာပါ။ ဒေါက်တာ ပြန်တည့်ပေးပြီး
ဆေးပတ်စီးပါစည်းပေးလိုက်တယ်၊ ကောင်းသွားမှာပါ”

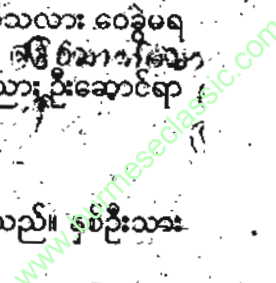
ဆေးခန်းကအပြန် သွေးအေးသွားတော့ နေခြည်
မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေခဲ့ရ
တာမို့ ရှက်လွန်းနေမိသည်။

ပြိုင်ဘီးလေးကိုတွန်းလျက် ခေါင်းငုံ့လျှောက်နေ
သော နေခြည်အနား သူကတိုးကပ်လျက်က . . .

“နေခြည် ကိုယ် နေခြည်နဲ့ဆုံတွေ့ခြင်း အထိမ်းအ
မှတ်အဖြစ်နဲ့ တစ်ခုခုကြွေးပါရစေနော်”

ခေါင်းညိတ်မိသလား၊ ခေါင်းခါမိသလား ဝေခွဲမရ
ခဲ့ပေမယ့် သူမ ခြေလှမ်းတွေက မင်းခန့်ညား ဦးဆောင်ရာ
တော်ဖီဆိုင်ဆီ လိုက်ပါနေခဲ့ချေပြီ။

နံနက်ပိုင်းမို့ ဆိုင်က လူရှင်းနေသည်။ နှစ်ဦးသား

ထောင့်စားပွဲမှာ ရွေးထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“နေခြည် ဘာသောက်မလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ Ice coffee ပဲကြိုက်တယ်”

“နေခြည်လည်း Ice coffee ပဲသောက်နေကျ ပါ”

မမျှော်လင့်ဘဲ အကြိုက်ချင်းကလည်း လာတူနေ ကြ၏။

“ကိုယ့်ကို နေခြည်သိပြီးသားပါနော်၊ ကိုယ်က ရန် ကုန် ကလေး၊ နေခြည်က ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်၊ ကိုယ် နေခြည်နဲ့ ခင်မင်ပါရစေကွာ”

ကော်ဖီသောက်ရင်း သူ့တရုတ်ပြောနေပေမယ့် နေခြည်မှာတော့ နားထောင်ရုံသက်သက်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲထိုင်ခဲ့ပြီး တာမှ လိပ်ပြာမလှဘဲ ရှက်နေမိသည်။

သူမမိန်းကလေးတန်မဲ့ အညှာလွယ်သွားပြီလား၊ အို . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ သူနဲ့လမ်းခွဲတာနဲ့ အားလုံးမေ့လိုက်၊

ခေါင်းထဲက မေ့လိုက်ရုံပေါ့။

“နေခြည် ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . ဘာမှမတွေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် နေခြည်ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ နေခြည်နဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ပါရစေ”

“ဟို . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မ နန်းတွင်းဘက်မှာ နေတာ၊ တွေ့ဖို့ကတော့ ကံကြမ္မာအတိုင်းပေါ့”

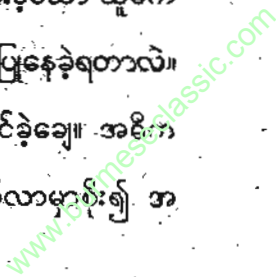
“ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“ဟာ . . . နေခြည် . . . နေ . . . နေပါဦး”

သူ့စကားသာ နောက်မှာကျန်ခဲ့၏။ နေခြည် ဆိုင်ထဲ မှ ပြေးထွက်ခဲ့လျက်၊ မြိုင်ဘီးကို အမြန်နင်းလာခဲ့လိုက် သည်။

ယောက်ျားလေးများနှင့် ကင်းလွန်းခဲ့သော သူမက သူနဲ့ကျမှ ဘာလို့များ လိုက်လျောမှုတွေ ပြုနေခဲ့ရတာလဲ။

သူမကိုယ် သူမလဲ ဝေခွဲလို့မရနိုင်ခဲ့ချေ။ အဓိက နေခြည်သိတာက ပြဿနာ အရှည်ဖြစ်လာမှာပဲ။ ရှိ အ

လိုက်အထိုက်နေခဲ့ခြင်းပါ။

မေမေသာသိသွားရင် လုံးဝလွယ်မှာမဟုတ်။ စက်ဘီးမပါမက ဆိုင်ကယ်ရောကားပါ သူမလုံးလုံးကင်းစေးသွားမှာကျိန်းသေ။

ဒါကြောင့်လည်း သူမလိုက်လျော့ခဲ့မိခြင်းပါ။ သူမအပေါ် သူ့အနိုင်ပိုင်းသွားတာပဲလား၊ ဖြစ်တော့မဖြစ်နိုင်ပါ။

ပထမအကြိမ် နေခြည် အညာမိလိုက်ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူတကယ် ဒဏ်ရာရသွားတာပါ။

ဒါဆို နေခြည်မရှုံးတော့ဘူးပေါ့။ အဟင်း . . . နေခြည်ပဲလေ။ လိပ်စာတိုလည်း ထုမင်လွှဲပြီး ပြောခဲ့လိုက်တာပါ။

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တာနှင့် မေမေအသံက တစ်ပါလာ၏။

“ဟဲ့ . . . သမီးငယ် ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနဲ့ ဘာများ ဖြစ်လာပြန်တာလဲကွယ်”

“စက်ဘီးတိုက်လာလို့ မေမေရေ စက်ဘီးတိုက်လာ

“ဟယ် . . . ဘုရား . . . ဘုရား ဘယ်မှာတိုက်လာတာလဲ သမီး၊ အတိုက်ခံရတဲ့သူကရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မေမေ ရင်တုန်လိုက်တာကွယ်”

“အာ . . . မေမေကလည်း လုပ်ပြီ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခုနီး ရှင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာမှလည်း ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဪ . . . ညည်းကတော့ဒီအတိုင်းပဲပြောမှာပေါ့၊ ဘာမှမဟုတ်ပြီ နောက်နေ့ စက်ဘီးစီးမထွက်ရတော့ဘူး”

“သမီးတစ်ယောက်ရှိတာ ဘယ်တော့မှ သိမ်သိမ် နှေးနှေးရှိမလဲမသိပါဘူး၊ ဖတဆိုသမီးလေးမို့ အလိုလိုက် အားခဲ့မိတာ မှားများမှားခဲ့ပြီလား”

“သမီးကလည်း မေမေကိုပြောမလို့၊ သမီးစက်ဘီး ခုနီးဘာကို လှသိန်းကိုပေးလိုက်တော့ သမီးမစီးတော့

“ဟယ်တော့ . . . ဒါကဘယ်လိုဖြစ်ရတာလုန်း။

မေ့မေ့ကို ရွှေတာလားသမီး၊ စက်ဘီးတစ်စီး နည်းတာမှတ် လို့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း . . . မေမေ ပေးသာပေးလိုက်ပါ၊ သမီး မစီးချင်တော့လို့ပါ”

“ကဲ . . . သမီး . . . ညည်းသဘောပဲ၊ ကဲ . . . ရေ သွားချိုး၊ ထမင်းစားဖို့ ဘွားဘွားစောင့်နေပြီ”

အိမ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ် ကြည်ပြာမိုး စိတ်မသက်သာစွာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချစ် သည်။

တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲကြီးပင် ဖြေဆိုပြီးနေပြီ။ ခုထိ ကလေးစိတ် မပျောက်ချင်။

သမီးလေးတစ်ယောက်ကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ရှိစေချင်တာပါ။

အုပ်ထိန်းသူ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပူရတာပေး လေ။

ဒါပေမယ့် သမီးမှာ ထက်မြက်မှုတွေရှိနေတာ သူ

သိနေပါသည်။

အချိန်ကျရင်တော့ မိဘစေတနာကို နားလည်ပြီး ပြောင်းလဲပြုပြင်လာမှာပေါ့လေ။

နေခြည် ညနေထမင်းစားသောက်ပြီး တီဗွီရှေ့ တောင်မထိုင်ဖြစ်တော့။

အမှတ်မထင် ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့ပါသော ကိုလူချောကို အမှတ်ရနေမိသည်။

သူမစိတ်တွေ သူနဲ့ကျမှ ဘာဖြစ်ခဲ့ပြီလဲ။ ဒါတိုင်းဆို သွက်သွက်လက်လက် ရှိခဲ့သော၊ သူမ ဘွားဘွားကတောင် ထမင်းစားတော့ သူမအား သတိထားမိသွားသေးကာ။

“ဟဲ့ . . . မီးလေးနေခြည် ထမင်းစားတာ နည်းလှ ချေလား၊ ဘာလဲ သမီး စက်ဘီး တိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ပြဿနာက နောက်ကြောင်းကော ရှင်းခဲ့ရဲ့လားကွယ်”

အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက် နေလို့ သူမအလိုမှာနဲ့ ပညာသုံးလိုက်၏။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါဘွားရဲ့၊ ဝှက်တိုက်မိ

သွားတာပါ။ ဘာပြဿနာမှလည်း မဖြစ်ပါဘူး။ သမီး ထမင်းစားမကောင်းလို့”

အဘွားကို ညာလို့ အဆင်ပြေခဲ့ပေမယ့် အခန်း ရောက်လို့ အိပ်ယာမှာလဲမိတော့ . . .

“အင်း . . သူ ဒဏ်ရာမှသက်သာပါ့မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါ့အပေါ်တစ်ဖက် လှိမ့်ပြန်ပြီး အသားလူသွားတာ ပဲလား”

မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့ဆုပ်ကိုင် ဖက်တွယ်ခဲ့သော နေခြည့်ပုခုံးသားလေးနှစ်ဘက်က ခုချိန်ထိအောင်ပဲ ပူနွေးနွေး ဖြစ်နေသလို၊ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့ဟန်မဆောင်တာကိုတော့ နေခြည့် တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားမိသလိုပါ။ ဓါတ်မှန်ထဲမှာ လည်း သူ့ခြေထောက်တကယ် အဆစ်လွဲသွားခဲ့တာပင်။

ဆရာဝန်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် သူ့အလွယ်တကူပြန် ကောင်းခဲ့တာ။ နို့မို့ဆို လွယ်မှာမဟုတ်။

နေခြည့်ရင်ခွန်မိတာက ကော်ဖီမသောက်ပါဘဲ

သူမကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်များလဲ စွယ်။ သူ့၏ရွန်းလဲ့တောက်ပနေသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်ယောင်၍ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိသည်။

“ကျွီ”

“ဟော . . သမီးငယ် အိပ်ယာထဲ စောစောဝင်လို့ မေမေက အိပ်ပြီလို့တောင် ထင်တာ”

“ဟင့်အင်း မေမေ ခေါင်းထဲညှိုးစိစိဖြစ်နေလို့ပါ”

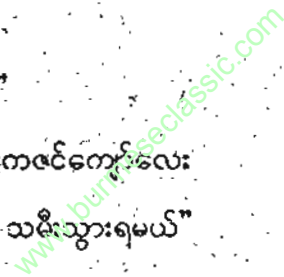
မေမေ ဝင်လာသဖြင့် သူ့အကြောင်းတွေမောင်း ထုတ်ပစ်လျက် ကုတင်မှာထိုင်လိုက်ရ၏။

“မေမေ သမီးကိုပြောမလို့”

တကယ်လည်း အခန်းထဲအထိ မေမေဝင်လာ ကတည်းက မေမေတစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ကို နေခြည့် ကြိုသိနေခဲ့ပါသည်။

“ပြောလေ မေမေ၊ ဘာများလဲ”

“မနက်ဖြန် ဟိုဘက်အိမ်က ကေဇင်ကျော်လေး ငွေ့နေပွဲကို မေမေမသွားနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ သမီးသွားရမယ်”

“ဟာ . . မေမေပဲ သွားပါ။ သူ့ပွဲကိုဆို သမီးက ပို
တောင် မသွားချင်သေး”

နေရာတကာ လိုက်ပြိုင်ဆိုင်ပြီး နေတတ်သော
ကေလင့်အား မေမေကလည်း ဦးစားပေးလွန်းသဖြင့် သူမ
အစာမကျေတာ ကြာပြီ။

“အဲဒီလို မပြောရဘူးသမီး၊ သမီးလည်းငယ်တော့
တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့လျှောက် မေမေရဲ့စီးပွားရေးကို သမီး
ပဲ ဦးစီးလုပ်ရမှာလေ”

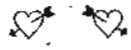
“မေမေက မနက်ဖြန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ မိတ်ဆက်ပွဲ
သွားရမှာမို့လို့ သမီးသွားလိုက်နော်”

“ဒါမှ ကိုယ်လည်း လူတောတိုးရဲသွားမှာ၊ ကေလင့်
လေးဆို သူ့အမေစီးပွားအားလုံး နားလည်နေပြီ”

မေမေတစ်ချက်လွှတ်ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ နေ
ခြည် တကယ်ပဲမသွားချင်။ ကြည့်ဖျော်ရှုကောင်းအောင်
ဝတ်စားရတာကိုပဲ သူမအဖို့ စိတ်ကျဉ်းကြပ်လှ၏။

မေမေကလည်း အလိုလိုက်ပေမယ့် ဖြစ်ချင်တာ

နှစ်ရမှ ကျေနပ်သူပြတ်သားသည်။

တွေ့တိုင်း သူမလေးများ ဖြစ်နေမသားလို့ ငေးကြည့်မိခဲ့
သော်လည်း မထူးခြားခဲ့။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုပဲ သူ
ရန်ကုန် ပြန်ရတော့မည်။

သူမမျက်နှာလေးကိုတော့ဖြင့် တစ်ကြိမ်မျှလောက်
တွေ့မြင်ချင်မိပါသေးသည်လေ။

ကားကို ခြံဝမှာပဲရပ်ပြီး နေခြည်လမ်းလျှောက်ဝင်
လာခဲ့၏။

ဦးတက်ထွန်းအောင် သမီး ကေလင်မွေးနေ့ပွဲလေး
က မီးရောင်စုံများဖြင့် နွေညချမ်းလေးနဲ့ အပြိုင်လှပနေ
၏။

မင်းခန့်ညား လူအရှင်းဆုံးထောင့်စားပွဲလေးမှာပဲ
ထိုင်ပြီး နေခြည်မိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း တွေး
နေမိသည်။

သူမကိုတွေ့ချင်လို့ သူလိုက်ရှာတာ မန္တလေးတစ်
ပြည်လုံးနဲ့နေပြီ။ ဘယ်မှာမှမတွေ့၊ ပြိုင်စက်ဘီးစီးသူတွေ

မွေးနေ့ရှင် ကေလင်ကျော်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူ
အုပ်ကြားမှာ မြင်နေရသည်။

ကိစ္စမရှိ။ ပြန်ခါနီးကျမှ နှုတ်ဆက်သွားလိုက်ရုံပေါ့။

ဒီနေ့ကျတာမှ ယုရန်ရော ဂျူလိုင်ပါ မအားကြသ
ဖြင့် သူမတစ်ယောက်ထဲရောက်လာခဲ့ရခြင်းပါ။

လူရှင်းနေသော ခြံထောင့်စားပွဲပိုင်းလေးမှာပဲ ထိုင်
မယ်စိတ်ကူးမိစဉ် . . .

“ဟိတ် . . . အညာမလေး တို့ကို မှတ်မိပါအယ်
နော်”

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် နေခြည်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုတွေ့တာများ
ဘီလူးသဘက် တွေ့တာကျနေတာပဲ”

သူနဲ့ ဒီပွဲမှာကြုံကြိုက်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့တာမို့
အံ့ဩသင့်မိသည်။

သူမရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
ရင်း . . .

“နေခြည် ကိုယ့်ကို ပညာသားပါပါ အနိုင်ယူလိုက်
တာပဲကွာ၊ မန္တလေးတစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာတာနဲ့ နေပြီ။ ဒီနေ့
ထိလည်း ရှာနေတုန်းပဲ”

သူ့အပေါ်ညာမိလို့ ရယ်ချင်တဲ့စိတ်ကို မနည်းထိန်း
ထားရသည်။

စတိုင်ဘောင်းဘီ ခဲသားရောင်နှင့် စပိုရှပ်ခဲသား
ရောင် တွဲဝတ်ထားတဲ့သူ့စုံက ဒီနေ့မှပိုပြီး ကြည့်ကောင်း
နေပါ၏။

ပြီးတော့ သူ့ကေဇင်နဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါ

သလံတွယ်။

“မွေးနေ့ပွဲ လာတာပဲလား”

ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သိချင်စိတ်နဲ့မေးလိုက်
ပြီးကာမှ ဘာမှမပတ်သက်သေးတဲ့ တစ်စိမ်းယောက်များ
လေးအကြောင်း စပ်စုမိပါလားလို့ ဘာသာရှက်သွားမိ
သည်။

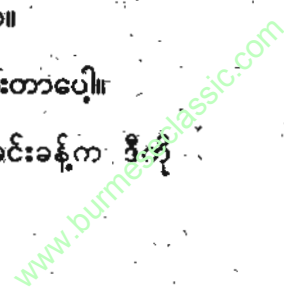
“သီးသန့်ကြီး လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးနေခြည်၊
ထိုက်က ကေဇင်တို့အိမ်မှာတည်းတာလေ။ ကေဇင်
ဖေဖေ နဲ့ ကိုယ်ကစီးပွားဖက်ပါ”

“ဪ . . . ဪ”

ကေဇင် အပေါင်းအသင်းမဟုတ်လို့ ဝမ်းသာမိ
သေးပေမယ့် ဂျူလိုင်တို့ပြောပြထားသဖြင့် သူ့နဲ့ကေဇင်
အကြောင်းက နေခြည်သိပြီးသားပါလေ။

နေခြည်ဖက်က ဆင်ခြင်လို့ရသွားတာပေါ့။

“ဟော . . . ရှာလိုက်ရတာ ကိုမင်းခန့်က ဒီလို
ရောက်နေတာကိုး”

အနာမိတ်

ကေဇင်ကျော် အနားရောက်လာသဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ သတ်လိုက်ကြရသည်။

ဒါတောင် ကေဇင်ကျော်က နေခြည်တစ်ယောက် လုံးကိုတောင် မြင်ဟန်မတူ။

“လူတွေကြားထဲမှာ အသက်ရှုကြပ်လို့ ကေဇင်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေနဲ့ စကားပြောနေတာ”

ဒီတော့မှ ကေဇင်မျက်ဝန်းများက အလိုမကျဟန်ဖြင့် နေခြည်ထံရောက်လာ၏။

“ဪ... ကိုမင်းခန့်က နေခြည်နဲ့တောင် သိနေမှ ကိုး။ အင်းပေါ့ နေခြည်က ဘွိုင်းဖရင့်များတော့ သိနေမှာပေါ့”

အနှောင့်အသွားမလွတ် ပြောလိုက်သောစကားမှန်း မင်းခန့်ညားချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

ကေဇင်မျက်လုံးများက သူနှင့် နေခြည်နှစ်ယောက်ထဲထိုင်နေတာကို ကျေနပ်ပုံမရချေ။

နေခြည်ကိုလည်း အားနာသွားမိသည်။

ဘုဆတ်ဆတ် နေခြည်ပုံစံနှင့် ညှိခဲ့ခဲ့ကေဇင်ပုံစံဘယ်သူ ပွေ့ရှုပ်မယ်ဆိုတာ သူ့အကဲခတ်လို့ရနေပါသည်။

နေခြည်ကတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်ကိုသာ ငုံ့စားနေတော့သည်။

ကေဇင်က ထွက်မသွားဘဲ နေခြည်နဲ့သူကြားက ထိုင်ခဲ့မှာဝင်ထိုင်ပြီး

“ညီးစိစိဖြစ်နေရင် အိမ်ပေါ်မှာသွားနားနေလိုက်ပါဏား။ ဧည့်သည်တွေရှင်းမှ ကေဇင်လာခဲ့မယ်လေ”

အသားယူပြောနေပုံက နားပင် ရှက်ရလောက်သည်။

နေခြည်ရှေ့မှာမို့ ရှက်လည်းရှက်သွားမိ၏။

“ရတယ် ကေဇင် ဒီပွဲက ကေဇင်မွေးနေ့ပွဲလေ။

ညီနဲ့မဆိုင်ဘူး။ အန်ကယ်နဲ့ အလုပ်အကြောင်း တိုင်ပင်ချာရှိသေးလို့ စောင့်နေတာ”

သူမနဲ့ မပတ်သက်ကြောင်းကို နေခြည်အား သိသွားစေရုံမိတာ တာကြောင့်မှန်းမသိ။

“ဒါဖြင့် ဖေဖေကို ခုပဲလွတ်လိုက်မယ်နော် ကိုမင်းခန့်”

နှုတ်ခမ်းမဲပြီး ကေဇင်ထွက်သွားတော့မှ သူ့သက်ပြင်းချနိုင်၏။

“ဆောနိုးပဲ နေခြည်၊ ကေဇင်က ကလေးစိတ် မကုန်သေးဘူး”

“ရပါတယ် ကိုမင်းခန့်ညား”
သူ့မျက်နှာကြီး နီမြန်းပြီး နေခြည်တို့ အားနာနေတာ သိသာလွန်းလှသည်။

“နေခြည်”

“ရှင်”

“ကိုယ် ရန်ကုန်မပြန်ခင်လေး တွေ့ခွင့်ပေးပါလားဟင်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်မန္တလေးသာ လာတယ်၊ နေရာမသိလို့ သိပ်မရောက်ဘူး”

သူရိုးသားစွာပြောနေမှန်း နေခြည်သိနေပါ၏။
ငြင်းပယ်ဖို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် လက်တွေ့မှာဖြင့် နှုတ်ဖျားက

ထွက်မလာခဲ့။

ပြောရလျှင် ကိုယ်ကနယ်ခံ ညဉ့်ခံဖို့တာဝန်ရှိနေသည်ပေါ့။

“ကေဇင်က လိုက်မပို့ပေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ပို့ပေးမယ်တော့ပြောတယ်၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ကကို မသွားချင်တာ”

သူမလိုပဲ ကေဇင်ကိုသဘောမတွေ့သူရှိနေတော့ နေခြည်ကျေနပ်မိသလိုတော့ ဖြစ်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ နေခြည်က လူတိုင်းကိုတော့ မခင်တတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမင်းခန့်ကိုတော့ ခင်ကြည့်ရတာပေါ့”

“နေခြည်အိမ်က ကေဇင်တို့နဲ့ မျက်စောင်းထိုးပြီလေ၊ အိမ်ကို အလည်လာဖို့ မိတ်ပါတယ်”

ဒီလောက်အထိ လိုက်လျောမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း နေခြည်အမှန်ပဲ အံ့ဩမိပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နေခြည်”

“ဟို . . . နေခြည် ပြန်တော့မယ်နော်”

“ကေလင်နဲ့ တွေ့သွားလိုက်ဦးလေ”

“ဟင့်အင်း . . . မတွေ့တော့ဘူး။ နေခြည်နဲ့ သူ့နဲ့က လိုင်းကွဲတယ်လေ”

“ဪ . . . ဪ”

“ဆက်ဆက်လည်း လာခဲ့ဦးနော်။ မေမေတို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ကိုယ် ရောက်လာမှာပါ နေခြည်”

“သွားမယ်နော်”

ဆံပင်လေးလှုပ်ဝဲလျက် ထွက်သွားသော သူမလေး အားငေးကြည့်ရင်း ကိုယ့်ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသ အတွက် ရင်လေးမိသေးသည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိန်ချန်လိမ့်ညာမိသော လူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။

ခုချိန်ဆို ဒေါ်ခွာညိုခက် ရန်ကုန်မှာဒေါင်းတောက်အောင် သူ့အားရှာနေချေတော့မည်။

ကိုယ့်ဘက်က အရာရာပြင်ဆင်ပြီးပေမယ့် အ

လွယ်တကူနဲ့တော့ ဒေါ်ခွာညိုခက်လောင်းရိပ်အောက်က လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းနိုင်ပါ့မလား။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ရင်မောမိပေမယ့် နေခြည်မို့ ဆိုသောသူမနှင့် တွေ့ဆုံမိချိန်များမှာ သူ့အတွက် ရင်ခုန်လှုပ်ရှား ချမ်းမြေ့တာတော့ အမှန်တကယ်ပါပဲလေ။

ဒီအတွက် တစ်ချိန်ချိန်တော့ သူပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရပေဦးတော့မပေါ့။

ရောင်စုံခြယ်သမှု ကင်းနေပေမယ့် ပကတိကြွေရုပ်လေးလို လှပနေတဲ့ သူမဟန်လေးက အမြင်အာရုံထဲမှာ ခွဲခွဲနှင့်နှင့်နှင့် ကျန်ရစ်၏။

ကေလင်လည်း မိန်းမချောလေး မှန်ပေမယ့် နေခြည်အလှနဲ့ယှဉ်မိတာ သူ့ဘက်ကပဲ စွဲလန်းမှုလွန်ကဲနေမိတာ သား။

မြစ်တွေ့ရချိန်နည်းပေမယ့် သူ့နားသားထဲမှာ စွဲစွဲသန်းသန်းနှင့်နှင့်နဲ့ ခံစားနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲလေ။

တစ်စုံတစ်ရာ မပေးနိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
သာ ဖြစ်ခဲ့၏။

နေခြည်မိုးကမူ ခန့်ညားအတွက် ရင်ခုန်ရသူလေး
ပါ။

“နေခြည်မိုးတို့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မမနေခြည် ရှိပါတယ်”

ခြံစောင့်ကောင်လေး တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ခြံထဲလှမ်း
ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

စိမ်းစိုလှပနေသော ဂျပန်သစ်ခွဲတို့က စိမ်းစိုကာလှ
စလို့နေသည်။

လှပလွန်းတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း
ကြွယ်ဝလွန်းသလို ထက်ထက်ရှုလည်းရှိသော နေခြည်ပါ
လားလို့ မှတ်ချက်ချမိသေးသည်။

အတွေးနှင့်ရှိနေစဉ် ပန်းရုံအကွယ်မှ သူမထွက်လာ
သည်။

“ဪ . . . ကိုမင်းခန့် ရောက်လာသားပနော်၊

မင်းခန့်ညားတစ်ယောက် ထွက်သာလာခဲ့ရပေမယ့်
ကိုယ့်ဘာသာ မလိုဖြစ်နေမိသည်။

ကေဇင်ကျော် လိုက်ပို့မယ်ဆိုတုန်းကတော့
ခေါင်းခါခဲ့သည်။ ယခုသော် . . .

အို . . . သူနဲ့ငါက ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ ဦးတင်
ထွန်းအောင် သမီးမို့ ဆက်ဆံနေရပေမယ့် ခွဲနဲ့ လွန်း
ကေဇင်ကို သူသဘောမတွေ့ခဲ့။

ကေဇင်ကျော်ဟာ သူ့အတွက်တော့ဖြင့် ထူးခြား

နေခြည်က လာမှလာပါမလားလို့”

ရုပ်လေးနှင့် လိုက်အောင်ပဲ နေခြည်အသံလေးက ဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိနေသလို . . . ။

“နေခြည်က ကိုယ့်ကိုသေသေချာချာပြောခဲ့တာပဲ။ ရောက်မလာရင်ကိုယ် နေခြည်စေတနာကို စော်ကားရာ ကျနေမှာပေါ့”

“ပြီးတော့ နေခြည်မိဘတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးချင်သေး တယ်”

နေခြည် သူ့ဖြေပုံကို နှစ်သက်သွားမိသည်။ သူ့ပုံစံ က အရမ်းကိုတည်ငြိမ်ပြီး ရင့်ကျက်မှုတွေရှိနေသည်။

နေခြည် ကိုယ်တိုင်ကပဲ သူ့ကိုအမှတ်တွေပေးနေမိ တော့တာလား။

တကယ်လည်း သူမနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံ ဆည်းမိတုန်းကလို ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ . . . ။

“ကိုမင်းခန့်ကိုလည်း မေမေနဲ့ ဘွားဘွားကတွေ့ချင် နေကြတာလေ။ ဟို . . . နေခြည်ကို ပညာပြသွားကတည်း”

တပေါ့”

“ဗျာ . . . ဒါ . . . ဒါဖြင့် ကိုယ်မတွေ့ရဲတော့ဘူး နေခြည်။ အဲဒီတုန်းက ဒေါသထွက်နေတဲ့ နေခြည်မျက်နှာ လေးက ကြည့်ကောင်းလို့ စလိုက်မိတာပါ”

“အဟင်း . . . နေခြည် . . . အလကားစတာပါ။ ဘိုမင်းခန့် မေမေတို့ကို နေခြည်မိတ်ဆွေလို့ပဲ ပြောထား ထယ်လေ”

“ကျန်တာက နေခြည်ခေါင်းထဲမှာပဲ သိမ်းထား ထယ်”

“ကိုယ် အရမ်းကျေးဇူးတင်သွားပြီ နေခြည်” ကျယ်ဝန်းသောဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး သူမက ထမင်း အားခန်းဘက် တန်းခေါ်သွား၏။

“လာ . . . ကိုမင်းခန့် မေမေတို့ ထမင်းစားဖို့ စောင့် နေကြတယ်”

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်း အတွက် ချိတ်ချိတ်ပြစ်နေမိသလို။

ငါ မှားများမှားသွားပြီလား။ အို ပြတ်သားရမှာ ငါ့အပိုင်းပဲ။

ကျွန်းစားပွဲဝိုင်းကြီးတွင် နေခြည်နှင့် မျက်နှာပေါက်ချင်းဆင်သော မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်။ နေခြည့်မေမေနှင့် ဘွားဘွားပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ထိုင် . . . ကိုမင်းခန့်။ မေမေ . . . ဒါ ရန်ကုန်က သမီး မိတ်ဆွေ မင်းခန့်ညားလို့ခေါ်တယ်။ ကိုမင်းခန့် ဒါ နေခြည့်မေမေ ခေါ်ကြည်ပြာမိုး။ ဘွားဘွားက ခေါ်သိန်းသိန်းမိုး မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့။ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါ။ ရတနာရောင်းဝယ်ရေးနဲ့ အထည်ချုပ်ကုမ္ပဏီထောင်ထားပါတယ်။ ဦးတက်ထွန်းအောင် အထည်တွေယူတာ ကျွန်တော့်စက်ရုံကထွက်တဲ့ အထည်တွေပါ”

ကိုယ့်ဘက်က ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံမိတ်ဆက်နေရပေမယ့်၊ အသံတို့က မူမမှန်ချင်၊ အရိပ်မည်းတစ်ခုက

သိတ်ပါ နေသလိုလို။

“အေးကွယ်။ ဦးတက်ထွန်းအောင်တို့ မမူမနိုင်တို့ ထတော့ အန်တီနဲ့ဆွေမိုးရင်းချာလိပ်လေ၊ အကူအညီလို ထည်း ပြောပေါ့။ မနက်စာလည်း ဒီမှာပဲစားပေါ့။ မိတ်ဖြစ်အောင်ဖြစ်ပေါ့”

နေခြည့် မေမေရော ဘွားဘွားကပါ စကားနည်းကြည့်တွေ့မို့ တော်တော့၏။

မင်းခန့်ညားအဖို့ မွန်းကြပ်လွန်းလှပါပြီ။ ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ တစ်ဖက်သားမိသားစုကို လှည့်ဖြားမိသလိုများ ဖြစ်နေမလား။

ဟင်းပွဲတွေစုလင်စွာနဲ့ စားနေရပေမယ့် ထမင်းက နှိပ်ချင်ချင်။

“ကိုမင်းခန့် ထည့်စားနော်၊ အားမနာနဲ့”

“အင်း . . . နေခြည်”

အဲဒီနေ့က နေခြည်နဲ့ရင်းနှီးခင်မင်လိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းခန့်ညား အားလုံးကိုမေ့ပစ်ပြီး ငွတ်တိုးမိုက်ခဲ့

၏။

မှားတယ် မှန်တယ်လည်း မဝေခွဲနိုင်တော့ချေ။

နေခြည်နဲ့ ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့သာ အဓိကလို ဖြစ်ခဲ့၏။

မန္တလေး အထင်ကရနေရာမှန်သမျှ နေခြည်ကားဖြင့်လိုက်
လည်ဖြစ်ကြသည်။

ဂျူလိုင်ရောယုဇနပါ သူမကို အထူးအဆန်း
ဖြင့် ငေးကြည့်နေကြ၏။ ပြီးတော့ မယုံနိုင်သလို ဝိုင်း
မေးကြသည်။

အထူးသဖြင့် မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့ သူ့အကြောင်းပေါ့

“အာရိရိ ကားတစ်စီးနဲ့ အတူတူလျှောက်လည်ပြီး

ကြပြီဆိုတော့ နင်နဲ့ အဲဒီလူ ခင်သွားကြပြီပေါ့လေ”

“အင်း . . ဟုတ်တယ်”

သူမ သွက်လက်စွာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဟယ် . . . နင့်ဟာကလည်း မြန်လိုက်တာဟယ်၊ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး၊ ဟိုတလောက်ပဲ ဒီလူ့ကို နင်ကျိန်း နေပါသေးတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဒီအမေးကို သူမကိုယ်တိုင်ပဲ နားမလည်ခဲ့။

“အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူးဖြစ်နေ တာဟာ၊ ဒါပေမယ့် ကေဇင်ကြောင့်လို့တော့ ထင်တာပဲ”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုနေခြည်”

ဂျူးလိုင် တအံ့တဩမေးတော့ သူမသက်ပြင်းရှိုက်မိ သည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် သူမကိုယ်တိုင် ဤမျှမြန်မြန် ဆန်ဆန် ခင်မင်သွားမိတာကို အံ့ဩနေမိတာပါပဲ။

“နင့်အဖြစ်က ရှာမှရှားပဲနေခြည်၊ ပထမတစ်ခါ တုန်းက ခုတ်တော့ထစ်တော့မလိုနဲ့”

သူမဘာမှဖြေရှင်းခွင့် မသာအောင်ရှိနေပါပြီ။

“တို့တော့ အံ့ဩတယ်နေခြည်၊ ကေဇင်ကိုခွဲချင် တာထက် နင့်ကိုယ်၌က အဲဒီလူ့ကိုကျသွားတာ မဟုတ် လား မညာနဲ့နော်”

“ငါ မပြောတတ်တော့ဘူးဟယ်၊ ငါက မြို့ခံလူလေ၊ သူ့သွားချင်တဲ့နေရာ ပို့ပေးဖို့တာဝန် ရှိတာပေါ့ဟဲ့”

နေခြည် ထုချေလွှာတင်တော့ ဂျူးလိုင်တို့က အား မီးတရ ရယ်ကြလေ၏။

သူမမျက်နှာပြင်ဝယ် ရှက်လွန်း၍ ပန်းရောင်ပြေး နေမှာ သေချာ၏။

“ဒါက ဖြေရှင်းချက်ဆိုပေမယ့် မခိုင်လုံပါဘူး နေ ခြည်ရယ်၊ အဲဒီလူက ကေဇင်ဧည့်သည်လေ၊ ကေဇင်နဲ့ကျ မသွားဘဲ မင်းနဲ့ကျမှသွားတာ ရိုးသားမှုဖြစ်မလား”

နေခြည် ဘာမှမပြောသာတော့ချေ။

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီလူမင်းနဲ့ ပတ်သက်ချင် လို့ လမ်းရှာတာပါ”

“အန်တီတို့နဲ့တောင် ဝင်တွေ့ပြီး ထမင်းလက်စုံစား သွားတာဆိုတော့ လျော့တွက်လို့တော့ မရဘူးနော်”

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်ပါ၊ ဒီတစ်ကြိမ်ဆိုလို့ စာတော့ နင့်လူက ဝေဖတ်ပွဲတောင် လုပ်လေမလားပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ ကူလိုင်၊ ငါတို့ဂေါ်မစွဲ . . အဲ . . အပျိုသိုးလေးတွေ အတွဲရသွားတာပေါ့”

ယုနေပြောတော့ သူမမျက်နှာ ရှက်သွေးဖြာသွားရသည်။ အကြောင်းသိ သူငယ်ချင်းငယ်ပေါင်းတွေဆိုတော့ လည်း သူမဘက်က မင်းခန့်ညားအပေါ် လိုက်လျောမှု တွေနဲ့ ဦးစားပေးခဲ့မိတာကို တအံ့တဩနှင့် ဝေဖန်ကာ နေကြလေသည်။

သူမကလည်း သူမပဲဖြစ်၏။ ကျောင်းမှာရော အရပ်ထဲမှာပါ သူမအား နည်းမျိုးစုံနှင့် ချဉ်းကပ်လာဖူးသူတွေ မနည်းချေ။

တစ်ယောက်ကိုမှ ဦးစားမပေးခဲ့သလို၊ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့တာပဲဖြစ်၏။ မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့သူနဲ့ကျမှ သူမ နှလုံးသားတွေ ခုန်လှုပ်ခဲ့ရတာတော့ သူမဘက်က ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲမှာ လှချင်တိုင်းလှနေသော ကေဇင်ကျော်။ သို့ပေမယ့် ခုချိန်မှာ သူ့အတွက် မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့သူနဲ့ကျမှ အလကားဖြစ်နေရသလိုပင်။

သူမမှာတော့ မင်းခန့်ညား ဆိုတဲ့နာမည် ဖေဖေနှုတ်က ထုတ်ပြောလာကတည်းက စွဲလမ်းတိမ်းမှူးနေခဲ့မိတာ၊ ယခု လူချင်းတွေ တော့ ပိုလို့ပင်ရင်ခုန်ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေသည်။

မင်းခန့်ညားကမူ သူမအား ဖေဖေတို့ကြောင့် မလွဲ

သာလို့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ပုံစံ၊ လုံးဝ အရေးမလုပ်တဲ့အပြင်
မနေ့တစ်နေ့ကမှတွေ့တဲ့ နေခြည်နဲ့ကျတော့ ပြုံးရွှင်ကာ
ရယ်မောလို့။

ဒါကိုပင် ကေဇင် ဒေါကန်လို့မဆုံး။ ကေဇင်ဆိုတာ
ချစ်ချင်သူတွေ ဝိုင်းနေတဲ့သူ၊ အလှဆုံးပန်းတစ်ပွင့်ပါလေ။

သူနဲ့ကျပါမှ ကေဇင်က မြောင်းဖော် ပေးခဲ့ပေမယ့်
ရေက စီးမလာတော့ အခံရခက်လွန်းလှသည်လေ။

ဒီနေ့တော့ အလှဆုံးပြင်ဆင်ဝတ်စားလျက် ထမင်း
စားခန်းကို အချိန်မီဆင်းလာခဲ့၏။

မင်းခန့်ညား ဒီနေ့အပြင်သွားမည် ပြောသံကြား
ထားသည်လေ။

ထမင်းစားခန်းတွင် သူက ဖေဖေနှင့်ကော်ဖီ
သောက်ရင်း စကားပြောနေ၏။

“ဟော . . . ကေဇင်၊ အလှတွေပြင်ပြီး ဘယ်သွား
မလို့လဲ”

“ကိုမင်းခန့် သူ့ရားတွေစုံအောင် မရောက်သေးဘူး

ရှိုင်းစာပေ

လေ၊ ကေဇင် လိုက်ပို့ပေးမလို့”

“အေးကွာ . . . ဖေဖေလည်း အလုပ်တွေထဲပဲ အာရုံ
များနေတာနဲ့ ဘယ်မှတောင် လိုက်မပို့ပေးဖြစ်တော့ဘူး”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ထည်းရတာတောင် ကျွန်
တော် အားနာလှပါပြီ”

“ကိုမင်းခန့်ကလည်း ကေဇင်တို့နဲ့ တစ်ခါမှမဟုတ်
တော့တာ၊ ကေဇင် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

အနားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီးပြောတော့ မင်းခန့်ညား
ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွား၏။

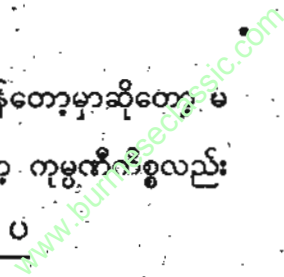
သူနှင့် နေခြည် ဒီနေ့ စစ်ကိုင်းတောင်ဘက် သွား
ကြဖို့ ချိန်းထားသည်ပဲ။ သူမ ပါလာလို့ ဖြစ်မယ်မထင်။

မွေးနေ့ပွဲတုန်းက သူမ မဆင်မခြင်ပြောလိုက်လို့ နေခြည်
မျက်နှာပျက်သွားဖူး၏။ ဒီတော့ စကားကို အလိမ္မာသုံး

ရင်း . . .

“ကိုယ်က နောက်နေ့ဆို ပြန်တော့မှာဆိုတော့ မ
စွားတော့ပါဘူး ကေဇင်၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီကိစ္စလည်း

ရှိုင်းစာပေ

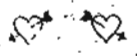
ရှိသေးလို့”

“ဟာ . . . ဒီလိုတော့ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မောင်မင်းခန့်
အလုပ်ကိစ္စတွေ အန်ကယ်ကိုသာလွှဲခဲ့ အားလုံးရယ်ဒီ
စိစဉ်ထားလိုက်မယ်”

“ကဲ သမီး မောင်မင်းခန့်ကို သမီးပဲ လိုက်ဖို့ပေး
လိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

သူ့အဖို့ငြင်းပယ်ဖို့ အခက်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ကေဇင်
ကျော်မှာတော့ သူမဆန္ဒပြည့်ဝသွားပြီမို့ ပျော်မဆုံးအောင်
ဖြစ်နေသည်။

လှပလွန်းတဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ရှုခင်းများကို သူ
စိတ်မဝင်စားအား။ ချိန်းဆိုထားမိသော coffee ဆိုင်ဝယ်
ထည့်ပျော်ဖြစ်နေရွာမည့် နေခြည့်ရဲ့ဖြူဝင်းမွတ်နေတဲ့
ဖျော်နားလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ကိုယ့်ကို ညာရက်လေသူလို့ မင်းကတော့ ထင်ဦး
တာမှာပဲနော် နေခြည်”

“ဟိတ် . . . ကို”

“ကေဇင် တစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာထားပြီး ဘာ

တွေများ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကေလင်ခေါ်နေတာ နှစ်ခါ
ဖြို”

“ဟို . . . ဟို . . . ဆော့ရုံပဲ ကေလင် ကိုယ်ကုမ္ပဏီ
အကြောင်း တွေးနေမိလို့ပါ”

ကေလင်ကမူ သူ့ပြောရင်းချက်အား မကျေနပ်နိုင်
ချေ။ တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ ပတ်သက်နေတာ အတတ်သိ
သည်။

“ဘာလဲ . . . ကို . . . ကေလင်နဲ့လည်ရတာ မပျော်
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကေလင်၊ ကေလင်က တကူးတ
လိုက်ပို့တာ ကိုယ်က ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမယ်”

“လျှောက်လည်ရတာ ပျော်ပါတယ်”

မှန်ရာကို ဝန်ခံလိုက်ဖို့သူမှာ အင်အားတွေယူ
လျော့နေခဲ့၏။

သူဒီလောက်ပဲ အမူအရာတွေ ပျက်နေခဲ့ပြီလား

“သိပါဘူး။ ကေလင်ကတော့ တစ်ယောက်ယောက်

ကိုများ သထိရနေသလားလို့”

“မဟုတ်တာကွာ။ ကိုယ့်မှာ ကေလင်ကလွဲလို့ ဒီမြို့
မှာ ခင်မင်ရသူမှ မရှိသေးတာ”

“တကယ်နော်။ ဒါဆို နေခြည်မိုးကျတော့ရော”

“သူလည်း မိတ်ဆွေပဲပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . သူ့ကို ကို မခင်ရဘူး သူကမိဘအ

ဖို့အဝါနဲ့ မာန်တက်နေတာ။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လည်း
အယ်တော့မှမရှိဘူး”

ကေလင် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါမှပဲ
သူ့စရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသလို။

နေခြည် မွေးနေပွဲရောက်လာပြီးမှ သူ့ပုံစံတွေ
အစင့် အပေါ် သိသိသာသာ ပြောင်းသွားခဲ့တာပင်။

နေခြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမ ရှုံးနိမ့်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
နိုင်ပါလေ။

၁၃၆

“ကို ဆယ်နာရီလောက် ဆက်ဆက်ရောက်လာခဲ့
ဆီနော် နေခြည်”

ဟု ပြောသွားခဲ့ပေမယ့် ဆယ်တစ်နာရီထိုးတဲ့အထိ
သူ့ရောက်မလာမှ နေခြည်ပြန်ခဲ့၏။

သူတစ်ကယ်ပဲ လှည့်စားသွားလေပြီလား။
နေခြည်ကားကို စင်စင်အောက် ထိုးရပ်ပြီးတာနှင့်
အိမ်ပေါ်ပြေးတက်ခဲ့၏။

အခန်းထဲရောက်တော့ တင်းထားခဲ့သမျှ ဝမ်းပမ်း
အနည်း ငိုရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်လည်း သူမရုံးနိမ့်ခဲ့ပြန်ပြီလားကွယ်။
သူဒီအထိ လှည့်စားသွားဖို့တော့ မသင့်ပါဘူး။
ဂျူလိုင်နှင့် ယုဇနပြောခဲ့တာတွေ မှန်နေခဲ့ပြီထင်
ကွယ်။

သူမမှာတော့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဟန်ဆောင်မှုပင်
ထားနိုင်ခဲ့။ သူမအား အလေးမထားခဲ့လျှင် တောင်မှ
သမေနှင့် ဘွားဘွားကို မိတ်တွေဘာတွေဆက်ပြီး အယုံ
သွင်းသွားတာ။

“အဲဒီလူ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လမ်းစရှာတာနေမှာ
ကွာ၊ မင်းကို ပညာထပ်ပြချင်လို့နေမှာပါ”

ရင်မှာ လွမ်းဆွေးမှုနှင့်အပြိုင် ဒေါသတွေကလည်း
အလိမ့်လိမ့်နှင့်ပါ။

သူမဖက်က ဤကဲ့သို့တောင် ဖြေရှင်းချက်ထုတ်
သေးသည်။ ယခုသော်...။

ရုပ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် တကယ်ပဲဟန်ဆောင်

www.burmeseclassic.com

ကောင်းခဲ့တာလားကွယ်၊ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမယ်မှ မကြုံသေး
တဲ့ သူမနုလုံးအိမ်လေးက မုန်တိုင်းဒဏ်ပဲ ခံရတော့လေမ
လား . . . ။

ဒီနေ့တော့ နေခြည်စိတ်ထဲလည်း မရှင်းတာ
များ၊ အခန်းထဲ အောင်းနေမိသည်။

“ပြေးလေး နေခြည်၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊
အထဲ သမီး နေများမကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းပါတယ် ဘွားဘွား၊ မီးခေါင်းထဲ သိပ်မ
ခြည်လို့”

မညာစဖူး အဘွားဖြစ်သူကိုပင် ညာမိတဲ့နေခြည်က
မိပါ။

“ဟော . . . သမီးဂျူလိုင်၊ ဘယ်ကလေးလားလဲ”

“ဒီကိပ်လာတာ ဘွားဘွား နေခြည်မလာလို့”

ဘွားဘွားရှေ့မှာ အနေရခက်နေမိစဉ် ဂျူလိုင်
ရောက်လာသဖြင့် အတော်ပဲဖြစ်သွား၏။

ဒါတောင် ဂျူလိုင်က ထင်မြင်ချက်ပေးနေသဖြင့်
ဘွားဘွားရှေ့မှာ မနည်းကြီး ဟန့်တားလိုက်ရသေး၏။

“ဘွားမြေး နေခြည်မက ရည်းစားပူမိနေတာနေမှာ
ပေါ့”

“ဂျူလိုင် ကောင်မစုတ်နော်။ နေခြည် ရည်းစားဆို
လို့ မူးရင်တောင်ရှုစရာမရှိဘူး”

ဘွားအေလုပ်သူက ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ အခန်း
ထဲမှ ထွက်သွား၏။

မြေးမလေး နေခြည်ကို ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပီပီ
၏။ ဟော့ဟော့လေး နေတတ်တာကလွဲရင် ယောက်ျား
လေးများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိချေ။

ဟိုဘက်အိမ်က ကေလင်ကျော်ဆိုတာသာ

လေးက ယဉ်သလိုလိုနဲ့ ယောက်ျား လေးဆို ဟော့တစ်
ယောက်၊ ဟော့တစ်ယောက် ထည်လဲတွဲတတ်၏။ ဒါကို
သမီးကြည်ပြာမိုးက တစ်ခါတစ်ခါ သမီးနေခြည်နဲ့နှိုင်းပြီး
ဖိုးကျွေးနေသေးတော့တာ။ ဒေါ်သိန်းသိန်းမိုးကတော့
ကိုယ့်မြေးဘက်ကပဲနာပါ၏။

အဘွားလုပ်သူ အပြင်ထွက်သွားမှ ဂျူလိုင် နေခြည်
အနားသို့ ပြောင်းထိုင်ရင်း . . .

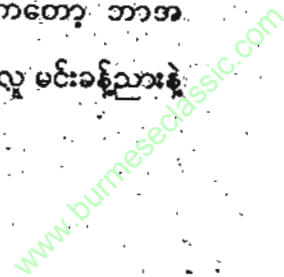
“နင်ကို ငါပြောမလို့ နေခြည် ဒါပေမယ့် ပြောရမှာ
လည်း အားနာတယ်ဟာ”

ဂျူလိုင်ပုံစံက ပြောရမှာတကယ်ပဲ အားနာနေပုံ။

“ဘာလဲဟ နင့်စကားကပြောချင်တာပဲပြောပေါ့ ငါ
ဘာ အားနာရမှာလဲ၊ ခုမှ ရှေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့”

“အေးပါ။ နင့်တစ်ယောက်ထဲကတော့ ဘာအ
ကြောင်းလဲဟ၊ ခုဟာက ဟိုလေ . . . နင့်လူ မင်းခန့်ညားနဲ့
ပတ်သက်နေလို့ဟ”

“ဟင် . . . ဘယ်လို . . . သူနဲ့”

နာကျင်ချင်ပေမယ့် ရင်ခွန်သံတို့က ဘာကြောင့် များ မြန်ဆန်နေရတာလဲကွယ်။

အိပ်ယာထဲ လဲလျောင်းနေရာမှ ချက်ချင်းထထိုင်မိ တဲ့အထိ။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ မင်းခန့်ညားကို ငါတွေ့ခဲ့ တယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကေလင် ကျော် ကားပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တာဟဲ့”

“အေးလေ . . . သူက ကေလင်ကျော်အိမ်မှာ တည်း တာဆိုတော့ ဟိုသွားပီလာတော့ ရှိမှာပေါ့ဟဲ့”

ဂျူလိုင် မပြောခင် ကိုယ်ကသူ့ဘက်မှ ထုချေလွှာ ပေးမိတော့ဂျူလိုင် မျက်နှာပျက်သွားကာ . . .

“အွန်း . . . ခက်တာပဲ။ နင်ပြောတာ ငါသဘော ပေါက်တယ် နေခြည်၊ ခုဟာက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးဟ။ ကားပေါ်မှာ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ပြုံးလို့ရယ်လို့ဟ။ သမီး ရည်းစား အတွဲတွေ လျှောက်လည်နေကြတဲ့ပုံ”

“ဘာ . . . ဘာရယ်”

နားကြားများ လွဲရောသလား။ သူ့မျက်နှာများလိမ့် မယ်လို့ ထင်မထားမိခဲ့။

“နင့်လူက ငပွေ့နဲ့တူပါတယ်ဟာ။ နင့်ကိုလည်း အကြံနဲ့ လာလုံးတာနေမှာ”

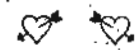
“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ဟာ၊ သူနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင် သေးဘူး”

“ရင်းနှီးဖူးတာတောင် တစ်ခါပဲရှိသေးတယ်”

“အေးပါ . . . ငါကလည်း စေတနာနဲ့ ပြောပြတာ ပါ။ နင် ဆွေးကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့”

“အဝေးဆုံးပဲ ဂျူလိုင်။ သူနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်သေးဘူး”

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမယ့်လို့ သူ့မျက်နှာကို မြင် ယောင်ပြီး နှလုံးသားက နာကျင်နေသလိုလိုပါ . . . ။

တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ထင်မှတ်မထားသူ ဖြစ်နေ၏။

“ဟယ်လို .. အမိန့်ရှိပါရှင်”

“နေခြည် လားဟင်”

သတ္တုသံစွက်နေတဲ့ သူ့အသံကို သူမလည်း ကောင်းစွာမှတ်မိနေသလို သူကလည်း သူမအသံကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပုံရသည်။

“နေခြည် ကိုယ်မင်းခန့်ညားပါ နေခြည်ကို ကိုယ် ဟိုနေ့က အဖြစ်ကို တောင်းပန်ချင်လို့”

“မလိုပါဘူး၊ အလုပ်များနေလို့ ပြောမလိုမတတ် လား”

“တ . . . တကယ်ပါနေခြည် . . ကိုယ် . . .”

“ဟင့်အင်း . . ဆက်မပြောနဲ့ ကျွန်မဘာမှ မကြား ချင်သလို ရှင်နဲ့ပတ်သက်ဖို့လည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဟာ . . မဟုတ် . . နေခြည် . . ကိုယ် . . ကိုယ်”

သူ့ရှင်းပြသအား နေခြည် မကြားလိုစွာနှင့် ဖုန်းကိုချ

“တီ . . တီ . . တီ”

သူမ အောက်ထပ်ဆင်းလာမှ တယ်လီဖုန်းက တတီတီမြည်လာ၏။

မေမေတယ်လီဖုန်း ထင်ပါရဲ့။ မေမေ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာကလွဲလို့ သူမထံသို့လည်း အပေါင်းအသင်း များက ဆက်လေ့တော့မရှိ၊ အကြောင်းရှိရင် ကိုယ်တိုင် ရောက်လာကြတာများသည်။

မေမေလည်း အနားမှာမရှိတာမို့ နေခြည်

www.burmeseclassic.com

ပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာကိုအလိုမကျမှန်း စဉ်းစားလို့မရ၊
တယ်လီဖုန်းစင်နားမှ လှည့်ထွက်မည်အပြု မေမေ
အသံက အချိန်မီစွာနေခြည်နောက်မှလိုက်ပါလာ၏။

“သမီးနေခြည် ခဏလာပါဦး။ မေမေစကားပြော
ချင်လို့”

“ဟုတ် . . . မေမေ”

အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲနှင့်တော့
မေမေ ဤသို့ပြောလေ့မရှိ။

မေမေ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်။

မေမေရှေ့ဆက်တီမှာ အသာဝင်ထိုင်ရင်း သူမ
ခေါင်းမှဦးနှောက်တို့ကို ချက်ချင်းအလုပ်ပေးထားလိုက်
ပါသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် နားစွင့်နေမိသည်။

“မေမေ မေးတာမှန်မှန်ဖြေနှော် သမီး”

“ရှင် . . ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

ရှင် : စာ ၆ ပ

ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ် . . .

“သမီးနဲ့ မင်းခန့်ညား ဘယ်လောက်အထိ ရင်းနှီး

နေကြပြီလဲသမီး”

မီးစပ်ကမေးသလို မျက်လုံးများကလည်း သမီးဖြစ်
သူကို အကဲခတ်နေ၏။

ဒီမေးခွန်းမျိုး သမီးဖြစ်သူအား မမေးချင်။

ယောက်ျားလေးများနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းရှိခဲ့တာ
သူမကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စမှာဖြင့်
တစ်ဖက် အသိုင်းအဝိုင်း၏ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခံရမှာကို
စိုးနေမိသလို မှားယွင်းသွားမှာလည်း စိုးပါသည်။

ရင်မှာ ခြောင်းဆန်သွားသည်။ သူနဲ့ပတ်သက်လာ
သောကြောင့် နေခြည် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ပြီးတော့ သူနဲ့
နေခြည်ဘာမှလည်း ဖြစ်ကြသေးတာမှ မဟုတ်တာလေ။

နေခြည်အသံကို ထိန်းရင်း . . .

“သမီးတို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အဆင့်ပါပဲမေမေ”

“ဟုတ်ပြီ ထားပါလေ၊ ဧည့်သည်သူငယ်ချင်းကို ဟို

ရှင် : စာ ၆ ပ

ဒီလိုက်ပို့တာ မေမေဘာမှမပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါ ဆိုတာရှိတယ် သမီး”

“သမီးဟာ မိန်းကလေး ဆင်ခြင်ရမယ်”

မေမေစကားက ဘာကိုပြောမည်ကို အစပျိုးနေသလိုမို့ သူမက ဆန္ဒစောစွာနှင့်ပဲ

“ပြောပါ မေမေ။ သမီးဘာတွေ ဆင်ခြင်ရမှာလဲ”

“ကြိုက်တယ်သမီး မေမေကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချင်တာ။ ဒါပေမယ့် သမီးမေမေကို အထင်လွှဲမှာ စိုးလို့”

“မလွဲပါဘူး မေမေ”

“အေး . . ဒီလို သမီး၊ သမီးနဲ့မင်းခန့်ညား နီးစပ်သွားမှာကို မေမေမလိုလားဘူးသမီး”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းခန့်ညားဟာ ကေလင်ကျော်နဲ့ စေ့စပ်မှာမို့လို့ပဲ”

“မင်းခန့်ညားနဲ့ သမီးသာ ဖြစ်သွားကြရင် ပြောလာ

ကြမယ် စကားတွေက သမီးသဘောပေါက်မှာပါ။ မူမူနိုင်နဲ့ မေမေဟာ စီးပွားဘက်ဆိုတာသမီးအသိ။ ဒီတော့ သမီးနောင်ကို မင်းခန့်ညားနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့တော့နော်”

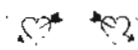
“ကဲ . . . မေမေလည်း အလုပ်သွားဦးမယ်”

မေမေပြောပြီး ထွက်သွားပေမယ့် နေခြည်ငေးငိုင်

ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူနဲ့ နေခြည်ပတ်သက်မှုတွေက ဒီမှာပဲလမ်းဆုံးပြီ ထင်၏။

ဒါပေမယ့် ကေလင်ကျော်နှင့် နီးစပ်သွားမှာကိုတော့ စိုးရွံ့မိနေသလိုလို။

နေခြည်နဲ့ သူ့ခိုနိုးထားသော ရက်မှာ ကေလင်
ကြောင့် ပျက်ခဲ့ရသဖြင့် နေခြည်စိတ်ဆိုးသွားမည်ကို အစိုး
ရိပ်ကြီးစိုးရိမ်နေဝေမယ့် မင်းခန့်ညားအဖို့ နေခြည်နှင့်
တွေ့ဆုံဖို့ အပြင်ထွက်မရနိုင်အောင် ကေလင်ကျော်က
ထွယ်ကပ်နေတော့တာပါ။

ယခုလည်း ကေလင်ကျော် သူမအမေနှင့် အပြင်
ထွက်ထုန်း နေခြည်တို့အိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

နေခြည်နဲ့ တွေ့ပြီး တောင်းခေါ်ဖို့ပါ။

ခြံရှေ့ရောက်တော့ တံခါးက အသင့်ပွင့်နေတာမို့
အိမ်ထဲ တန်းပြီးဝင်လာခဲ့၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဒီတစ်ခေါက် နေခြည်ဆီအ
သာမှာတော့ ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်နေပါသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်လာတဲ့အထိ လူရိပ်လူယောင်မ
တွေ့ သဖြင့်ခြံထဲ ဟိုဒီကြည့်မိတော့ ဒါနိုးစီးရင်း စာဖတ်
နေသော နေခြည်အား တွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့ တိုးလာခဲ့

ရင်မှဖြစ်လာသော ဆန္ဒတို့က ရတာမလို၊ လိုတာ
မရ အဖြစ်မျိုး ကြုံကြိုက်နေ၏။

ရင်မှာ သိုဝှက်စွာ နေရာယူနေသူက နေခြည်။ အ
နီးကပ် လာရောက်တွယ်ငြိနေသူက ကေလင်ကျော် ဖြစ်နေ
၏။

သူ့ဆန္ဒ၏ ဆန့်ကျင်တဲ့ဘက်မှာ ကေလင်အပေါ်
မိတ်ဆွေ ဦးတက်ထွန်းအောင် သမီးအဖြစ်နဲ့ ဆက်ဆံနေရ
ပေမယ့် နေခြည်ကိုသာ တမ်းတနေမိတော့တာ။

“နေခြည်”

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အနီးကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ သူမလန့်သွားမိသည်။

သူ . . . သူ . . . မင်းခန့်ညား။

သူနှင့် နေခြည် ဘာပတ်သက်စရာရှိတော့လို့လဲ အခွင့်အရေးသမား၊ ရုပ်ကလေးသန်းကမားနဲ့ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ။

အိမ်မှာ မေမေရောဘွားဘွားပါ အပြင်သွားကြည့်တော်သေးတာပေါ့။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးနေတာမကြားဘူးလား”

ဒေါသတို့ဖြင့် သူမလေသံက သိသိသာသာ မာတင်းနေသည်။

“ဟို . . . ကိုယ် နေခြည်ကို ဟိုနေ့က ကိစ္စ
ခိင် : စာ ၆၀

တောင်းပန်မလိုပါ။ ကိုယ်အလုပ်ကိစ္စတွေ များသွားလို့ လောဖြစ် . . .”

“တော် . . . တော် . . . ရှင် ဘာမှလာပြောမနေနဲ့၊ ခု ကျွန်မခြံထဲက ထွက်သွားနော်”

“ကိုယ်မသွားဘူး နေခြည်၊ နေခြည်ကျေနပ်တဲ့ အထိ ကိုယ်တောင်းပန်မှာပါ”

“သွား . . . မလိုဘူး။ ရှင်အခုထွက်သွား”

ဂျှုလိုင်ပြောပြလို့ သူနှင့် ကေဇင်ကျော် ဖျော်ဖျော် ဝါးဝါး လျှောက်လည်နေတဲ့အချိန်မှာ သူမကတော့ဖြင့် နေစောင်းတဲ့ အထိတမျှော်မျှော်နဲ့ ဒုက္ခတွေခံခဲ့လိုက်ရတာပါ။

ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်ဖွယ်မရှိ။ ဒါတင် မကသေး ထမေနဲ့ ဘွားဘွားကိုပင် အယုံသွင်းသွားသေးတာ။

သူမနှင့်အပြိုင် ကေဇင်ကျော်နဲ့ ပတ်သတ်မယ့်သူ ဆိုမှတော့ ပိုပြီးတောင် ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ရှင်ကို ပြန်လို့ပြောနေတယ်နော်”
ရှင် : စာ ၆၀

အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသော နေခြည်ကို
ကြည့်ပြီး မင်းခန့်ညား မချုပ်မရဲဖြစ်လာရသည်။

“မလိုဘူး...။ မရှင်းပြန်။ ဘာမှ လာမရှင်းပြန်။

ရှင်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး။ မျက်နှာလည်း မကြည့်
ချင်ဘူး။ ကျွန်မခြံထဲကသာ ရှင်ထွက်သွား”

“မသွားနိုင်ဘူး နေခြည်”

“ရှင်စာကယ် မသွားဘူးလား”

နေခြည်အသားတွေ တုန်တဲ့အထိ ဒေါသတွေဖြစ်
နေမိပါပြီ။

“ဒီလောက် မသွားချင်လှတာ ကဲဟယ် ... တဲ
... တဲ”

“ဒုတ် ... ဒုတ်”

“အ ... အ”

ထင်မှတ်မထားသော အဖြစ်ပို့ မင်းခန့်ညား ဘယ်
လိုမှ ရှောင်တိမ်းချိန် မရလိုက်တော့ ...

နေခြည် သူမအနီး အသင့်တွေတဲ့ ပေါက်တူးနိုး

တွဲရိုက်လိုက်တာ ခေါင်းကိုတည့်တည့်ကြီး ထိမိပြီး မျက်စိ
ထဲ ပြာဝေသွားကာ လဲကျသွားတော့၏။

“ဘုန်း”

“ဟယ် ... ဘုရား ... ဘုရား ငါ လက်လွန်သွားပြီနဲ့
ထူတယ်။ ဒုက္ခပဲ”

“ကိုမင်းခန့် ... ကိုမင်းခန့်”

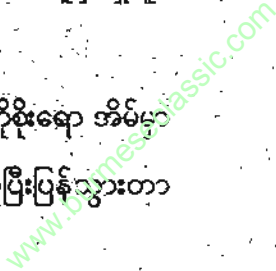
သူမ အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်တဲ့ ဒုတ်ချက်က အင်မ
ထန်မှ ပြင်းလွန်းသည်။

လှုပ်ကိုင်နှိုးနေပေမယ့် သူတော်တော်နှင့် သတိမရ။
သူမရင်ထဲ ဗလောင်ဆူလာသည်။

မင်းခန့်ညားသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဆိုတဲ့အတွေး
ထဲ ချက်ချင်း သူမခေါင်းထဲဝင်လာ၏။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊
ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

မေမေနဲ့ ဘွားဘွားရော ဒရိုင်ဘာကိုဦးရော အိမ်မှာ
ရှိကြ။ ခြံစောင့် လှကိုကလည်း ခွင့်ယူပြီးပြန်သွားတာ

သုံးလေးရက် ရှိသွားပြီ။

“အိမ်ထဲကို အရင်ပို့မဖြစ်မယ်”

နေခြည် အတွေ့များနှင့်အတူ မင်းခန့်ညားကို မနိုင်
မနင်းပွေ့ချီလျက် ဧည့်ခန်းဆိုစာ ဆက်တီပေါ်သို့ ပွေ့ချီခဲ့
၏။

ထို့နောက် သူ့သတိပြန်လည်လာစေရန် ကြိုးစား
ကြည့်သည်။ မထူးခြား။

“အသက်မှရှုသေးရဲ့လား”

လက်တလော သူမသိတာက မင်းခန့်ညားသတိ
ပြန်ဝင်လာဖို့ပဲ ဖြစ်၏။

သူ့သာသေသွားလျှင်... ဆက်ပြီးမတွေးခဲ့။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မှားသည် မှန်သည်မစဉ်းစား
နောက်ဆုံးကျောင်းသားဘဝက ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းတို့
ချက်ချင်းသတိရလိုက်၏။ (မောက်စ်တူမောက်စ်) ပါးစပ်
ချင်းတေ့မှုတ်ပြီး နှလုံးခုန်ပြီး သတိရအောင် လုပ်ဖူး
သောနည်း။

ဤနည်းကလွဲပြီး အခြားလည်းမရှိတာမို့ နေခြည်
မင်းခန့်ညားနှင့် ပါးစပ်ချင်းအပ်ပြီး လေ့မှုတ်သွင်းနိုင်ဖို့ ကြိုး
စားရတော့၏။

ပထမတစ်ကြိမ်။

မင်းခန့်ညား အနည်းငယ် လွန်းလွန်းလှုပ်ရှားလာ
၏။

“ဟော... သူ့လှုပ်လာပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို
သတိပြန်ရလာမှာပဲ”

နေခြည်ဝမ်းသာသွားလျက် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုး
စားကြည့်ပြန်၏။ အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းလည်း တစ်
မသိလိုက်တော့...။

“ဟင်... နေ... နေခြည် ဒါ... ဒါ... ဟင်”

“မင်းခန့်ညား မိုက်လှချည်လားသမီး၊ မေမေအတန်
တန် မှာထားပါရက်နဲ့”

အားလုံးကို နေခြည်သတိထား မိချိန်မှာတော့
မင်းခန့်ညားက သတိရလျက် ဓာယောင်ကတမ်းဖြင့် သူမ
အား ပြန်လို့ဖက်တွယ်ထားခဲ့သလို မေမေနှင့်ဘွားဘွား။
ပြီးတော့ မေမေစီးပွားရေးညွှန်သည်များ။

သူမနှင့် မင်းခန့်ညားကို တအံ့တဩကြီး ဝိုင်းကြည့်
နေကြ၏။

ကြည့်လည်းကြည့်ချင်စရာ။ သူမတို့အဖြစ်က သမီး
ရည်းစား နှစ်ကိုယ်ကြား ကလူကီးစယ်နေကြတဲ့ပုံ ပေါက်
နေမှာ အမှန်ပါပဲ။

မေမေမျက်နှာမှာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိပ် တက်
နေတာ သူမသိနေသည်။

နေခြည် ချက်ချင်းသတိဝင်လျက် ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုး
စားကြည့်သေး၏။

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ဘူး မေမေ သမီး . .
သူ့ . . . သူ့ကို”

“တော် . . . တော်စမ်းသမီး မေမေကို ဘာမှထပ်

ပြောနဲ့ သမီးတို့ချင်း ဒီလောက်မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်
နေတာ။ မေမေမေးကတည်းက အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြ
လိုက်ပါလား၊ မိုက်လိုက်တဲ့သမီး”

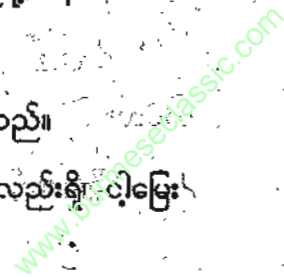
“မောင်မင်းခန့် မင်းလည်းလိုတယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို
ဝိုင်ဆိုင်ချင်တာများကွာ ငါတို့မိဘတွေကို ရဲရဲတင်းတင်း
ဖွင့်ပြောရောပေါ့ကွာ”

မင်းခန့်ညားလည်း သတိရကာစဉ် ဘာကစပြောလို့
ပြောရမှန်းမသိ။ သူ့အနီးမှ တစ်စုံတစ်ခုပိုနေသော နေခြည်ကို
လည်း အားနာသနားမိ၏။

အခြေအနေက ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်။ သူ့ဖြေရှင်းပြလို့
ကော ဒေါ်ကြည်ဖြာမီးတို့ ယုံကြည်မှာမဟုတ်။ ပြီးတော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှုန်းထွက်ဖို့ထက် နေခြည်ရဲ့မိန်းကလေး
အရှက်နဲ့ သိက္ခာကိုင့်တွက်ရသေးသည်မို့ နေခင်ခါလာ
နောင်ခါဈေး။

ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

“သမီးကြည်ဖြာ နေသည်တွေလည်းရှိ ငါ့မြေး

လည်း စိတ်ဆင်းရဲနေပါမယ်ကွယ်၊ ဖြစ်လာကြပြီဆိုမှတော့
 မြည်တွန်တောက်တီးနေလည်း လူကြားရုံရှိမှာ၊ ကိုယ့်သား
 သမီး ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း မိဘက အကောင်းဆုံးဖြစ်
 အောင်တော့ စီမံပေးရမှာပေါ့ကွယ်”

ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး ဆက်ပြီးဆူ
 နေလို့လည်း ကိုယ့်သားသမီးပဲ အရှက်ရမှာကို သိနေ၏။

“သမီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ စီစဉ်ထားပါတယ်မေမေ
 တိုးတိုးထိတ်ထိတ် မင်္ဂလာပွဲပဲလုပ်လိုက်တာပေါ့”

“သိပ်ကြီးကျယ်နေရင် ဦးတက်ထွန်းအောင်တို့ ဒေါ်
 မှုမူနိုင်တို့ကို စော်ကားသလို၊ ကြောသလိုဖြစ်နေမှာ”

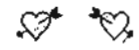
“အေး . . . အေး ငါ့သမီး ကောင်းသလိုသာ လုပ်
 တော့၊ ကဲ . . . မြေးလေးနေခြည်၊ ငိုမနေနဲ့တော့ကွယ်၊
 သမီးတို့ ချစ်ခြင်းကို ဘွားဘွားတို့ မခွဲပါဘူးကွယ်”

နေခြည်အမို့ ဒီခိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာများတတ်နိုင်မှာ
 လဲလေ။

သို့ပေမယ့် ခါးခါးသီးသီး မေမေနဲ့ဘွားဘွားကို ငြင်း

ဆန်ဖို့ကျတော့လည်း သူမ ဘာကြောင့်များ အားနည်း
 ခဲ့ရတာလဲ။

သူမစိတ်ထဲမှာ သေချာတာတစ်ခုက မင်းခန့်ညား
 ကို သူမကိုယ်၌က မသိစိတ်ထဲမှာ စွဲလန်းရင်ခွန် မြတ်နိုးနေ
 ခဲ့ရတာမို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထွန်းအောင်တစ်ယောက် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေမိသည်။

“တိုးတိုးသက်သာလည်း ပြောပါမူရား၊ မင်းဟာက ခုနှစ်သံချိုပြီး ဘေးလူကြားရင် ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ ကောင်းလဲ”

“မင်းမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မင်းခန့်ကို အစွမ်းအစရှိတဲ့သူဆိုပြီး သမီးကောင်နဲ့ နီးစပ်သွားစေချင်တာ။ သူတို့ချင်းကမှ နှစ်သက်လို့ နေခြည်နဲ့ အကြောင်းပါ သွားတာ။ ကိုယ်က ဘာမကျေနပ်စရာရှိလဲကွာ”

“အို . . . ကိုထွန်းက ဘာသိလို့လဲ . . . ။ဒါ မူမူတို့ကို ကြည်ပြာက လက်တစ်လုံးကြားကပ်ပြီး အနိုင်ယူသွားတာ ဗုဗ္ဗ သိတာပေါ့။ မူမူတို့သမီးနဲ့ မောင်မင်းခန့်ကို စေ့စပ်မယ် ဆိုတာ အားလုံးက သိပြီးသား ဒါကို သူ့သမီးနေခြည်နဲ့များ ပြီး မောင်မင်းခန့်ကို အပိုင်ဖမ်းလိုက်တာ . . . ”

ခချိန်မှာ ဒေါ်မူမူအတွက် နေခြည်တို့မိသားစုအား ဖက်ထဲမှာ ကိုင်တွယ်ပြီး အမုန့်ချေလို့ရက ချေးလိုက်ချင် ရှိ ။ စာ ပေ

“တောက် . . . ဒါသက်သက် လူပါးဝတာ ကြည်ပြာ ကြည်ပြာ နင်ဟာ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာမှတို့ ကောင်းကျိုး မပေးခဲ့ပါလားဟယ်”

“ငါ့သမီးနဲ့ မင်းခန့်ကို နေရာချထားမယ်ဆိုမှ ဒင်းက သမီးနဲ့များပြီး အပိုင်ချည်လိုက်တာ”

“ထေဝကို . . . ဒင်းကို တစ်သက်မကျေနပ်ဘူး”

ညှော်ခန်းထဲတွင်ဒေါ်မူမူနှင့် သမီးဖြစ်သူ ကေလင် ကျော်တို့ပြင်းစွာ ပေါက်ကွဲနေတာကိုကြည့်ပြီး ဦးတင် ရှိ ။ စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ပါသည်လေ။

တကယ်ဆို သမီးလေး ကေဇင်နဲ့ ကုမ္ပဏီသူဌေး မင်းခန့်ညားကို ဒေါ်မူမူနိုင် တကယ်ပဲဖြစ်စေချင်ခဲ့၏။ သမီးငယ်ရဲ့အဖကို အစစပြည့်စုံစေချင်တာဟာ မိဘများ ရဲ့ ဆန္ဒမဟုတ်လား။

ခုတော့ဒေါ်မူမူနိုင်ရည်မှန်းထားသမျှ သဲထဲရေသွန် သလိုအရာမထင်တော့။

ဒါတင်မကသေး၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ကြား သူ့မဘယ်လို မျက်နှာပြရပါမလဲ၊ ဒါကိုပဲ အဖေလှစ် သူ ကိုယ်တိုင်က ဟိုတစ်ဖက်ကို မဲပါနေသလိုကြီး ပြောနေ တော့ ငုံးဆူဒေါသက ရင်မှာအခံရခက်နေရသည် မို့လား . . .။

“ခုကိစ္စက သူ့သမီးနဲ့တင် ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ ကြည့် ပြာကိုယ်တိုင်က စီးပွားတွက်တွတ်ပြီး အပိုင်တွယ်လိုက် တာ၊ ဒင်းကို ဘယ်တော့မှ ကျေမှာမဟုတ်ဘူး”

တွေးကြည့်လေ ဒေါသဖြစ်လေနှင့် အပေါက်တွဲ

ကြီး ပေါက်ကွဲနေသော ဇနီးမူမူနိုင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ် ဖသက်သာ ဖြစ်နေရသူက ဦးတက်ထွန်းအောင်ပါ . . .။

သူလည်း ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးလေး ဘက်က စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်ခဲ့မိတာပင်။

သို့ပေမယ့် ဒါကိုအပြစ်ပြောနေလို့ကတော့ ထူး ကြားလာမယ်တဲ့လား။

ဖူးစာဆိုတာကလည်း ရေစက်ဆုံမှ ညားနိုင်တာ ဒီအတွက် မင်းခန့်ညားကို အပြစ်မမြင်သလို ကြည့်ပြာမိုး တို့ကိုလည်း တာသဘောထားမှမပြောင်းလဲခဲ့ချေ။

“အေး . . . မင်းအဲဒီလိုသာ သူတစ်ပါးကို အပြစ် ချည်းမြင်နေမယ်ဆို စီးပွားလည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး ဟူမှ ပြီးခဲ့တာ စားမြုံ့ပြန်နေတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ”

“ထူးတယ်တော့ ထူးတယ်၊ ကျေးကိုမကျေနပ်တာ၊ မင်းခန့်ညားထက် သာတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ငါ့သမီး ကို အပြန်ဆုံးပေးစားပြမယ်”

“တော် . . . တော်ကြပါတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်၊

သမီးကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေပါ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာပါ
 တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေခဲ့သော ကေဇင်
 ကော် ရင်ထဲမှာလည်း မွန်းကျပ်လွန်းလှပြီမို့ အခန်းထဲ
 ပြေးဝင်ကာ ငိုချလိုက်သည်။

ကုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှ မင်းခန့်ညားနှင့် နေခြည်
 တို့၏ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကလေးက သူမအားပြောင်
 လှောင် နေသယောင်။

“တောက် . . . ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ”

“ကဲဟယ် . . . ကဲ . . . ကဲ”

“ဗျို . . . ဗျို . . . ဗျို”

ဖိတ်စာစာရွက်ဖြူဖြူလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
 စိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်လျက် မွှာစာကြသွားသလို ရင်ထဲ
 သူမနှလုံးသားများမှာလည်း ဖိတ်စာစာရွက်နဲ့ အပြိုင်
 စိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကြေမွလျက်ရှိ၏။

တကယ်ဆို ဖိတ်စာ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ထောင့်
 ကျော် ဆိုတဲ့ သူမနှာမည်စေးသာဖြစ်နေရမှာ

ခုတော့ . . . !

ဆုံးပွဲပြုဆိုပါမှ မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့သူအပေါ် သူမ
 ဘယ်လောက်တောင် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိတယ်ဆို
 ကာ သိလာရပါသည်။

“နေခြည် . . . နေခြည် . . . ငါနှလုံးသားကိုမှ ရက်
 ရက်စက်စက် ခွဲထုတ်ယူသွားတဲ့နှင့်ကို တစ်သက်လုံး မ
 ကျေဘူးဆိုတာ သိထားလိုက်စမ်းပါ။ လူဆိုတာ အနှံ့နဲ့
 ချည်း ရင်ဆိုင်နေရတာ မျိုးမှမဟုတ်တာ”

“တစ်ချိန်မှာ ကေဇင်ဘာဆိုတာ သိရမှာပါလေ”

နာကျင်မှုနဲ့အတူ သူမစိတ်ထဲ ကျိန်းဝါးနေမိ၏။

အပြစ်အပျက်က ခံရခက်လွန်းလှသည်လေ . . .

ထ ကလေးမှမဟုတ်တော့ဘဲကွယ်”

“နေခြည်ကလည်းကွာ အန်တီတို့ ဘွားဘွားတို့
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာပေါ့၊ မောင်အနားမှာ ရှိနေမယ့်
တာ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ”

ဒေါ်ကြည်ပြာမိုးက အိမ်တစ်လုံး သီးသန့်စီစဉ်ပေး
ပေးမယ့် မင်းခန့်ညားက လက်မခံဘဲ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့သာ
ပြောနေသဖြင့် ဒေါ်ကြည်ပြာမှာ သမီးဖြစ်သူကို စိတ်မချ
ချင်ပေမယ့် မထည့်လို့ကလည်း မဖြစ်တော့ . . . ။

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ခြင်းမှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်
စရာကောင်းလှပေမယ့် တကယ်တမ်း ယောင်နောက်ဆံ
ထုံးပါ လိုက်ရမယ်ဆိုတော့ နေခြည်မေမေနှင့်ဘွားဘွား
ကို မခွဲနိုင်ပြန်။

“မေမေရယ်သမီး မောင်နဲ့လိုက်မသွားချင်ဘူး၊ မေ
မေတို့နဲ့ပဲ နေပါရစေနော်”

“သမီးရယ် . . . ရန်ကုန်ဆိုတာ နီးနီးလေးပါကွယ်၊
ဟောင်မင်းခန့်ကလုပ်ငန်းတွေ ပစ်ထားခဲ့ရတာလေး ကိုယ်

ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံပြီးမပျော်လင့်ပဲ
အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ခဲ့ပေမယ့်လို့ နေခြည်အနေ
ဖြင့် မေမေနှင့်ဘွားဘွားကို ခွဲရမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ
အားငယ်ဝမ်းနည်းမိသည်။

“သမီးက အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်သွားပြီနော် သမီး၊
အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ထိန်းသိမ်း
ရမယ်နော် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွား”

နေခြည်က မျက်ရည်များဝဲလျက် ဘွားဘွားပေါ်မြို့
ကို နမ်းရှုံ့ဖတ်ဆက်လိုက်သည်။

နွမ်းသားအလိုကို လိုက်ကာ ချစ်သူဘဝကို ဧည့်
ချယ်ခဲ့မိပေမယ့် တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ဆို
တာ ချစ်သည် မိသားစု မခံနိုင်သေးသော နေခြည်မိ
လေး

နေခြည် ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့်အတူ မွန်းကြွပ်
နေခဲ့သည်။

အားပေးဆုတ်တုတ်စားသော မောင် လက်ကိုသာ
အားကိုးတပြား ဆုတ်တိုင်ထားလိုက်မိသည်။

သူမတို့ ထားရပ်မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်တဲ့အထိ
မေမေနှင့် ဘွားဘွားများ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ထွဲရစ်ခဲ့လာသော နေခြည်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စ
များအား မောင်က ကားမောင်းရင်းမှ တယုတယ သုတ်
ပေးရှာပါသည်။

“မောင် တစ်ယောက်လုံး နေခြည်အနားမှာ ရှိနေပြီ

ဝဲတွာ၊ နေခြည် ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်၊ နေခြည်ဟာ
ထောင့် ဘဝနေခြည်ကသာ မောင်နှလုံးသား ရှင်သန်နွေး
ထွေးစေတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပါတွာ”

“ဪ . . . မောင်ရယ်”

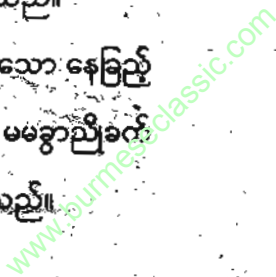
နွမ်းလျနေချင်သော သူမ စိတ်အစဉ်တို့ ခဏချင်း
မှာပဲ တက်ကြွလန်းဆန်းလာလျက် မောင်ရဲ့ အကြင်နာ
အလှအယများမှာ အရာအားလုံး မေ့လျော့သွားရပါ
သည်။

ရန်ကုန်နှင့် နီးသထက်နီးလာလေ သူ့စိတ်တွေပိုပိုပြီး
မွန်းကျပ်လာသလို ခံစားလာရသည်။

— “ငါ နွေးသားအလိုလိုက်ခဲ့တာ မှားများမှားခဲ့ပြီ
ထား”

ရင်ဆိုင်ရမည့်အဖြစ်ကို တွေးနေမိသည်။

သူ့လက်မောင်းကို မိတွယ်ထားရှာပါသော နေခြည်
မျက်နှာရဲ့နွေးထွေးထွေးဝေးကို ငေးကြည့်ပြီး မမခွာညှိခက်
မိမျက်နှာကို မျက်နှာပြင်ယေဘင်လာမိသည်။

နေခြည့်ရယ် မောင့်ကိုနားလည်ပေးပါ။

သူ့အဖြစ်သာသိလျှင် မမခွာညှိခက် ဘယ်နည်းနဲ့
မျှ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့သိနေသလိုပါပဲ။

“အို . . . ငါ့ဘဝကို သူ့သိမ်းပိုက်ပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ ငါ့နှလုံး
သား ရင်သန်ခွင့်ကိုတော့ ဒင်းလက်ထဲမှာ အစတေးမခံ
နိုင်ဘူး”

မမခွာညှိခက်အကြောင်းတွေးမိတော့ မေမေ့အ
ကြောင်း ပါလာရသည်။

ဒါပေမယ့် မေမေကတော့ သူ့ဘဝကိုအမြဲ နား
လည် ပေးလေ့ရှိလို့ တော်ပါသေးသည်။

“ငါ့သားလေး မေမေ့ကြောင့် အများသူငါတွေရွယ်
တူသက်တူချစ်သူတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ အရွယ်မှာ မနှစ်
သက်သူ ရင်ခွင်ခိုနေရမှန်း မေမေ နားလည်ပါတယ်
ကွယ်”

“မေမေ့ကြောင့်ပါ ဒါပေမယ့် ခွာညှိကျေးဇူးတွေက
မေမေ့တို့ ဆပ်မတုန်နိုင်ဘူးသား”

ရှိုင်း : စာ ပေ

ဒီကျေးဇူးများကြောင့်ပဲ သူ့ခွာညှိခက်အားလက်
ထပ်ပေါင်းသင်းပြီး နှလုံးသားကို စတေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ သူ့ယုတ်မာသောသူဖြစ်နေပြီလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာတော့ မင်းခန့်ညားအဖို့ ပြတ်
သားရပါတော့မည်။

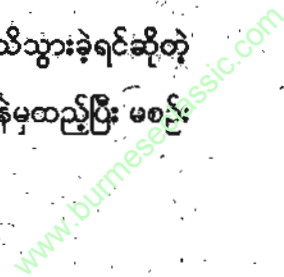
ပြတ်သားဖို့လည်း သူ နှစ်တွေလတွေချီပြီး ကြိုးစား
ထားခဲ့တာပါပဲ။ ခုလို သူ့ရင်ခွင်မှာ နေခြည်ရောက်ရှိလာ
ချိန်မှာတော့ သူ့ဆန္ဒဆုံးဖြတ်ချက်တို့ ပိုမိုခိုင်မာလာရပါ
တော့မည်။

ချစ်သောနေခြည်သာ အနားမှာရှိနေပါစေ၊ အရာ
အားလုံး မင်းခန့်ညားရင်ဆိုင်သွားမှာပဲဖြစ်သည်။

နေခြည့်ကိုယ်လေးအား တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်
ထားလိုက်ပါသည်။

သူ့ဘဝအဖြစ်မှန်တွေ နေခြည်သိသွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့
အတွေးမျိုးတော့ ဒီအချိန်တုန်းက သူ့နဲ့မထည့်ပြီး မစဉ်း
စားမတွေးတော့ခဲ့ပါ။

ရှိုင်း : စာ ပေ

“တီ . . . တီ . . . တီ”

“ဟဲလို . . . ကျွန်တော်မင်းခန့်ပါ”

“မင်းခန့် . . . မင်း . . . မင်းကွာ ခဏဆိုပြီးသွားလိုက်တာ သုံးလကြီးများတောင်ကြာရတယ်လို့။ ဒီမှာ မမခွာညှိခက်ကို မနည်းကြီး လှံအောင်ပြောထားရတယ်”

ခွာညှိခက်ဆိုသောအသံကြားစားနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျင်စက်နှင့်အတိုင်းလိုက်ရသလိုပင်။

“မင်း ဘယ်လိုပြောထားလဲ ဇော်သစ်”

နေခြည်လည်း အခန်းထဲမှာရှိမနေတာကြောင့် အခြေအနေကို မေးကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဇော်သစ်နဲ့တင် ပြဿနာက ပြီးသွားမှာမဟုတ်တာ သူ့သိနေပါသည်။

“ငါတော့ မင်းမန္တလေးမှာ စက်ရုံသစ်တစ်ရုံသွားဆောက်နေတယ်လို့ ပြောထားရတယ် မင်းခန့်၊ ဒါပေမယ့်ဘူးတော်က မယုံချင်ဘူးဟေ့ကောင်း၊ မင်းဘယ်လို ရှင်းမယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“မင်းခန့်ရာ ဘူးတော်ကြီး အကြောင်းလည်း

ရှိုင်း : စာ ၆၀

သိသားနဲ့ မင်းမရှိတဲ့အချိန် စက်ရုံကိုလာလာကြည့်တာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူးကွ”

“အေး . . . ဒါတွေ ငါတွက်ပြီးသားပါ။ ဒီကြားထဲ မေမေကော လာသေးလား”

“ဟေ့အေး . . . မင်းခန့် အန်တီတော့မလာဘူး”
မေမေရောက် မလာဘူးဆိုမှ မေမေအတွက် သူဇွပ်ပင်သွားမိသည်။

မေမေကော နေကောင်းရဲ့လားမသိ။

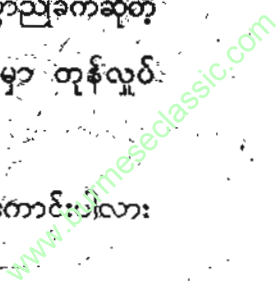
“အေး . . . အေး . . . ဒါပဲဇော်သစ်၊ ငါမနက်မှ စက်ရုံကို လာခဲ့မယ်ဟုတ်လား”

ဟမ်းဖုန်းကိုပိတ်ပြီး သက်ပြင်းမောကိုမူတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

အစစသူဘက်က စီစဉ်ပြီးပါလျက် ခွာညှိခက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားလာတာနှင့်အမျှ သူ့ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြား ချင်နေမိသည်။

“ဟင် . . . မောင် မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား

ရှိုင်း : စာ ၆၀

နေလို့ မကောင်းဘူးလားဟင်”

မျက်နှာကို အချိန်မီပြင်လိုက်ပေမယ့် နေခြည့်တ
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါသေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်နေခြည်၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု
ကြောင့်ပါ”

“ကဲနေခြည် မောင်အပြင်ခဏသွားဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့မောင် သွားလေ”

နေခြည့်နဖူးလေးအား မြတ်နိုးစွာ နမ်းလိုက်မိသည်။

မေမေအိမ်ကို သူထွက်လာခဲ့၏။ မေမေ နေများ

ကောင်းရဲ့လားမသိ။

အလိုက်သိတတ်သောနေခြည့်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်
ရသေးတော့၏။ ဒဂုံက တိုက်မှာနေဖို့ သူစီစဉ်တော့လည်း
နေခြည်ဘာမှဝင်မပြောခဲ့သလို မေမေကိုပင် မမေးခဲ့။ ဒီ
အချိန် နေခြည်နဲ့ပေးတွေ့လို့က မေမေပေါက်ကွဲမှာ
သေချာနေ၏။

“တိ . . . တိ . . . တိ”

ရှိုင်း : စာ ၆၀

“ဟော . . . အန်တီကြီးရေ၊ ဒီမှာ ကိုကိုလေးလာ
တယ်”

“ကိုကိုလေး အန်တီကြီးက ကိုကိုလေးကိုမျှော်နေ
တာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် ပုံပွဲ ကိုလေး မန္တလေးသွား
နေလို့”

ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်လိုက်စဉ် မေမေအနားသို့ရောက်
လာလျက် . . .

“သား . . . မင်းခန့်”

“ဗျာ . . . မေမေ”

“သား ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မေမေကိုပြော
စမ်းသား၊ ခွာညိုအိမ်လာသွားတယ်”

“ဗျာ . . . မေမေ၊ မေခွာညိုလာသွားတယ် ဟုတ်
လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ အိုးပစ်အိမ်ပစ် မယားပစ်
သွားလေးလကြာအောင် မန္တလေးမှာ ဘာသွားလုပ်နေတာ

ရှိုင်း : စာ ၆၀

လဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . သား စက်ရုံသစ်တစ်ရုံဆောက်
တာပါ မေမေ”

ဒေါ်သလင် မင်းခန့်၏အဖြေကြောင့် အနည်းငယ်
တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် အပြစ်
အဝတော့ မဟုတ်ချေ။

သား မင်းခန့်စီးပွားအရာကောင်းခဲ့လို့ပဲ သူမတို့ကို
ခြန့်ကားပါ မပူမပင်နေခဲ့ရသလို လက်စာလောလည်ထင်
နေသော စက်ရုံနှစ်ရုံကိုလည်း သူပဲဦးစီးနေတာပင်။

“စီးပွားရှာတာလည်း ရှာပေါ့သား၊ ဒါပေမယ့်
ခွာညို အပေါ်မှာတော့ လင့်ဝတ္တရားမပျက်စေချင်အ
ကွယ်”

“မေမေတို့မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိတယ်
နော်သား”

“ဟာ . . . မေမေရာလာပြန်ပြီ၊ ဒီကျေးဇူးတွေ
ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပဲ သားဘဝသူ့လက်ခုပ်ထဲ ရောက်ခဲ့

ရတာ”

“ခုလဲ သား သူ့ကိုပြန်ဆပ်နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစား
နေတာပါမေမေ”

“ဘာ . . . ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုသား ဘာကိုပြန်
ဆပ်မှာလဲ”

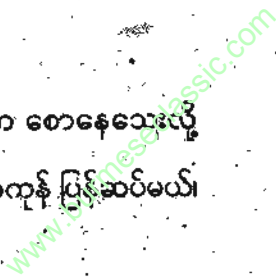
မင်းခန့် ကိုယ့်စကားလွန်သွားမှန်း သိပေမယ့် မထူး
တော့ပြီပို့ . . .

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မေမေကျန်းမာရေးအတွက်
မမခွာညိုခက် ဆီကယူထားတဲ့ငွေတွေကို သားမကြာခင်
ပြန်ဆပ်တော့မှာပါ။ ဒါမှသူ့ကျေးဇူးတွေအ ကင်းနိုင်မှာ
လေ”

မေမေသူ့စကားကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေခဲ့
သည်။

“မေမေ နားမရှင်းဘူး”

“ဒီလိုမေမေ သူ့ကိုအသိပေးဖို့က စောနေသေးလို့
ဟို သား မမခွာညိုကို သူ့စိုက်ဆံတွေအကုန် ပြန်ဆပ်မယ်၊

ပြီးရင် သားသူ့ကို ကွာရှင်းလိုက်တော့မယ် မေမေ”

“အို . . . သားရယ် . . . မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ခွာညိုက သားကို သိပ်ချစ်တာနော်၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စ သူ့အလွယ် စာကူ ခေါင်းငုံ့ခံမှာတော့ မဟုတ်ဘူးသား”

“သားကို မေမေအပြစ်ပြောနေတာတော့ မဟုတ် ဘူးနော်”

“မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတာ”

“မေမေရယ် ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ မမခွာညိုကို လက်ထပ်ယူခဲ့လို့ အပေါင်းအသင်းကြား၊ သူများကြားမှာ ယောက်ျားပိုင်းလုံးဘဝနဲ့ သားဘဝခေါင်းငုံ့ နေခဲ့ရတာပါ မေမေ”

“အဲဒီဝဋ်တွေ သားကျွတ်ချင်ပြီ”

မင်းခန့်ပြောတော့ ဒေါ်သဇင်မှာ သားဖြစ်သူအ တွက် အမှန်ပဲ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

မိခင်အတွက်နှင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှလုံးသားလှုပ် ရှားနေချိန်လေးမှာပဲ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံခဲ့ရ

တာပါ။

တကယ်ဆို မင်းခန့်လည်း သက်တူရွယ်တူမိန်းက လေးများနှင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားချင်ပေမပေါ့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သားရယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့၊ သူ့ပုပိုးမှုနှင့် မေမေတို့ လူတစ်လုံး သူတစ် လုံးပြန်ဖြစ်လာရတာပါ”

“သားရဲ့ကြိုးစားမှုလည်း ပါတော့ပါတာပေါ့၊ ဒါပေ မယ့် ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်စိတ်ချပြီး ငွေပင်ငွေရင်း ထုတ်ပေး ခို့ဆိုတာ တော်ယုံသဒ္ဓါစိတ်နှင့်တော့ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး သား”

“ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဆိုရင် ခွာညိုဟာ သားနဲ့ပတ် သက်လို့ မယားဝတ္တရားကျေပျော်နေတယ်၊ စိတ်လိုက်မာန် ပါ မလုပ်မိပါစေနဲ့ကွယ်”

မေမေထံမှ သူ့မျှော်လင့်ထားသော စကားတို့သာ ထွက်လာသဖြင့် ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်သွားသလိုပင်။ သူ့ စိတ်ထဲဦးနှောက်ထဲမှာ မမခွာညိုနှင့် နေခြည်ဆိုသော ခစ်

ရန်းအသစ်စက်စက်လေးက တာဖက်စီအပြိုင် လွန်ဆွဲနေကြ၏။

ကိုယ်လျှောက်ချင်တဲ့ စိတ်ကြိုက်လမ်းကို လျှောက်ပြီးတော့မှ တွေဝေနေဖို့ မသင့်တာသိနေသည်။ မေ့မိအိမ်က အပြန်မှာတော့ မမခွာညှိဆီလှည့်ဝင်ခဲ့၏။

သူ့ရဲ့နှောင်ကြီးမဲ့ စံအိမ်တစ်ခုဆိုလည်း မှားတော့မမှားချေ။ ကားကိုပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ပြီး အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းတွင် မမခွာညှိကို အသင့်ပဲတွေ့၏။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့်...

“ဘယ်လိုလဲ မင်းခန့်၊ မင်းမှာမယားပစ်ပြီး စီးပွားရေးနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ဖို့အင်တော့ အခြေအနေ မယိမ်းယိုင်သေးပါဘူးနော်”

ရိတဲ့စကားမှန်း သိနေပေမယ့် ခွန်းတုံ့မပြန်သေးဘဲ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခွာညှိခက် ရင်ထဲမှာလည်း မင်းခန့်ညား သူမပေါ် မည်သို့သဘောထား ဆက်ဆံနေသည်ကို သိနေခဲ့

၏။

သို့သော် . . .

“ကျွန်တော်မန္တလေးမှာ စက်ရုံခွဲဆောက်ဖို့ စီစဉ်နေတာမေ”

“အဟင်း . . . မင်းခန့်ရှယ်၊ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ စက်ရုံလုပ်ငန်းတွေတောင်မှ ပြီးပြတ်အောင် မခန့်ခွဲနိုင်လို့ မန်နေဂျာ ဦးမြင့်အောင်ကို ခန့်ထားရတာများကွယ်”

“မမကို ညာမနေပါနဲ့”

သူ့ခိုးလူမိသွားသော မင်းခန့်မျက်နှာ ပျက်ယွင်းသွားတာ ခွာညှိခက်ကလည်း ချက်ချင်းပဲသတိထားလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်အမှန်ပြောတာပါ။ ဟိုမှာက ဒီကထက် အထည်ဖြန့်ဖို့ အကွက်အကွင်းပိုကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် မမ ဟောဒီရတာလုပ်ငန်းရပ်ပြီး ဟိုကစက်ရုံကို ဦးစီးမယ်၊ ဖြစ်မလား”

“ဟာ . . . ဒါကမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ မမကရတာနာ

လုပ်ငန်းပဲ နားလည်တာလေ၊ ကျွန်ထော် ဇော်သစ်နဲ့ လွှဲ
လိုက်မှာပါ။”

“အဟင်း . . . တော်ပါတော့မင်းခန့် မင်းနဲ့
ဇော်သစ် မမကိုပေါင်းပြီးလို့မှနေကြတာ၊ ထားပါဇေယျ ဒါက
တစ်ပိုင်းပေါ့၊ ဒီမယ်မင်းခန့် မမခွာညိုကို မင်းဘာလို့
လို့မှလုံးတွေပေးနေတာလဲ၊ မမဟာ မင်းရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်
တဲ့နေ့ကစလို့ ဘာများဝတ္တရားပျက်တာရှိလည်း၊ ဒါတွေ
မင်း အသိပါကွယ်”

“မမ ပြောမယ်နော်၊ မင်း မမကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့
ဆက်ဆံနေတာလဲဆိုတာ မမလည်း သဘောပေါက်စိ
တယ်ကွယ်၊ မမကို ဇော်သစ် မင်းမန္တလေးသွားတဲ့ အ
ကြောင်း ဝယနုဏပြောပြပြီးဆို မင်းအံ့ဩမှာလား
မင်းခန့်”

ရင်ထဲမှာ မခံရပ်နိုင်တဲ့အဆုံး ခွာညိုခက်ဖွင့်ပြော
တော့၏။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ အဆက်မပြတ်
စီးဆင်းငိုရှိုက်နေမိသည်။

ကြီးစွာတုန်လှုပ်သွားမိသူက မင်းခန့်ညားပင်။

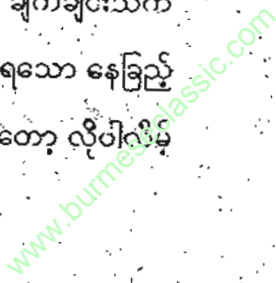
ဇော်သစ် မျက်နှာလုပ်ပြီး မမခွာညိုခက်ကိုပြောပြ
အသိပေးလိုက်တာဖြစ်မည်။ ခုချိန်မှာတော့ မထူးတော့
ပြီလေ။

“ကျွန်ထော့် ဘဝဟာ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတဲ့အချိန်
တွေ ခင်ဗျားဆိုမှာ မြှုပ်နှံခဲ့ရတာ ကျုပ်ဒီဘဝကို ငြီးငွေ့လာ
ပြီဗျာ”

“ဘာ . . . ဘာရယ်မင်းခန့်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒေါ်ခွာညိုခက်၊ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို မှီခိုပြီးနေခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားပိုင်းလုံး ဘဝမျိုးကို
ကျုပ်စွန့်လွှတ် လိုက်ပါပြီ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဘဝရှင်သန်မှုကို
အသစ်က ပြန်စပါရစေ”

ကျေးဇူးကန်းသူတစ်ယောက်ဘဝ ချက်ချင်းသက်
ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့်ချစ်ရသော နေခြည့်
မျက်နှာရှိသေးသည်လေ။ သူပြတ်သားဖို့တော့ လိုပါလိမ့်
လှယ်။

“သော်... မင်းခန့်... မင်းခန့် မင်းကအကြင်
နာတရား ခေါင်းပါးတဲ့စကားတောင် ပြောတတ်နေမှ
ကော”

“ရတယ်... မင်းခန့်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရဖို့ ငါငွေတွေ့ဘယ်လောက် ရင်းနှီးမြုပ်နှံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ
မင်းသိပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်ခွာညိုခက် တမင်တကာ အချက်ကျကျပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရင်ထဲက ပါလို့တော့မဟုတ်၊ သူမ
အပေါ်မှာ မင်းခန့်တန်ဖိုးထား တွယ်ရာလာစေရန်ပဲ ဖြစ်
သည်။

သူမပစ်ချက်က ထိထိမိမိရှိလွန်းလှသည်။ မင်းခန့်
ညား ရူးရူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ် ဒေါ်ခွာညို၊
ဒါကြောင့်လည်း အချိန်ပိုင်းအတွင်း ခင်ဗျားငွေတွေ
ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတယ်”

“ဘယ်လို မင်းခန့်ညား၊ မင်းက မမငွေတွေကို ပြန်

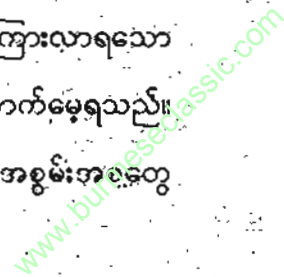
ဆပ်မယ်။ မဟုတ်တာ မင်းခန့်ရယ်၊ မမပြောတာ စကား
နားသွားလို့ပါ။ မမနဲ့မင်းက သူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ၊ အကြင်
ထင်မယားတွေလေ၊ ဒီစကားကို ပြောမနေသင့်ပါဘူး
ကွယ်”

တကယ်တမ်း မင်းခန့်အတွက် တင်းမာပြီတော့ ခွာ
ညိုခက်ရင်ထဲ ငလောင်ဆူသွားပါ၏။ မင်းခန့်ညားအပေါ်
မှာ ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ် တွယ်တာမိသလဲ
ဆိုတာ သူမကိုယ်သူမသာ အသိဆုံးပါပဲ။

သူမနှင့် မင်းခန့် အသက်အရွယ်ချင်းကွာပေမယ့်
မောင်ငယ်လိုရော၊ လင်သားတစ်ဦးအနေနှင့်ပါ ချစ်ခင်
တွယ်တာနေမိခဲ့တာပင်။ ကလေးမုန့်ပေးကြိုက်တယ်ပဲ
ဆိုဆို မင်းခန့်ညားနှင့် ပတ်သက်သမျှ သူမပိုင် စည်းစိမ်
ဥစ္စာများနှင့် လဲမည်ဆိုလည်း လဲနိုင်ပါ၏။

အခုလို မင်းခန့်ဆီမှာ ဒီစကားမျိုး ကြားလာရသော
အခါ ကမ္ဘာကြီးမှောက်သွားပြီလား အောက်မေ့ရသည်။

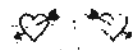
မင်းခန့်မှာ ဘယ်လိုစီးပွားရေး အစွမ်းအစွဲတွေ

ရှိနေတာ သူမ အသိဆုံးပင်။ သို့သော်လည်း မင်းခန့် စကားတွေက ပြောင်းလဲမှု မရှိခဲ့ချေ။

“ကျုပ် အတည်ပြောနေတာ ဒေါ်ခွာညိုယောက်ျား ပိုင်လုံးအဖြစ် အများမေးဝေါခဲဘဝကို ကျုပ်ဆက်မနေချင် တော့ဘူး။ ကျုပ်မေမေအတွက် တင်ထားတဲ့ အကြွေးတွေ မကြာခင်ပြန်ဆပ်မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ ကွာမယ်၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်ခွာညိုခက် တုံ့ပြန်စကားမဆိုမီ သူလှမ်းထွက်ခဲ့ ၏။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖွင့်ဟခဲ့ရတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်တော့ ဝေပျံပါးသွားသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါမမရယ် . . . ။

မွန်းကြပ်ဆိုင်နှင့်မူတွေက ကြေကွဲမှုနာကျင်မှုတွေနှင့် အပြိုင် ခွာညိုခက်ရင်ထဲမှာ စွဲထင်းလို့ ကျင်စက်နှင့်အတိုခံ လိုက်ရသလိုတစ်စစ်စစ်နာကျင်နေရ၏။

သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနွှဲဆိုတာကို ဘယ် သောအခါမျှ မတွေ့ကြုံစေရဟု ကြွေးကြော်ထားခဲ့လေ သမျှ မင်းခန့်ညားနှင့်ကျမူ နှုးပြီးရင်းနှုးနေခဲ့ရတာပါပဲလား။

မင်းခန့်ညားအတွက်နှင့်ဆို သူမသိကွာတွေ၊ အံ့နှုး ဝှုးကွာ ကဲ့ရဲ့ရဲ့ချမူတွေ၊ ဒါတွေအားလုံး သူမဥပေက္ခာပြုနိုင်

တာမှန်ပေမယ့် မင်းခန့်ညားဘက်က သူမအပေါ် စွန့်
လွှတ်စွန့်ခွာသွားမှာကို စိုးရွံ့မိခဲ့ပါ၏။

တကယ်တော့ သူမ မင်းခန့်ညားကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အ
တွက် စီးပွားဖက်များ၏ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်မှုအမျိုးမျိုးကို ခါးစီးခံယူ
ခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ မိဘပေးစားခဲ့သော ကိုမြင့်ဝေသေဆုံးခဲ့
လို့သာ သူမမုဆိုးမဘဝဆိုးကို ရခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားက
မြတ်နိုးတွယ်တာရသော မင်းခန့်ကတော့ သူမရဲ့ နံပါတ်
တစ် အချစ်ဦးပါပဲ။

ဒါတွေသိရက်နဲ့များ သူမအပေါ်ရက်စက်ခဲ့တော့
မှာလား မင်းခန့်ရယ်။ ခွာညိုခက် ရင်ထဲကြိတ်ကာ ဝမ်း
နည်း နေမိသည်။

ဟိုစဉ်ကတည်းက မင်းခန့် သူမအပေါ် မချစ်မနှစ်
သက်တာ မှန်ပေမယ့် ခုလိုခါးခါးသီးသီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်
လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ချေ။ သူမကတော့ ချစ်လှိုက်ရ
တာ။

မင်းခန့်ရယ် . . . မင်းတော်တော်ရက်စက်တယ်။
ရှိုင်း : စာ ၉ ပ

ရင်မှာ မြတ်နိုးရဆုံးသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဆုံးရှုံးရ
တော့မှာကိုတွေ့ပြီး ခွာညိုခက်အဖို့ အိပ်လို့လည်း မပျော်
သလို စားလို့လည်း မဝင်ခဲ့ချေ။

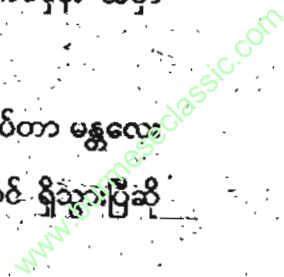
“ဟယ် . . . မမခွာညို ပိန်ကျသွားလိုက်တာ
ကျွန်တော်တောင် မနည်းကြီးရုပ်ဖမ်းယူရတယ်”

“ဟင် . . . မောင်လေးနဲ့ ရန်ကုန် ဘယ်တုန်းက
ဖောက်တာလဲ ဟင်”

ဆက်တီမှာထိုင်ပြီး မင်းခန့်အကြောင်း တွေးနေ
ခိုက် အိမ်ရှေ့မှာ တက်စီထိုးရပ်သွားတာကိုပင် ခွာညိုသတိ
မထားမိလိုက်တော့။

“မနက်ရထားနဲ့ ရောက်လာတာ မမ၊ မမအမျိုး
သားကော၊ ကျွန်တော်လာတိုင်း မဆုံဘူးကို ဖြစ်နေတယ်၊
လမ်းပေါ်မှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ယောက်ဖမှန်း သိမှာ
မတုတ်ဘူး”

နန္ဒပြောမှ မင်းခန့် အိမ်မှာပြန်မအိပ်တာ မန္တလေး
ထဲ မြန်လာပြီးကတည်းက။ နှစ်လနီးပါးပင် ရှိသွားပြီဆို
ရှိုင်း : စာ ၉ ပ

တာ သတိရလာမိ၏။

“သူက စက်ရုံသုံးရုံလောက် ကြီးကြပ်နေရတာဆို တော့ တော်ရုံအိမ်ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ နန္ဒရဲ့ မမလိုက်သွားမှ ပို”

မင်းခန့်ညားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခွာညို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း မပြောရဲတာအမှန်။

နန္ဒ နံရံမှ မင်းခန့်ညားနှင့် ခွာညိုခက်တို့ ရိုက်ထား သော ဓါတ်ပုံကြီးဆီ မမျှော်လင့်ဘဲ အကြည့်ရောက်သွား ခဲ့သည်။ ဓါတ်ပုံထဲမှ မမခွာညိုဘေးမှလူကို နန္ဒကောင်း ကောင်းကြိုး မှတ်မိနေသည်။

“မမ . . . မမခွာညို၊ ဒီအမျိုးသားက မမခွာညို အမျိုးသားလား၊ သူ့နာမည်ကကော ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဟင် . . . နန္ဒ ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လေး”

ခွာညို အထိတ်တလန့်မေးမိတော့ နန္ဒက ပြုံးလိုက် ၍ . . .

“သူ့နာမည်ကိုပဲ နန္ဒသိချင်တာ မမခွာညို၊ လူတူတာ

တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သူ့နာမည် မင်းခန့်ညားပဲ မောင်လေး၊ မမနောက် အိမ်ထောင်ပေါ့”

“မင်းခန့်ညား ဟုတ်လားမမ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် မောင်လေးနဲ့ လာတိုင်းလွဲ နေလို့ မဆုံဖြစ်ကြတာ၊ မောင်လေးက မင်းခန့်ကို သိနေ တယ်ပေါ့၊ အင်းလေ . . . မင်းခန့်က စီးပွားရေးမှာ နာမည် ရနေတော့လည်း သိနေမှာပေါ့”

“အဟား . . . သွားပြီ မမခွာညို၊ မမခွာညိုဟာ စိန်ကျောက်ပတ္တမြားရတနာတွေ အကဲခတ်တာတော် သလောက် လူကဲခတ် ညှဲလှချေလားဗျာ၊ မမလူကို ဒီ လောက်လည်း အထင်ကြီး မနေစမ်းပါနဲ့”

“အဲဒီ မင်းခန့်ညားကို နန္ဒကောင်းကောင်းသိတယ် မမ၊ နန္ဒရဲ့ရင်ထဲက အလှပန်းလေးကို မတရားအချောင် နှိုက်သွားတာ”

“ဘာရယ် . . . နန္ဒ”

“ဟုတ်တယ် မမလူက မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးပဲ။ မန္တလေးမှာ နေခြည်မိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်သွားတာ ရှေ့လထဲမှာ ပေါ့ဗျ”

“မမ . . . မမကို ဒီလူထားခဲ့တော့မှာ”

နန္ဒစကားတွေကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်။

“ဘောက် . . . နေခြည် . . . နေခြည် ငါ့လိုကောင်တို့ကတော့ ခါးခါးသီးသီး အသည်းခွဲခွဲပြီးမှ ခုတော့ ယူပြသွားလိုက်တာ ဟား . . ဟား . . ဟား”

ခွာညိုခက်၏ အတွေးပုံရိပ်တို့က မှန်ကန်လွန်းလှတီ၏။ ရင်မှာမွန်းကျပ်လာသည်။ နန္ဒကတော့ အရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ်ပြောနေဆဲ။

“ဟား . . ဟား . . နေခြည် မင်းရိုက်ခဲ့တဲ့ ငါ့ပိစပ်ကဒဏ်ရာအတွက် တုန့်ပြန်မှုကို ငါမကြာခင်ပဲ ဝေမယ်ဟေ့”

“ကဲ . . . မမခွာညို နန္ဒလာတုန်းကတော့ မမဆီမှာ နှစ်ရက်လောက် တည်းမလို့ပဲ၊ ခုတော့ မတည်းတော့ဘူး

မင်းခန့်ညားရဲ့ မယားအသစ်ကလေး မိသားစုကို သတင်းဖြန့်ဖို့ ဒီနေ့ပဲ မန္တလေးထိုး ပြန်တော့မယ်”

မောင်အငယ် နန္ဒကျော်ကို သူမ တားမိလား။ “မတားမိလား ခွာညိုခက်မသိတော့။ လုပ်ရက်လေခြင်းဟူ၍ပဲ ဝမ်းနည်းငိုရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ဟင့် . . . မင်းခန့်ရယ် လုပ်ရက်လိုက်တာ”

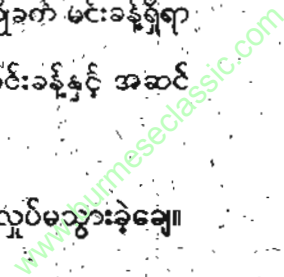
နန္ဒပြောမဲ့အတိုင်းသာဆို ဇော်သစ်ပြောတာနဲ့ လုံးဝထပ်တူဖြစ်သွားပြီပေါ့။

မင်းခန့်တကယ်ပဲ သူမအား စွန့်လွှတ်တော့မှာကို သိလိုက်ရပါပြီ။

“မင်းခန့်ရယ် မမစေတနာတွေကို အလွယ်တကူ ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်တော့မှာလားကွယ်”

မကျေနပ်စိတ်များနှင့်အတူ ခွာညိုခက် မင်းခန့်ရှိရာစက်ရုံသို့ လိုက်ခဲ့၏။ ရုံးခန်းထဲအဝင် မင်းခန့်နှင့် အဆင်သင့်ပဲ တွေ့လိုက်သည်။

သို့သော် မင်းခန့်တက်က တုန့်လှုပ်မသွားခဲ့ချေ။

“ဟုတ်တယ် မမခွာညို။ နေခြည့်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ မမခွာညို ကျွန်တော့်ကို ကွာပေးမှဖြစ်မယ်”

“ဘာ . . . မင်းခန့်၊ မမက မင်းကိုကွာပေးရမယ် မဖြစ်နိုင်လိုက်တာကွယ်၊ မင်းကိုပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မမက သိန်းရာနဲ့ချီပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရတာလေ၊ ပြီးတော့ မင်းမေဝေ အသက်ဟာ မမကျေးဇူးကြောင့် ဒီနေ့ထိ ရှင်သန်ခွင့်ရနေတာပါ”

“မင်း ဒီကျေးဇူးတွေ သိထားဖို့တော့ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“အဲဒီတွေဟာ မမ သဲထဲကရခဲ့တာတော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ မနားမနေ ရိုးသားကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ရတာ”

ခွာညိုခက် မလှုပ်သာအောင် ငွေစကားနဲ့ပဲချည်နှောင်ထားလိုက်ပါ၏။

သို့သော် . . .

မင်းခန့်ညားမှာကား သူမထင်ထားတာထက်ပိုလို့ ရှိ င် : စာ ၆၀

ပင် တည်ငြိမ်နေလျက်က . . .

“ကျုပ်ဘဝကို ငွေနဲ့သိမ်းပိုက်ခဲ့မှန်း နားလည်ပြီး သားပါ မမခွာညို”

“လျှော့တော့မတွက်နဲ့ပေါ့လေ၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီငွေကြောင့်သာ ယောက်ျားစင်စစ်ဘဝကနေ ပိုင်းလုံးဘဝရောက်ခဲ့ရတာလေ၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီငွေကို နာကျဉ်းချွက်နဲ့ မနားမနေ ကြိုးစားရှာခဲ့ပြီးသားပါ”

မင်းခန့် ဘာတွေပြောနေတာမှန်း ခွာညိုနားမလည်နိုင်ပေမယ့် စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သော ငွေစုဘဏ်စာအုပ်နှင့် ချက်လက်မှတ်များကိုတွေ့မှ သူမကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ရတော့၏။

“ဒီမှာ မမခွာညို ဟောဒီဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာငွေ သိန်းနှစ်ရာကျော် ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ဘဝ လွတ်လပ်ပါရစေတော့”

ခွာညိုခက်များစွာ တုန်လှုပ်နေခဲ့ရပါပြီ။ မင်းခန့်နဲ့ သီးသီး ပြောနေပေမယ့် စိတ်မဆိုးနိုင်ခဲ့ချေ။

ရှိ င် : စာ ၆၀

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မင်းခန့်က သူမအား အမှန်ပဲ စွန့်ခွာတော့မှာပါပဲလို့ သိလိုက်ရတော့သည်။

“ဪ...ဟော်... မင်းဘက်က ဒီလောက်ထိ တောင် ပြင်ဆင်ပြီးနေမှကိုး မင်းခန့်ရဲ့။ ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်လေး မဆုံးဖြတ်စမ်းပါနဲ့ မင်းခန့်”

“ဒေါ်ခွာညိုမှာ ငွေဆိုတာ သုံးမကုန် ဖြုန်းမကုန်ပါ ကွယ်၊ မမလိုတာ မင်းရဲ့အချစ်တွေပါ။ မမကို စွန့်ခွာခဲ့ စကား မပြောပါနဲ့နော်”

ပြောရင်းမှ ခွာညိုခက် က မင်းခန့်ကို ဖက်တွယ် လျက် ငိုရိုက်နေတော့သည်။

မင်းခန့်သူ ဆုံးဖြတ်ချက်များ မှားယွင်းခဲ့လေပြီလား မေမေရောဂါသာမက ချွတ်ခြံကျနေသော သူတို့စီးပွားရေး ဟာ ခွာညိုခက်ကြောင့်ပဲ ပြန်ဦးမော့လာနိုင်ခဲ့တာပင်။

အများအပြင်မှာ ဘယ်လိုပဲ ရှိခဲ့ပေမယ့် ခွာညိုခက် နဲ့ပေါင်းသင်းခဲ့သမျှ ကာလတစ်လျှောက်မှာ ဘာတစ်ခုမှ လို့ လေသေးမရှိစေရ။

မင်းခန့်လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေခဲ့တာချည်းပဲ ဖြစ်၏။

ကိုယ့်ဘဝကို များစွာကောင်းခဲ့သူကို ဘာမှတုတ်တဲ့ နှလုံးသားရေးရာကျမှ စွန့်ခွာတော့ရော တရားမျှတမှု ရှိမှာ တဲ့လား။

သို့သော် ချစ်သောနေခြည် ။

သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းတွေ ဘာမှမသိရှာသေးဘဲ သူ့ဘဝထဲ ရောက်လာသူလေး။

နေခြည်ကိုရော သူ့စွန့်လွှတ်နိုင်မှာတဲ့လား။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ နေခြည်ဟာ သူ့ဘဝ သူ့ရင်ထဲ တ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ ဘယ်လိုမှ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

သူ ပြတ်သားရပါမည်။ ဖက်တွယ်လာသောခွာညို လက်များအား ဆွဲဖယ်လိုက်ကာ . . .

“ကျုပ်ဘဝ သူများအပြောခံဘဝက ကျွတ်ပါရစေ တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားငွေတွေ ပြန်ရပြီဆိုတော့ ကျုပ်တင်ဖို့ ကျေးဇူးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကိုသာ ကွာရှင်း

ပေးပါ”

“မင်း . . . မင်းခန့် မမကို တကယ်ခွဲသွားတော့မှာ လားကွယ်”

“ဟုတ်တယ် မမခွာညီ၊ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်ရင်ထဲက ခင်ဗျားနဲ့ပေါင်းဖက်နေဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဪ . . . မင်းခန့် မင်းကိုလည်း ငါကပြောပြရသေးတာပေါ့ကွယ်”

“ဒီမှာ မင်းခန့်၊ ခွာညီခက်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ သူများနောက်မှာ မရှိဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်ထားလိုက်စမ်းပါကွယ်”

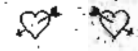
“မင်းဟာ မမရဲ့ ကွာရှင်းခွင့်လက်မှတ် မပါဘဲနဲ့ လွတ်လပ်တဲ့သူတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်”

“ဒီလိုမှမဟုတ်လို့ ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ ပတ်သက်မယ့် မိန်းကလေးကို လင်ခိုးမှုနဲ့ ငါက

တရားစွဲယုံပေါ့ကွယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်းတယ်နော်”

ကိုယ့်ဘက်က အခိုင်အမာပြောပြီးတာနဲ့ ခွာညီ၊ စားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ်တကယ် မင်းခန့်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မှာပါလားလို့ ကြေကွဲစို့နှင့်နေရ၏။

ကြွပြန်းရတဲ့အဖြစ်။

ပြီးတော့ နေခြည်မိုး။

သူမဟာ မင်းခန့်ညားကို ဘယ်လို မာယာတွေနဲ့
ဗျား အပိုင်ဖမ်း၊ စည်းရုံးသွားသလဲ။ သေချာတာကတော့
ကေဇင် နေခြည်မိုးသာ မြေစိုင့်ခဲဆို ချေမွအမှုန့် ပြုမိမှာ
မလွဲပင်။

“ဒီလောက်လည်း ကြေကွဲမနေပါနဲ့ ကေဇင်”

“ဟင် . . . နန္ဒ . . . နင်ရန်ကုန်က နင့်မမဆီသွားတာ
ဆို ဘာလို့ ချက်ချင်းပြန်လာတာလဲ”

ကေဇင် မျက်နှာကိုပြင်လျက် ချက်ချင်းစကား လွဲ
လှိုက်မှန်း နန္ဒသိလိုက်ပါသည်။

မင်းခန့်ညားအတွက်နဲ့များ အားနုလိုက်တာ။ နန္ဒ
တူတော့ ရှိတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့။ နန္ဒ ရင်မှာ
ခံပြင်းမိသည်။

“နင်စကားမလွဲပါနဲ့ ကေဇင် နင့်ကိုမချစ်လို့ နေခြည်
ကို လက်ထပ်သွားမှ ဒီလောက်လည်း ခံစားမနေပါနဲ့”

နှလုံးသားနဲ့ မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ သူ့ကိုပဲအပြစ်တင်ရမည်
လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့မနှလုံးသားကို ကြေမွစေခဲ့သော
နေခြည်မိုးကိုပဲ အပြစ်တင် ရန်ညှိုးဖွဲ့ရလေမလား ရယ်ဖြင့်
ကေဇင်အဖြစ်က ရင်ကွဲပက်လက်။

ကေဇင်ကျော် ဘဝတွင် ယောက်ျားလေးများစွာ၏
အရေးယူ ချစ်ခွင့်ပန်မည့်သူများစွာရှိခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူ
ကိုမှ ရင်ခုန်မှုရှိမနေခဲ့တာ အမှန်။

“မင်းခန့်ညားနဲ့ကျမှ သူမအသည်းတွေ တစ်စစီ

တော့ဟာ”

“နန္ဒ ဒါ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။”

“အိုးဟိုး . . . ဒီလိုမပြောနဲ့လေ။ ဒီမယ် ငါက နင်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာလေ။ ငါ့ယူမယ့် မိန်းမတစ်ပါး သူ့ယောက်ျားကို တမ်းတနေတာကို ငါက ကျွမ်းထိုးပြီး ဓမ်းသာနေရမှာလား ပြောစမ်း။”

အရင်က ချစ်သောကေလင် မျက်နှာတစ်ချက်အညှိတောင် မခံဝံ့လို့ ငြိမ်ကုတ်နေခဲ့သူ နန္ဒတစ်ယောက်။ ရန်ကုန်က ပြန်လာမှအကြီးအကျယ်ကို ပေါက်ကွဲနေခဲ့တာပင်။

မပေါက်ကွဲလို့လည်း မဖြစ်၊ မမခွာညှိခက် ယောက်ျား မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့ သိုက်သမားကိုမှ သူသိပ်ချစ်တဲ့ ကေလင်ကျော်က တမ်းတပြီး လွမ်းမျက်ရည်ကျနေတာကိုး။

“ဒါက နင့်အပိုင်ပဲ နန္ဒ၊ နင် ငါ့ကို မပိုင်သေးတဲ့အ

တွက် ချုပ်ချယ်ခွင့်မရှိဘူး။”

ကေလင်ကို အကြပ်ကိုင်လို့ မရမှန်းသိလိုက်သည်။

“အားဟား . . . အေးပါကေလင်ရာ ငါနင့်အစား

ကြားက ခံပြင်းလွန်းလို့ပါ။ နင့်ကိုလည်း ငါဝန်ခံစရာရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဟို . . . မင်းခန့်ညားနဲ့ နေခြည်မိုးရဲ့ သံတင်းလေး ပြောစရာရှိတယ်ဟ”

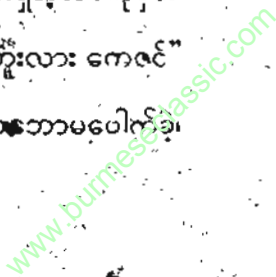
ဝန်ခံစရာနဲ့ မင်းခန့်ညားတို့အကြောင်းပါလာတော့ ဆွေးရိပ်သန်းနေတဲ့ ကေလင်ကျော် မျက်နှာလေး ဝင်းပသွား၏။

နန္ဒကလည်း တမင်အညွှာကိုင်လိုက်ခြင်းပါ။

“ငါ ကျောင်းသားဘဝက နေခြည်ကို စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ နင်သိမှာပေါ့။ အေး အဲဒီတုန်းက ငါ့ကို မတန်မရာလုပ်ခဲ့တဲ့ နေခြည်ဟာ ခုတော့ မယားရှိတဲ့လင်ကိုမှအပိုင်ဖမ်းလိုက်တယ်တဲ့ဟာ။ နင် မအံ့ဩဘူးလား ကေလင်”

သူမ နန္ဒပြောတာကို ချက်ချင်းသဘောမပေါက်ခဲ့။

အံ့တော်ပင် တွေးယူရသည်။

ပြီးမှ အံ့ဩတသင့်နှင့် . . .

“နှင့်ဟာက သေရောသေချာရဲ့လား၊ သူ့ရုပ်က ဒီလောက်မအိုစာသေးပါဘူး၊ နှင့်နေခြည်ကို မကျေနပ်လို့”

“ဟာ . . . တော် . . . တော် . . . ကေဇင် နှင့်ပစ်ချက်တွေလွဲကုန်ပြီ၊ ငါဒီလောက် မယုတ်မာသေးဘူး၊ ငါ့အကန့်ကို ထည့်မစဉ်းစားနဲ့၊ နှင့်အစား မခံနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ နှင့်တို့ကသာ သိုက်သမားကို အထင်ကြီးနေကြတာ”

“သေချာဖို့ကတော့ ကျိန်းသေပဲ၊ မင်းခန့်ညားက မမခွာညှိခက်ယောက်ျား၊ မမခွာညှိခက်က ငါနဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေ ခုချိန်မှာ အဲဒီနှစ်ယောက်လုံးအတွက် နှင့်က အောင်နိုင်သူဖြစ်နေပြီဟ”

နန္ဒစကားတွေက သူမနားထဲ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက် မယုံ့ဆူးလို့ငြင်းရအောင်လည်း နန္ဒဟာ ဒီလိုမျိုး စနောက်တတ်သူမဟုတ်”

“ငါတော့နားထဲမုန်တိုင်းတွေ ဝင်ရောက်နေပြီနန္ဒ” နန္ဒကလည်း မခေပါဘူးလေ၊ ကေဇင်ကိုလည်း

တကယ့်ကို သနားပြီး အချစ်ကြီးချစ်နေမိတာပါ။

“စိတ်ချ ကေဇင်၊ နှင့် နားမလည်မချင်းကို ရှင်းပြမှာ၊ အဲဒီလို ပြောချင်လို့ကို နေ့မကူးဘဲ ငါပြန်လာတာလေ”

“အေး . . . ပြောပြရင် နေခြည်ကစရမယ်၊ နေခြည်ဟာ ငါ့ကိုအသည်းခွဲရုံမက နှင့်နှလုံးသားကိုလည်း လုယူသွားတယ်ဟာ။ ဒီအတွက်သူ့ရလိုက်တာ လူပျိုဟန်ဆောင်ထားတဲ့ မင်းခန့်ညားနဲ့ ဟုတ်တယ်နော်”

“အင်း . . . ဟုတ်ပြီ”

ကေဇင် ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ သဘောပေါက်လာ၏။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် နှင့်စွဲလန်းခဲ့တဲ့ မင်းခန့်ညား၊ သူဟာ ငါ့လို လူပျိုလူလွတ်မှမဟုတ်ဘဲဟာ၊ သူ့မှာ မယားနဲ့ အဲဒီတော့ နှင့်နဲ့လွဲသွားတာကို ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ငါ အဖြေရှင်းသွားပြီ နန္ဒ”

ကေဇင်ကျော် မျက်နှာပြင်လေး ချက်ချင်းပဲဝင်းပ

သွားခဲ့၏။

“နန္ဒ ငါကံကောင်းလို့ပေါ့နော်”

“အိုကေ . . . ငါလိုချင်တာအဲဒါပဲ ကေလင်၊ သေချာသလားလို့တော့မပြောနဲ့၊ မင်းခန့်ညားရဲ့ လက်ရှိအိမ်ထောင်က ငါ့မမ ခွာညှိခက်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ငါတော့ နှင့်တိုသိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်သွားပြီ နန္ဒ၊ တကယ်ပြောတာ”

“ဟိတ် . . . ဒီလိုမရဘူးလေ၊ ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့သာ”

ကေလင်အား နန္ဒကသိုင်းဖက်ထားလိုက်ရင်း ပြောတော့ သူမ ချစ်စနိုးလေးပြုံးရင်း။

“စိတ်ချသာနေတော့ နန္ဒ မေ့မေ့ကို မြန်မြန်စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ရင် နင်ကျေနပ်တော့ပေါ့”

“အိုကေ”

ဒေါ်မူမူနိုင်ပြောသမျှတွေက နားထဲတွင် သံရည်ပူနှင့် လောင်းချနေသည့်နှယ် ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး ခံစားနေရ၏။

“မူမူလည်း ပြောသာပြောဖြူရတယ်၊ စိတ်ထဲမကောင်းပါဘူး ကြည်ပြာရယ်၊ နေခြည်မိုးလေးဆိုတာတိုယ့် သမီးလေးလို ပါပဲ”

“ကြည်ပြာတို့အပြစ်လည်း ပါပါတယ်၊ မင်းခန့်တို့ မူမူတို့နဲ့ပတ်သက်နေတော့ ယုံလိုက်မိတာ။ အင်း . . .

သမီးကြိုက်တဲ့ခုချိန် ဒုက္ခရောက်နေရောပေါ့။ ကြည်ဖြာ
တော့ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ်။ အမိုက်စ
ကေလင်လို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့မှမရှိခဲ့တာ။ ဒင်းထိုက်နဲ့ ဒင်း
သာ ခံပေတော့”

သမီးလုပ်သူနေခြည် အဖြစ်ကြောင့် ဒေါ်ကြည်ဖြာ
မိုး ခမှာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေရသည်။

အထူးသဖြင့် ဒေါ်မူမူနိုင်ရှေ့မှာဆိုတော့ ပိုဆိုးနေ
သည်။

သမီးနေခြည်က မင်းခန့်ညားနဲ့ ကေလင်ကျော်
စေ့စပ်ကာနီးမှာမှ မင်းခန့်ညားနှင့် လက်ထပ်ယူခဲ့ကြတာ
ဆိုတော့ ဒေါ်မူမူနိုင်က မစားရတဲ့အမဲ သဲတွေနဲ့ချည်း
ဖိပက်နေတော့၏။

“မင်းခန့်ရဲ့ အိမ်ထောင်သူက ကေလင်နဲ့လက်ထပ်
မယ့် နန္ဒရဲ့ မမခွာညိုလေ၊ သတင်းက မမှားနိုင်ပါဘူး”

အထက်စီးလေသံနဲ့ တစ်ဖက်ကပြောသမျှဒေါ်
ကြည်ဖြာ ခေါင်းငုံ့ခံလာရတဲ့အဖြစ်။

ခုချိန်မှာတော့ ဘာကိုအပြစ်ဖွဲ့လို့ ရတော့မှာတဲ့လဲ။
သမီးလုပ်သူ နေခြည်မိုးကိုသာ ဒေါသတွေတလိပ်လိပ်
ဖြစ်နေရတော့သည်။

ဒေါ်ကြည်ဖြာက သမီးဖြစ်သူအတွက် ဒေါသနဲ့
ဖြေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မြေးဖြစ်သူကို အလိုလိုက် သိပ်ချစ်လွန်း
သော ဘွားဘွားကတော့ မြေးမလေး နေခြည်မိုး၏
သတင်းဆိုးကြားတာနဲ့တင် ရောဂါတိုး၍ စိတ်ထိခိုက်ပြီး
ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍ ကွယ်လွန်သွားရှာလေ
သည်။

ဒေါ်ကြည်ဖြာဒေါသတို့တား နောက်ဆုံးအဆင့်ထိ
ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

သမီးဖြစ်သူနေခြည်အား အမွေပြတ်ကြေငြာတဲ့အ
ထိဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရသောသမီးလေးမို့ အမျက်ကြီးခဲ့
ရခြင်းပဲဖြစ်သည် . . .

ဖတဆိုးသမီးလေးမို့ မအေက အလိုလိုက်ခဲ့တာကို

ယောက်မမြင်းစီးထွက်ခဲ့လေတော့ နာလည်းနာကြည်း
မိလေသည်။

မိုက်လိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ် ။

မောင်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် နေခြည့်အတွက်
မှန်တန်သော ရွေးချယ်မှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

နေခြည့် မောင်ကိုချစ်သလို မောင်ကလည်းနေခြည့်
ကို ချစ်လွန်းလှပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မေမေနဲ့ဘွားဘွားအား သတိရမိရုံ
မှတစ်ပါး မောင်နဲ့နေရတဲ့ဘဝလေးကို နေခြည့်ကျေနပ်ပျော်
ရွှင်နေမိသည်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ခဲ့ပေမယ့် နေခြည့်

နေရသည်မှာ အကယ်ကို ခြေမွှေးမီးမလောင် လက်မွှေး
မီးမလောင်။

နေခြည်လည်း အဖော်ရ၊ အိမ်ထမ်းချက်နဲ့ အ
ဝတ်အစားလျှော်ဖို့ချည်းကို အိမ်အကူနှစ်ယောက် မောင်
က ခေါ်ထားပေးခဲ့သည်။

နေခြည် ဘာဆိုဘာမှ လုပ်စရာမလို၊ မောင်အလုပ်
တို့ အပြင်တို့သွားမယ်ဆိုမှ မောင်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့် အဝတ်
အစားကို ဗီရိုထဲက အဆင်သင့် လိုက်ရွေးထုတ် ပေးခဲ့
သာ။

ဒီနေ့လည်း မောင့်အတွက် ဟိုးတွဲအပြာနုလေးနှင့်
ရှုပ်အပြာနုရောင်ကို ဗီရိုထဲမှထုတ်ယူလာကာ မီးဖိုခန်း
ဘက်ထွက်ခဲ့၏။

“နေခြည်ရာ မောင့်အတွက်များ တကူးတကနေစဉ်
ရက်ဆက်ကြီး ရွေးပေးမနေပါနဲ့ မောင်ကြုံသလို ဝတ်
တတ်ပါတယ်ကွာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲမောင် နေခြည်လည်းအိမ်မှာဘာမှ
ရှိင် ။ စာ ၆ ပ

လုပ်ရတာမှ မဟုတ်ပဲဟာ၊ ပြီးတော့ မောင်ကကုမ္ပဏီတွေ
စက်ရုံတွေပိုင်ရှင်လေ၊ ဝတ်စားတာ ကျက်သရေရှိနေမှ
ပေါ့”

မင်းခန့်ညား ပြုံးလိုက်၏။ မမခွာညိုခက်နဲ့နေလာ
တဲ့ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ဤသို့ ဂရုတစိုက်ပြုစုယူယမှုမျိုး
အလျင်းမရှိခဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း သက်တူရွယ်တူ နေခြည်ကို အ
ချစ်ပိုခဲ့ မိသလား မပြောတတ်ချေ။

“ဒီနေ့ မော်ခ် ခပ်စောစော ပြန်ခဲ့မယ်နေခြည်”

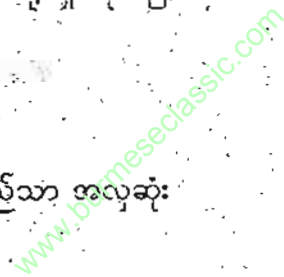
“ဘာလို့လဲမောင်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်ဖြစ်
တုန်မှာပေါ့”

“ဇော်သစ်ရှိတယ်နေခြည်၊ သူက မောင်လူယုံ။ လွှဲ
ထားလို့ရတယ်၊ မောင် နေခြည်ကို မြို့ထဲမှာ ရှပ်ရှင်လိုက်ပြ
မလို့”

“ဟယ် . . . တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ နေခြည်ရဲ့။ နေခြည်သာ အလှဆုံး”

ရှိင် ။ စာ ၆ ပ

ပြင်ထားဟုတ်လား”

နေခြည် ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး တိုယ့်ကိုကိုယ် တွေ
နပ်နေမိသည်။

မင်းခန့်ညား သူမအပေါ် အရေးတယူ ဂရုစိုက်တာ
မို့ ရင်မှာပျော်မဆုံးခဲ့။

မိဘလက်ထဲ ရုပ်ရှင်ခိုးကြည့်ရတဲ့ အရသာနဲ့အိမ်
ထောင်သည်ဘဝမှာ ကိုယ့်ကို လင်သားက တရေးတယူ
ရုပ်ရှင်ပြမည်ဆိုတော့ ဇနီးမယားမှာ ဝမ်းသာမိသည်ပေါ့။

“အကိုလေးကတော့ မမနေခြည်ကို အရမ်းချစ်
အရမ်းဂရုစိုက်တာပဲနော်”

“ချစ်တာကိုး မြမြရဲ့၊ အဲ . . . ဟုတ်ပေါင်”

အိမ်ဖော်မလေး မြမြအားလက်လွတ်စပယ် ပြောမိ
ပြီးမှ နေခြည်ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်နေမိတဲ့အဖြစ်။ ဘာပဲ
ပြောပြော မောင်ပြန်လာမယ့်အချိန်ကို သူမအလှဆုံး ပြင်
ပြီး စောင့်နေလိုက်တော့မှာပါ . . . ။

ညနေကို သူနေခြည့်အား ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပေးမယ်
ဟု ကတိပေးထားသဖြင့် လုပ်လက်စ ငွေလွဲများကို မန်နေ
ဇာ ဦးအောင်မြင့်အား လက်စသတ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။

“ဒီငွေလွဲလေး ဆက်ရှင်းထားလိုက်နော် ဦးအောင်
မြင့်”

“ဟို . . . မောင်မင်းခန့် အန်ကယ်လ်လည်း မင်းကို
ပြောရမှာ အားနာတယ်ကွာ၊ အန်ကယ်လ်တို့ကချည်း ငွေ
ရှင်းထမ်းတွေ လုပ်ပေးနေလို့ မမလေးခွာညှိက မကျေနပ်

ဘူးဖြစ်နေတယ်။ မောင်မင်းခန့်ပဲ ရှင်းသွားလိုက်ပါ လား။”

ခွာညိုခက်နာမည် ကြားလိုက်တာနဲ့တင် မင်းခန့် ရင်ထဲမှ ပျော်ရွှင်နေမှုများ ချက်ချင်းငုပ်လျှိုးသွားရ၏။

သူ့စိတ်အစဉ်မှာ နေခြည်နဲ့ပတ်သက်လို့ ရင်ခုန်ဖျော် ရွှင်ကြည်နူးရပေမယ့် ခွာညိုခက်နဲ့ဆိုလျှင် အမြဲလျှောင် ပိတ်မွန်းကြပ်ခဲ့သည်သာ။

တစ်ချိန်က အချစ်အနှောင်မှာ မလွဲသာလို့နေနိုင်ခဲ့ ပေမယ့် နေခြည်ရှိလာတော့ ဒီအနှောင်အဖွဲ့မှာ သူ့အ တွက် မဟာငဲ့ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်လို့နေခဲ့ပြီ။

ဒီအနှောင်အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်ချင်လှသလို ရုန်းထွက် နိုင်အောင်လည်း မင်းခန့် ကြိုးစားခဲ့၏။

ခုတော့ မင်းခန့်ညားမှာ အောင်မြင်မှုတွေနှင့်။ သို့ ပါသော် ခွာညိုခက် နှောင်ကြိုးတွေက ရုန်းထွက်ဖို့မလွယ် ရှိနေ၏။

သူနှင့် နေခြည် တိတ်တခိုး လက်ထပ်ထားတာသာ ခွာညိုခက်သိသွားပါမူ။

သက်ပြင်းမော့ သူ့ရှိုက်တော့ ဦးအောင်မြင့်အားနာ နေရှာသည်။

“ခက်တယ်ဗျာ”

“အန်ကယ်လ် ကျွန်ခွဲတဲ့လက လက်ကျန်ငွေရှင်း တော့ အန်ကယ်လ်ရှင်းတာ မလိုချင်ဘူးတဲ့ မောင်မင်းခန့် ကကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပေမယ့် ခွာညိုလက်မခံတော့ အန်ကယ်လ်လည်း ကြားကမျက်နှာပူလို့ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ် ဒါဖြင့်ကျွန်တော်နဲ့ ရှင်းပြီး သွားပြီလို့သာ သူ့လာရင်ပြောလိုက် ဟုတ်လား။ စာရင်း တွေ ကျွန်တော်သိမ်းသွားမယ်”

“အေး . . . အေး . . . မောင်မင်းခန့်”

အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လျှင် စေ့စပ်လွန်းသောခွာညို ခက်ကြောင့် သူ့စီးပွားတိုးတက်လာခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာ တော့ ခွာညိုခက် စီမံနေသမျှ သူ့အတွက် အနှောင့် အယှက်လို့ ဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။

ဖိုင်တွေသိမ်းပြီး လှမ်းထွက်မယ့် သူ့ခြေလှမ်းများ

ကုမ္ပဏီရုံးရှေ့မှာ ထိုးရပ်လာသော မက်တူးကားဖြူလေး
ကြောင့် ရင်မောသွားရ၏။

ခွာညိုခက်ပင်

သူ့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လှမ်းဝင်လာလျက် . .

“ငွေရှင်းတမ်းတွေတောင် ငယ်သားတွေနဲ့ လွဲထား
ရအောင် ရင်းနှီးထားရတဲ့ငွေတွေက မိုးပေါ်ကကျလာ
တာ မဟုတ်ဘူးမင်းခန့်၊ မင်း ဆင်ခြင်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

ခွာညိုခက်လေသံက ကျောက်သားပမာ မာကျော
နေ၏။

“သူတို့က ကျွန်တော့်လူယုံတွေပဲ၊ မမခွာညို ဒါကျွန်
တော့်အလုပ်လေ”

“ဪ . . . ငါက မင်းမယားဆိုတာရော ထည့်မ
ပြောတော့ဘူးလား၊ မင်းအောင်မြင်လာတာရော ဘယ်သူ
ကျေးဇူးတွေကြောင့်လဲ”

ပါလာပြီ ဒီကျေးဇူးတွေ၊ ရင်မှာ ငုပ်လျှိုးနေတဲ့
ဒေါသက ရုပ်ချည်းအုံကြွလာသည်။

ဒီကျေးဇူးတွေကြောင့်ပဲ သူ့ဘဝမွန်းကြပ်ခဲ့ရတာပါ။

“တော်ပြီ . . . ဒေါ်ခွာညို။ ခင်ဗျားကျေးဇူးတွေဆို
တာ ကျုပ်ခင်ဗျားကိုပေးထားတဲ့ ဘဏ်စာအုပ်ထဲမှာ
အပြည့် ပြန်အပ်ထားပြီးပြီ”

မင်းခန့် နာနာကျင်ကျင်ပြောတော့ ခွာညိုခက်သဲ့သဲ့
ရယ်၏။

မင်းခန့် ဘာကိုဆိုလိုတော့မယ်ဆိုတာ သူမ အ
တတ်သိနေပြီးပြီ။ သို့သော် မင်းခန့်ကို သူမ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

ပေးဆပ် မှုတွေဘယ်လောက်ပဲ ရှိနေခဲ့ပါစေ၊ သူ
ဘဝမှာ မင်းခန့်ညားသာအဓိက။ လိုက်လျောမှုတွေနဲ့
ချစ်ခဲ့မိတာ သူမ မှားအံ့မထင်မိပါလေ။

“မင်းခန့် . . . မင်းခန့် ငွေဆိုတာ ခွာညိုအတွက်
မရှားဘူးလေ။ ဒီငွေတွေဆပ်ပြီး မင်းငါနဲ့ကွာမယ်ပေါ့။
အဟင်း . . . သိပ်ရယ်ဖို့တော့ကောင်းနေပြီ၊ မင်းအဖေ
ရောဂါသည်ဆိုတာ မမေ့နဲ့နော်”

“ပြီးတော့ ဒါဘာလဲ”

www.burmeseclassic.com

မင်းခန့် အံ့ဩတကြီး ကြည့်မိတော့ သူနှင့်ခွာညှိ
စာရေးရုံးမှာ လက်ထပ်ထားတဲ့ စာချုပ်။

ဇော်သစ်ကို အစ်မေးလို့ ငါအားလုံးသိပြီးသွားပြီ
မင်းခန့်၊ မင်း အဲဒီမိန်းကလေးကို ကွာလိုက်ပါ။ မဟုတ်လို့
ကတော့ ငါက ငါ့လင်ခိုးမှုနဲ့ တရားခွပ်စွပ်လိုက်မှာနော်”

သူမဘက်က ယတိပြတ်ပြောလိုက်ရပေမယ့်
တကယ်ပြတ်သားဖို့ကျတော့ တွန့်ဆုတ်နေမိတာ။ ဘာ
ကြောင့်များလဲ။

ပြိုင်ဘက်ကို အလဲထိုးချင်ပေမယ့် မင်းခန့်စိတ်ဆင်း
စဲမှာ နာကျဉ်းသွားမှာ သူမစိုးရိမ်မိတာအမှန်။

ခွာညှိဘဝမှာ မင်းခန့်ဟာ အိမ်ထောင်ဦးမဟုတ်ခဲ့
ပေမယ့် အချစ်တွေဟာ မင်းခန့်နဲ့ကျမှ ရှင်သန်နိုးထလာ
ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

မင်းခန့်သာ ခွာညှိ ဘဝ၊ ခွာညှိ နှလုံးသား ဖြစ်ခဲ့ရာ
မှ မင်းခန့်ဘက်က သူမအား တစ်မိးဆန်ဆန် စွန့်လွှတ်ဖို့
စကားတွေသာ ပြောနေတော့ ရင်မှာနာကျင်မိသည်။

ယခုလည်းလက်တွေ့သူမပြောခဲ့သလို မင်းခန့်အား
ပြတ်သားဝံ့ပါမတဲ့လား။

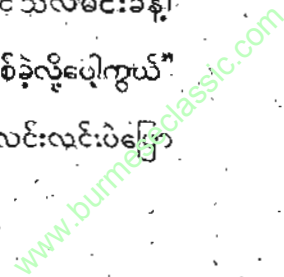
သို့သော် မင်းခန့်ဘက်ကမူ နေခြည်နဲ့ပတ်သက်
သမျှ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ ခွာညှိ
လောင်းရိပ်မှာ နေရခြင်းထက် နေခြည်နှင့် သာယာတဲ့
အိမ်ထောင်လေး တည်ဆောက်လျက် ခေါင်းမောနေချင်
မိသည်သာ။

ခွာညှိခက်နဲ့ပတ်သက်နေသ၍ သူ့ဘဝရုံးနေမည်
ဟုသာ သိထား၏။

“အကင်း သိပ်ပြီးရယ်ရတယ် ဒေါ်ခွာညှိ။
ကျေးဇူးတန်းပြပြီး ကျုပ်ဘဝတစ်ခုလုံးကို မေမေနဲ့ ချုပ်တိုင်
ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တာ အားမရသေးဘူးလား”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲမင်းခန့်၊
ဟောဒီ မမခွာညှိက မင်းကို အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့လို့ပေါ့ကွယ်”

ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ခွာညှိပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြော
ချလိုက်ပါသည်။

မင်းခန့်၏ အရင်ကပြောင်းလဲခဲ့သော ကြင်နာယုယ မှုတွေကို ခုချိန်မှာ ခွာညိုအရမ်းတပ်မက်နေမိတာဆိုလည်း မမှားပါလေ။

“ခင်ဗျားရဲ့အတွက်ကျကျ အကြောင်ဇာတ်လမ်း တွေ လာပြောပြမနေနဲ့၊ ကျုပ်နားခါးတယ်၊ ယောက်ျားတစ် ယောက်အနေနဲ့ ပိုင်းလုံးဘဝအထိရောက်အောင် ခင်ဗျား ဖန်တီးခဲ့တာရော ခုထိအားမရနိုင်သေးဘူးလား ဒေါ်ခွာ ညို”

“ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတန်မဲ့ တဏှာရာဂကို ငွေကြေး နဲ့ ကျုပ်ကိုသိမ်းပိုက်ခဲ့တာ”

“တော်စမ်း . . . မင်းခန့်”

ခွာညို အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်မိတဲ့အထိ။ ဒါ သူမအချစ်တွေကို သက်သက်စော်ကားနေသလိုမို့ ရင်မှာ နာကျင်သွားရ၏။

“ဒီမှာမင်းခန့် ငါ့နှလုံးသားတွေထဲသာ မင်းမရောက် လာခဲ့ရင် မင်းအမေဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရှိမနေ

တော့ပါဘူးကွာ”

“ဒီကျေးဇူးတွေနဲ့တင် မင်းငါ့ကို ဒီလိုမဆက်ဆံဆင့် ဘူး မင်းခန့်”

“တော်စမ်းဗျာ နားခါးတယ်၊ မေမေအတွက်ကုန်ကျ ငွေတွေအားလုံး ကျုပ်ရှာပေးထားပြီးပြီ။ ဒီတော့ လျှောင် အိမ်ထဲရောက်နေတဲ့ ကျုပ်ဘဝကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတော့ ခါပဲ”

မင်းခန့် ပါးစပ်ထဲရှိတာပြောပြီး ခွာညိုခက်ရွေ့မှ လှမ်းထွက်မည်အလုပ်။

“မင်းခန့် မမခွာညိုကို မင်းနှလုံးသားထဲမှာနေရာ လေးတစ်ခုတောင် မပေးနိုင်တော့ဘူးလားကွယ်၊ မင်းနေ တတ်ရင် ကျေနပ်စရာချည်းပါကွာ”

မင်းခန့်လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ရင်းခွာညို ပြော တော့ မင်းခန့်ခေါင်းခါ၏။

သူမကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်သုန်းသွားလား တင်မှတ်ရသည်။

“မင်းက အချစ်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်သလို၊ ငါလည်း အချစ်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားတာပဲကွာ၊ မင်းကိုယ်ချင်းစာဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ”

“ကျုပ်နှလုံးသားတွေဟာ ခင်ဗျားကြောင့်ကျောက်စိုင်ခဲတွေလို မာကျောနာကျင်ခဲ့ရတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးပါ ခေါ်ခွာညို။ ဒီအတွက်နဲ့ကျုပ်ဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်ပါရစေနဲ့”

ဖက်တွယ်လာသောခွာညိုလက်များကို ဖယ်ချကာ လှမ်းထွက်ခဲ့၏။

သူမငိုရှိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့မှန်းသိနေပေမယ့် မင်းခန့်ရင်ထဲမှာ ထွေထွေထူးထူးတော့ မခံစားရပါချေ။ လက်မှနာရီကိုကြည့်တော့ ညနေလေးနာရီဆယ်မိ

နမ်း

“ဟာ . . . နေခြည်တော့ ငါ့ကိုမျှော်နေတော့မှာပဲ၊ ‘တောက်’ ဟိုမိန်းမလာရှုပ်နေလို့ အလကားတဏှာဇူးမကြီး”

ကားပေါ်ထိုင်မိတာနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲမောင်းထွက်ခဲ့၏။

ရင်မှာ အပျော်စိတ်တို့အစား စိုးထိတ်မှုတွေသာဖြစ်တည်နေခဲ့ပြီ။

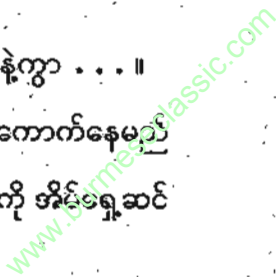
နေခြည် မျှော်နေလောက်ပြီ။ နေခြည်နဲ့ပတ်သက်၍ နေခြည်မုန်းသွားမှာမပြောနှင့်။ နေခြည်မျက်နှာ ညှိုးသွားမှာကိုပင် မဖြစ်စေချင်တာ သူ့ဆန္ဒ။

နေခြည်နဲ့ပတ်သက်လို့သာ လှောင် ပိတ်မွန်းကြပ်နေတဲ့ဘဝက ရုန်းထွက်လာနိုင်ခဲ့တာပါ။

သူ နေခြည်နဲ့သာ မဆုံဆည်းခဲ့ပါမူ ခွာညိုခက်၏ လောင်းရိပ်အောက်မှာ ဘယ်လောက်များ ရပ်တည်ပေးနေရမည်မသိချေ။

နေခြည် ကိုယ် ဝင့်မလည်ပါရစေနဲ့ကွာ . . . ။

နေခြည် သူနောက်ကျသဖြင့် စိတ်ကောက်နေမည့် ကိုယ်သို့ချော့ရပါလိမ့်လို့တွေးပြီး ကားကို ဖိခိခရေဆင်

ဝင်မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“တိ . . . တိ . . . တိ”

ကားရပ်ပြီးတာတောင် နေခြည့်အနိပ်အယောင်

တွေရသဖြင့် ကားဟွန်းကို ဖိတီးလိုက်သည်။

ခါတိုင်းဆို သူ့ကားမက်သံကြားတာနှင့် မျှခြည့်အ
အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး ကြိုဆိုစမြဲ။ ယခုမူ အပြင်ကကားသံ
ကြားတာတောင် သူမကိုမတွေ့။

နံနက်က အပြင်သွားကြဖို့ ညနေလေးနာရီပြန်ဆင်
ထားဖို့ သေချာမှာထားခဲ့တာပါ။

“ဟော . . . အစ်ကိုလေးပြန်လာပြီ”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်
အကူမလေးမြမြ ပြေးထွက်လာကာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။
သူ့သတိပြုမိသလောက် မြမြ မျက်နှာမကောင်း
“မြမြ အိမ်မှာဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေခြည့်နင့်ကိုဆူထား
လို့လား”

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး”

မေးသာမေးလိုက်ရပေမယ့် နေခြည့်က ကိုယ့်အိမ်
ထဲ အလုပ်သမား မြမြတို့အပေါ် ဘယ်တော့မှ နိုင်ထက်
မီးနင်း မဆက်ဆံတာ သူ့အသိဆုံး။

ဒါမှမဟုတ် ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အိမ်နဲ့များ စကား
များ လေရောသလား။ ဒါလည်း ကိုယ့်ခြံနှင့်ကိုယ်အိမ်
မျှကြသော လူကုံထံရပ်ကွက်လေးမို့ ပြဿနာမဖြစ်နိုင်။

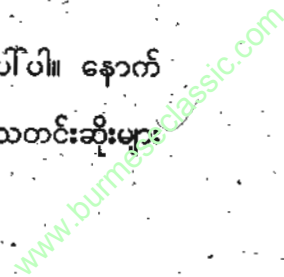
မင်းခန့်ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ မြမြက သူ့သိချင်နေ
သောအဖြေကိုပေးလာခဲ့ပါသည်။

“အ . . . အစ်ကိုလေး . . . မမ . . . မမလေးနေခြည့်
မ . . . မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ”

မင်းခန့် ရင်တစ်ခုလုံးပြောင်းဆန်သွားရ၏။ ဘယ်
လိုမှ ထင်မထားမိတဲ့သတင်းပါ။

မြမြကလည်း ညာပြောမည့်ပုံမပေါ်ပါ။ နောက်
တော့ သူ့ရင်ကို အက်ဆစ်နဲ့ပက်သော သတင်းဆိုးများ
အစွဲ ဖွင့်ပြောလာတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး မမနေခြည်ကို မနွှလေးက သူ့အမေ လာခေါ် သွားတယ်၊ ရော့ ဒီမှာအစ်ကိုလေး အတွက် စာပေးခဲ့တယ်”

“နေခြည် မေမေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ အဘွားကြီးက အစ်ကိုလေးကို တော်တော်ဒေါကန်နေတဲ့ပုံပဲ”

စဉ်းစားမရနိုင်စွာနဲ့ စာအိတ်ဖြူလေးကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်မိသည့်အခိုက် . . . ။

လူသူတော်ကောင်းကြီး။

ရှင်ကို ဒီလိုပဲခေါ်လိုက်ပါရစေတော့၊ ရှင်ဟာ

ရှပ်ကလေးနဲ့မလိုက်အောင် အကြဲပက်စက်လိုက်တာနော်၊

ရှင်အပေါ်ယုံကြည်ပြီး ထုံအလွန်းတဲ့ကျွန်မဟာ မေ

မေလိုက်လာပြီးပြောပြမှ ရှင်အကြောင်းတွေသိရှိရတယ်။

ကျွန်မ ရင်နာလိုက်တာရှင်၊ ရှင်ဟာ မယားကြီး မမ

ရွာညှိခက် ရှိနေလျက်နဲ့ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးရက်တယ်

နော်

ရှင်ကို ဒီဘဝသာမက နောက်ဘဝအထိ မုန်းလိုက်ပြီ။

ရှင်ဘဝ ကျွန်မဘဝလိုအလှည့်ဖြားကင်းပါစေလိုတော့

ကျွန်မရင်နာနာနဲ့ ဆုတောင်းနေပါမယ် . . . ။

ဘယ်တော့မှ မကျေမယ့်

နေခြည်မီး

စာရွက်ဖြူလေးအား ကိုင်ထားသော သူ့လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပြီ။

သူ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်းပြပွဲ စဉ်းစားထားပေမယ့် ယခုမူ သူ့ဘဝအရိပ်မဲကြီးအား နေခြည်ကဦးစွာ သိသွားခဲ့ပြီဆိုမှ သူ့အပေါ် တယ်လောက်များ နာကျည်းလို့က်လေမလဲ။ ဒါဟာ မမခွာညှိခက် လက်ချက်များလား။

“အစ်ကိုလေးကို တော်တော်မုန်းသွားကြတယ် အစ်ကိုလေး”

“မမနေခြည်ဆို ငိုလိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့”

မြမြစကားတွေက နီးသွားလိုက် ဝေးလာလိုက် ဆက်တီမှာထိုင်ချပြီး မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ကို မှိတ်ထားလိုက် တော့ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များစီးကျလို့လာသည်။

“တော်ပါတော့ မြမြ ငါဘာမှမကြားပါရစေနဲ့တော့၊ အားလုံးဟာ ငါ့အပြစ်တွေပဲ”

သူ့ဟာနေခြည့်အပေါ်မှာ မရိုးမသားနဲ့အချစ်တွေ ရယူလှည့်ဖြားခဲ့တာလေ။

သူ့အား နေခြည့်ဘယ်လောက်များ စိတ်နာလိုက် လေမလဲ။

သို့ပေမယ့် နေခြည့်မှာ အပြစ်မရှိသလို သူ့ဘက်က လည်း နေခြည့်အပေါ်မှာ ခိုင်ကျဉ်တဲ့ မေတ္တာထုနဲ့ ချစ်ခဲ့ တာပါပဲလေ။

နေခြည့်ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရသည်အ တွက် လှည့်ဖြားမိခြင်းသာ။

မပွင့်လန်းခင် လှောင်ပိတ်မိနေခဲ့ရသော သူ့နှလုံး သား အကျဉ်းကျခဲ့တဲ့ဘဝကို နေခြည့်ကို ရှင်းမပြုဖြစ်ခင်

ယခုတော့ သူ့အား နေခြည့်အမုန်းကြီးမုန်းသွားခဲ့လေပြီ။

ဖြူစင်သန့်ရှင်းလွန်းတဲ့နေခြည့်အချစ်တွေကို ဝေး ကွာရပြီဆိုမှ သူ့ပိုပြီးလွမ်းဆွတ်တမ်းတနေမိခဲ့ပြီ။

နေခြည့်ရယ် တကယ်တော့ နေခြည့်အမုန်းတွေနဲ့ သာ မောင်ကထိုက်တန်သူပါကွာ။

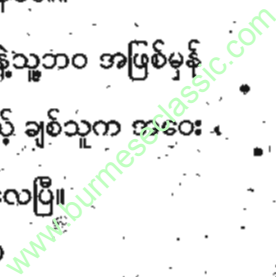
မောင့်ကို မုန်းပစ်လိုက်စမ်းပါနေခြည်။

ဒါပေမယ့် မောင်ကတော့ ရှင်းသန့်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ ထာဝရချစ်နေမှာပါကွာ။

ချစ်သူမရှိသောဘဝက နေ့ချင်းညချင်းပင်သူ့အ တွက်အထီးကျန်သောဘဝမျိုးကို သက်ရောက်သွားစေခဲ့ သည်။

ကြည့်လေရာ မြင်လေရာတိုင်းမှာ နေခြည့်ပုံရိပ် လေးများကိုသာ စွဲလန်းမြင်ယောင်နေမိ၏။

နေခြည့်အပေါ် ဘယ်သဘောနဲ့သူ့ဘဝ အဖြစ်မှန် ကို ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့တာ ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ချစ်သူက အဝေး သို့တစ်နေရာကို ပြေးထွက်လို့သွားလေပြီ။

မောင် ရှင်းပြခွင့် အချိန်လေးတောင် မလေးနိုင်ခဲ့
တော့ဘူးလား နေခြည်ရယ်၊ နေခြည်ဟာ မောင့်ရင်ထဲက
အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးပါ။

နေခြည်ရယ် မောင် ရင်တွေနာလိုက်တာကွာ။

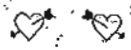
နေခြည်ကို ချစ်လွန်းလို့ နှလုံးသားအလိုကို လိုက်မိ
တာပါကွာ၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့မောင် မပြောရက်ပါ
ဘူး အချစ်ရယ်။

မျက်ဝန်းကို မှိတ်လိုက်သောအခါ နေခြည်ရဲ့ ချစ်စ
ရာ မျက်နှာလေးနှင့် သံသယတွေကင်းတဲ့ မျက်ဝန်းလေး
တွေ နှင့် သူ့ကိုချစ်စဖွယ် အမြဲကြည့်သောမျက်နှာလေးတို့
မြင်ယောင်လျက် မျက်ဝန်းမှ အစွမ်းမျက်ရည်၊ သောတာ
မျက်ရည် စီးဆင်းလျက် သူ့မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်လျက်ငြိန်
နေမိတော့သည်။

နေခြည်နှင့်သူ အပြန်အလှန် ချစ်အကြင်နာလေး
များကို တမ်းတနေမိတာ မောင်တို့အဖြစ်ကအိပ်မက်လိုပါ
ပဲလား အချစ်ရယ်...။

နေခြည်လည်း မောင့်ကိုနာကျင်ရင်းနဲ့ သတိရနေမ
လား။

မောင့်အပေါ် အပြစ်မမြင်ဘဲ အချစ်တွေသာမြင်ပါ
စေကွာ။

မင်းသိပ်ရက်စက် တယ်ကွာ”

“အဟင်း . . . ဒါပေါ့ . . . မင်းခန့်ရယ် မမခွာညိုသာ
မင်းအန္တအတာခံမှာလေ။ လာပါ မမကိုတွဲ”

“ဗျာ . . . မမခွာညို ဟုတ်လား။ ကျုပ်ဘာမှ
မကြားချင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တဝကို အစိမ်းလိုက်
ဝါးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ”

“ဒီကမ္ဘာမှာ ကျုပ်အမုန်းဆုံးဟာ ခင်ဗျား”

နှုတ်ဖျားက ပြောချင်တာပြောနေပေမယ့် သူ့ခန္ဓာ
တစ်ခုလုံးက ခွာညိုခက်ရင်ခွင်ထဲမှာ . . . ။

ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူက တစ်ပါးသူ ရင်ခွင်ကိုတမ်းတ
နေမှန်းသိသိကြီးနှင့်တော့ ခွာညိုကတော့ ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့
ချစ်နေ ဆဲပါတဲ။

ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး အခန်းထဲထိရောက်အောင်
သူမ တွဲခေါ်လာခဲ့၏။

ခွာညိုခက် မျက်ရည်မကျအောင် မနည်းလိန်းထား
ရလေ၏။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အလိုပြည့်အောင်မြင်မှု
များအတွက် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စရာချည်းပေမယ့်လို့ မင်း
ခန့်၏အမူအယာကိုကြည့်ပြီး ကြေကွဲမိနေသူက ခွာညိုပဲ
ဖြစ်၏။

ကားပေါ်မှ ဒယ်ဒယ်ဆင်းလာသော မင်းခန့်။
နှုတ်ဖျားမှလည်း သူမမဟုတ်သော နေခြည်နာမည်ကို တာ
တွတ်တွတ်တမ်းတနေ၏။

“အေး . . . အေး . . . နေခြည်။ အချစ် . . . မင်း

www.burmeseclassic.com

မင်းခန့် သူမဆီမလာခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းအတွင်း လပိုင်း အတွင်းမှာ အရက်သောက်တတ်တဲ့အထိ ပျက်စီးသွားခဲ့ လေပြီလား။

စီးပွားကိုသာ ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့သူ မင်းခန့်။ ခုတော့ သူမ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်များ ခံစား နေလိုက်တာ။

သူမ မကြည့်ရက်တော့

မင်းခန့်ညားကတော့ ဒီအပြစ်အပျက်တွေဘာမှ မသိနိုင်ခဲ့သလို ရင်မှာနာကျင် ငကားမှတ်ထားခဲ့မိသမျှကို သာ မကျေမချမ်းနှင့်ပြောနေပိ၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွပ်ဘယ်တော့မှ ကျေမှာမတုတ်ဘူး ဒေါ်ခွာညို။ ခင်ဗျားဟာ အတ္တသမားပီပီ ကျွပ်ဘဝကို ချိတ်ပိတ်ခဲ့တာ ဒီကမ္ဘာမှာခင်ဗျားတို့ ကျွပ်အမုန်းဆုံးပဲဗျ”

မင်းခန့်စကားတွေက ခွာညိုနားထဲ ကန့်လန့်ကြီး ဝင်လာခဲ့၏။

တွဲခေါ်လာသော မင်းခန့်အား ကုတင်ထစ်သို့ ရှိ ၎င်း : စာ ၆၀

တွန်းချလိုက်ရင်း

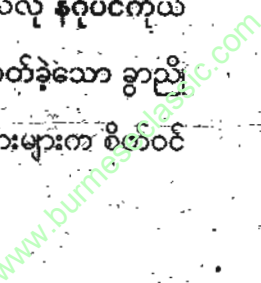
“အတ္တကြီးတာ ငါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကွ၊ မင်းအမေ့ မျက်နှာလည်းမထောက် ငါမျက်နှာလည်းမထောက်၊ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်နေရာမှာ သွားထားရ မလဲ၊ မင်း ငါ့စေတနာတွေ ဒီလောက်စော်ကားရရင် ကျေနပ်ပါတော့ မင်းခန့်”

“ငါ အတ္တကြီးခဲ့တယ်ပဲထားပါဦး၊ ငါနဲ့သာ မဆုံ ဆည်းခဲ့ရင် မင်းအမေ လူ့ဘဝမှာတောင် ရှိတော့မှာ မ ဟုတ်ဘူး ဆိုတာနားလည်စမ်းပါ”

မင်းခန့်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အရေး ခွာညိုဘဝမှာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတာကို မင်းခန့် တကယ် ပဲ မသိရောသလား။

စီးပွားရေးဘက်မှာ အောင်မြင်သလို နဂိုပင်ကိုယ် အလှနှင့်သာမက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေတတ်ခဲ့သော ခွာညို ခက်ကို လုပ်ငန်းရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော်တော်များများက စိတ်ဝင် စားခဲ့ ကြတာပါ။

ရှိ ၎င်း : စာ ၆၀

ဒီအထဲကမှ ရုပ်ရည်လေးရှိတဲ့ ခပ်ယိုင်ယိုင်စီးပွား
ပျက်နေသော မင်းခန့်အား သူမရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။

မင်းခန့်နဲ့ လက်တွဲခဲ့တဲ့တစ်ချိန်လုံးလည်း ကလေး
ကိုမုန့် ပေးကြိုက်တာတို့၊ နွားအိုမ မျက်နှုကြိုက်တာတို့ကို
ခွာညှိခက် ပြောင်အနေနဲ့ရော စောင်းမြောင်းပြောတာမျိုး
ကိုပါခံခဲ့ရ၏။

ဒါတွေကို ခါးစည်းခံနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မင်းခန့်ထံမှအမုန်း
စကားတွေကိုတော့ဖြင့် ခွာညှိဘယ်လိုမှ မခံနိုင်အောင်
ဖြစ်မိသည်။

မင်းခန့် နှုတ်ဖျားမှထွက်နေတာမို့လည်း ခွာညှိ
ကြားနေရတာတွေဟာ အိမ်မက်မဟုတ်တာ ကျိန်းသေနေ
ပါသည်။

“အေ့ . . . အေ့ . . . ကျုပ် . . . တောင်းပန်ပါတယ်။
ဒေါ်ခွာညှိ ကျုပ်ဘဝကို စေတနာတွေ၊ ကျေးဇူးတွေနဲ့
မချုပ်ကိုင်ပါနဲ့တော့ ဟာ”

“ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပြီး ကျုပ်ကိုလွတ်လပ်ခွင့်
ရိုင်း : စာ ၆ ပ

ပေးပါတော့၊ ကျုပ်နဲ့နေခြည် ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့တော့ဟာ”

“နေခြည်ကို ကျုပ်ချစ်တယ်၊ ကျုပ်နေခြည်နဲ့ မဝေး
ပါရစေနဲ့”

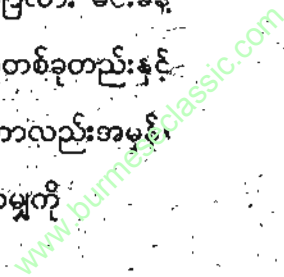
မင်းခန့်နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသော တစ်နေ့ခြည်ထဲ
နေခြည်ဖြစ်နေတော့တာမို့ မင်းခန့်ဘယ်လောက်ခံစား နေ
ရပြီဆိုတာ ခွာညှိခန့်မှန်းလို့ရနေခဲ့ပြီ။

ထို့အတူ ဇော်သစ် အကူအညီနှင့် နေခြည်မိခင်ကြီး
ဒေါ်ကြည်ပြာမိုးကို သူမကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပြီး မင်းခန့်နှင့်
နေခြည်ချစ်ခြင်းကို သူမကိုယ်တိုင်ကပဲ မရှုစိမ့်နိုင်စွာနှင့်
ခွဲရစ်ခဲ့တာပင်။

ဒီအကြောင်းတွေ မင်းခန့်သာ သိသွားခဲ့ပါမူ သူမ
အား ဒီထက်မက ပိုလို့မုန်းသွားပေတော့မည်။

သူမလုပ်ရပ်များ အမှားကြီးမှားခဲ့ပြီလား မင်းခန့်
ပြောသလိုသူမသည် မင်းခန့်ကို ချစ်တာတစ်ခုတည်းနှင့်
အတ္တကြီးစွာပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပစ်ခဲ့တာလည်းအမှန်၊

ဒီတော့ မင်းခန့် မူးမူးနှင့် ပြောသမျှကို
ရိုင်း : စာ ၆ ပ

နားထောင်နေလိုက်ရုံ သာ...။

မင်းခန့် သောက်စလည်းမရှိဘဲ တော်တော်များများ သောက်လာခဲ့သည်မို့ ခေါင်းက ဘယ်လိုမှမထူနိုင်။ ခွာညိုခက်အပေါ် စိတ်နာနေမိသလို နှလုံးသားမှ အချစ်ဦးနေခြင်းကိုသာ ဝမ်းကွေးတတ် ဖြစ်နေမိသည်။

သူ့ကုတင်ဘေးမှ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့်ငေးကြည့်နေသော ခွာညိုခက်အသွင်က နေခြည့်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

“နေခြည် မောင်လေ... မောင်ပါ နေခြည်ရဲ့ မောင်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့နော်၊ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့နော်”

“မောင်ဘဝကို ဒီမိန်းမယုတ်ကြီး ဒေါ်ခွာညိုသာ မသိမ်းပိုက်ခဲ့ရင် နေခြည့်မေမေက မောင်နဲ့ ကြည်ဖြူသဘောတူမှာပါကွာ၊ ဒီမိန်းမကြီးနှောင့်ယှက်လို့ နေခြည်နဲ့ မောင် ဝေးရတာပါ”

“မောင် နေခြည်ကို သိပ်ချစ်တာပါ နေခြည်၊ နေခြည်လည်း မောင်ကိုသိပ်ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

မင်းခန့်မှာ ခွာညိုအားဖက်တွယ်ရင်း နေခြည် အမှတ်ဖြင့် တတွတ်တွတ်ပြောနေလေသည်။

ခွာညိုခက် အလိုက်သင့် 'အင်း' လိုက်ပေးရင်းမှ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များစီးကျလာနေခဲ့၏။

ရင်မှာ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေရသည်။

မင်းခန့် ခံစားနေရတာကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ သနားလာမိသည်။

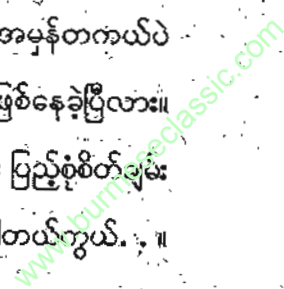
သူ့ပဲ မင်းခန့်အပေါ် ချစ်မိတာမှန်ပေမယ့်လို့ ခုလို စိတ်ဆင်းရဲနုမှာတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကြည့်မနေချင်ပါ။

ကိုတစ်ဖက်နေခြည်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးခမျာရော ဘယ်လောက်တောင် ခံစားနေရလေမလဲ။

မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိသလို ရှိလာတော့...

မင်းခန့်ညားပြောခဲ့သလိုများ သူ့မအမှန်တကယ်ပဲ အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်များဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။

ခန့်ညားရယ် မင်းဘဝမှာ မကြာခင် ပြည့်စုံစိတ်ချမ်းသာ ရပါစေမယ်လို့ မမခွာညို ကတိပေးပါတယ်ကွယ်...။

မင်းနဲ့ နေခြည်ဘဝလေးမှာ မမဟာ ဆူးညောင်ခဲ
လှတ်ဖြစ်နေခဲ့တာကို မမလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး . . ။

ကုလေးတစ်ယောက်လို မူးပြီးအိပ်မောကျနေပြီဖြစ်
သော မင်းခန့်အား မျက်ရည်များကြားမှ ကြည့်ပြီးခွာညှိ
ပြောနေမိသည်။

တကယ်တော့ မင်းခန့်အား ခွာညှိခက်အသည်းနှင့်
မတတ် အဖြူစင်ဆုံးချစ်ခဲ့တာပါ။

ခွာညှိဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မာစွာချလိုက်သည်။
ချစ်သော မင်းခန့်ညား စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့။

မြတင်းတံခါးမှ နေအလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိမှာ
ကျိန်းစပ်ပြီး မင်းခန့် အိပ်ယာမှနိုးလာခဲ့ရသည်။

“ဟင် . . ငါ့ မမခွာညှိအိမ် ရောက်နေတာပါလား”

ခေါင်းထဲမှာ ညကအတော်များများ သောက်လိုက်
မိသဖြင့် မူးနောက်ရီဝေဆဲ . . . ။

နေခြည်ကိုလည်း ဦးစွာ သတိရလိုက်မိသေး၏။
ရင်မှာ နေခြည်ရှိမနေမှန်း သိတော့ ကျင့်ရလိုက်မိသည်။

ရှိုင်း : စာ ၆၀

ခွာညှိခက်ကိုမူ ခုထိမတွေ့သေးချေ။ ဒါပေမယ့်
သူမနှင့် စည်းကမ်းက တစ်ခါတစ်လေသာ တွဲအိပ်တတ်
တာကြောင့် အထွေအထူးတော့ဖြစ်မနေခဲ့ချေ။

မျက်နှာသစ်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းရှိ
စားပွဲဆီသို့အရောက် သူ့မျက်လုံးများဝိုင်းသွားရသည်။

စားပွဲပေါ်တွင်စာရွက်စာတမ်းများ တင်ထားတာ
တွေ့သဖြင့် အနီးကပ်ကြည့်မိတော့ သူနှင့် မမခွာညှိရဲ့
ကွာရှင်းစာချုပ် ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ ပန်းအိုးဖြင့် ဖိထားတဲ့ စာခေါက်လေး
တစ်ခု။

ဘာစာလဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

မင်းခန့် စာအိတ်လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိသည်။

သို့

မင်းခန့်

မမခွာညှိဟာ မင်းအပေါ်မှာ ဟိုးအရင်အချိန်ထဲက
ဧည့်ခန်းမှာ ခုချိန်ထိပါ ရှင်းသန့်တဲ့ပေတ္တာစစ်မျိုးနဲ့သာ ချစ်ခဲ့တာပါ။

ရှိုင်း : စာ ၆၀

နောင်ကိုလည်းရှင်းသန့်တဲ့မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်သွားမှာပါ။
မင်းနဲ့နေခြည် သာယာတဲ့အိမ်ထောင်ရေး တည်ဆောက်နိုင်ဖို့
မမကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ပါတယ်။

မင်းဘဝလေးသာယာပြောင်ဖြူနေပါစေကွယ်။
တစ်ချိန်က မင်းကိုတန်ဖိုးထားပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တာလည်း မမချစ်
လွန်းလို့ပါမင်းခန့်။

မမပိုင်ဆိုင်သမျှ မင်းနဲ့နေခြည်အတွက် ချစ်သက်
လက်ဆောင်အဖြစ်လက်ဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်...

မမခွာညိုကို လိုက်မရှာပါနဲ့
တစ်ချိန်က
ခွာညိုစက်

စာဆုံးသွားတော့ မင်းခန့် ကွာရှင်းစာချုပ်လေးအား
ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

မမခွာညိုက အမှန်ပဲ လက်မှတ်ထိုးပေးသွားသည်။
ဒါဖြင့် သူ အကျဉ်းအကြပ် လှောင်အိမ်တစ်ခုမှ
လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီပေါ့။

ရိုး ဇီး : စာ ၆၀

စိတ်ထဲမှာ ခွာညိုခက်အပေါ်ကျေးဇူးတင်သွား မိ
၏။ ဒါပေမယ့် နေခြည်အား ဘယ်လိုရှင်းပြရပါမလဲ။

သူ့အပေါ် အမှန်းကြီးမုန်းသွားမှာ သိနေသည်မို့
သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်မိသည်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အ
ချစ်ရယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မိ
တာပါ။

“တီ . . . တီ . . . တီ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် မင်းခန့်ညား အတွေးများလွင့်
ဖို့သွားလျက် အိမ်ရှေ့ကြည့်မိတော့ မေမေ ကားတံခါး
ဖွင့်ပြီး ဆင်းလာနေ၏။

မျက်ဝန်းများက ဒေါသဖြင့်အရောင်တောက်နေသ
လို မင်းခန့်လက်ထဲမှ မမခွာညိုထားခဲ့သောစာချုပ်ကို မီး
တောက်မတတ် စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“မင်းခန့် . . . သား . . မင်း ရှေ့မစဉ်းစား နောက်

လည်းမစဉ်းစားနဲ့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“မင်းဟာ ငယ်တော့တဲ့အရွယ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ

ရိုး ဇီး : စာ ၆၀

ဆီ မနက်အစောကြီး ခွာညိုလာသွားတယ်။ သူ့အပြစ်တွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ပြောပြီး ကန်တော့သွားတယ်”

“မင်းက ဘာလို့ကွာရှင်းချင်ရတာလဲ။ ခွာညို ကျေးဇူးတွေ မေမေတို့မှာ အများကြီးနော်၊ မင်းအောင်မြင် မှုရလာတော့ ခွာညိုမြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီကျေးဇူး တွေမင်းကန်းလိုက်မှ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်မှာသွားထားမလဲ မင်းခန့်”

သူ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ။ သားက မမခွာညိုကို ကွာ ရှင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မမခွာညိုက သူ့သဘောနဲ့ကွာရှင်း ပေးသွားတာ”

“တော် . . . မင်းခန့် ငါ့ကိုထပ်မပြောနဲ့။ အဲဒါနင်မ ကောင်းလို့ပေါ့ မန့်နေကျာဦးမြင့်အောင်ပြောပြလို့ နေခြည့် အကြောင်းလည်း ငါသိပြီးပြီ”

“နင် မိုက်လှချည်လား မင်းခန့်။ ခွာညိုနဲ့ ပေါင်း သင်းလာတဲ့တစ်လျှောက်လုံး နင်လင်သားတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ဘာများမျက်နှာငယ်ရ သတဲ့တုန်း။ နင့်မှာ ဦး နှောက်ကော ရှိရဲ့လား”

“ပြီးတော့ နင့်အမေ ငါ့အသက်ကို ခွာညိုခက်ပဲ ကယ်ထားတာ မဟုတ်လား၊ ဒီကျေးဇူးတွေ မသိရအောင် နင်ကလူပါ မင်းခန့်”

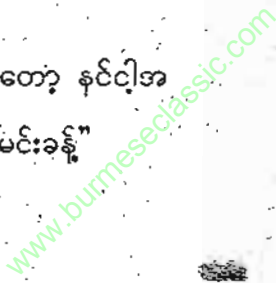
မင်းခန့် ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေ၏။ သူ့ကြိုးစားမှုနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေရှိလာတာ မှန်ပေမယ့် ခွာညိုခက်၏ ပံ့ပိုးမှုများက ဒုနဲ့ဒေး ရှိနေ၏။

သို့သော် သူ့ဘဝ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရတာကို မေမေ ဘာကြောင့်မပြောခဲ့တာလဲ။

“နင့်ကို ငါအပြတ်ပြောမယ် မင်းခန့်၊ ခွာညိုကိုမ တွေ့တွေ့အောင်ရှာ၊ ပြီးရင် အရင်လိုဘဝမျိုးနဲ့ပဲ ငါတွေ့ပါ ရစေ”

“ငါ သဘောအတိုင်း မဖြစ်လို့ကတော့ နင်ငါ့အ လောင်းမြင်ရပြီလို့သာမှတ်။ ကြားလား မင်းခန့်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

မေမေစကားကို မလွန်ဆန်ဝံ့၍သာ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရပေမယ့် သူ့ခွာညှို့အား ဘယ်မှာသွားရှာရပါမည် လဲ။

ခွာညှို့ထက် သူ့နှလုံးသားကို စွဲခါနေသူမှာ ရင်ထဲမှ နေခြည်ပဲဖြစ်နေ၏။

နှစ်ကိုယ်တူ ခွဲခွာရပြီဆိုမှ သူမဟာ သူ့အတွက် ဘယ်လောက် အရေးပါမယ်ဆိုတာ သိလာရပါတော့ သည်။

“မောင် အရမ်းလွမ်းလိုက်တာ နေခြည်လေးရယ်။ မောင့်ကို တကယ်ပဲ မုန်းမေ့သွားပြီလားကွယ်”

သူ့အဖို့မှာ အချစ်ကိုရှေ့တန်းတင်ကာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ပေမယ့် နှစ်ဖက်စလုံးမှာသူကယုတ်မာသောသူ တစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရင်မှာ အချိန်ပြည့် လွမ်းဆွတ်သတိရ နေမိတော့ ၏။

သတိရမိတိုင်း အကြိမ်ကြိမ်ဖုန်းနဲ့ခေါ်ခဲ့ပေမယ့်
ရှို င် : စာ ပေ

တစ်ဖက်က တစ်ကြိမ်မျှ မကိုင်လာခဲ့။ ဒီတော့ရင်မှာ ပိုပြီး နာကျင်လာရသည်။

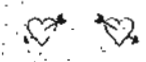
နှစ်ကိုယ်တူကြည်နူးခဲ့တာလေးများကို ရင်ထဲက နေခြည် မေ့များမေ့သွားခဲ့ပြီလား . . . ။

နေခြည်မရှိတော့တဲ့နောက် ကုမ္ပဏီကိစ္စများလည်း မန်နေဂျာများနဲ့သာ လွှဲထားလိုက်သည်။

နာကျင်မှုလွမ်းဆွတ်မှုများကို ပြင်းရှခါးသီးသော အရက်ဖြင့် မျှောချခဲ့နိုင်ပေမယ့် တဒဂ်ခဏတာသာ။ အမူး ပြေသွားတော့ လွမ်းဆွတ်မြဲ၊ တမ်းတမြဲ၊ ချစ်မြဲပါပဲ။

ခုတစ်ခါ မေမေအမိန့်နဲ့ ခွာညှို့ခက်ကို ရှာခဲ့ပေမယ့် စာစ်မြို့လုံးသာနဲ့ သွားပေမယ့်လို့ သတင်းအစအနပင် မရ ခဲ့ချေ။

မမခွာညှို့ရယ် ကျွန်တော် မမဝင့်တွေ လည်နေပါ ပြီ။

ကျားရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေနဲ့ အေးက နန္ဒရဲ့ရင်ထဲက အပူမီးကိုဖြင့် အေးငြိမ်းအောင် မရှိခဲ့ချေ။

ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ချစ်ရသူကို ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း သည် ချစ်ကြသူတွေ၏စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပေမယ့် ကေလင်ဆိုတဲ့ သူမကတော့ နန္ဒကိုလက်ထပ်ဖို့ လှည့်ပတ် ပြီး ငြင်းဆန်နေတော့၏။

“တို့ဘဝကိုလည်း စာနာပါဦး ကေလင်၊ ဒီအတိုင်းပဲ

အီးရောအီးရော’ ထားသွားတော့မှာလားကွာ”

“ကျွတ်နန္ဒကလည်းဟာ နင့်ကို ငါလက်ထပ်မယ် ပြောထားပြီးပြီပဲ”

“ဒါပေမယ့် အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုတော့ နင့် စောင့်ဦးပေါ့ဟာ”

နန္ဒကို ကေလင်လက်ထပ်ရမှာ မှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ က တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရသူ မင်းခန့်ကိုသာ သူမတမ်းတ နေမိခဲ့သည်။

ရင်မှာ တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ချေ။

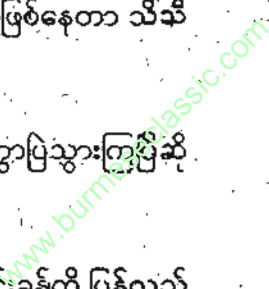
ပြီးတော့ နေခြည်။ သူမကတော့ ကေလင်အတွက် မဟာရန်သူကြီးတစ်ပါး။ ဘယ်တော့မှလည်း အခဲကျေမိ မှာမဟုတ်။

မင်းခန့်ညား သူမနှင့်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ သိသိ

ကြီးနဲ့ ကြားကဖြတ်ခတ်သွားတာပါ။

ခုတော့ မင်းခန့်နှင့် နေခြည် ကွာပြဲသွားကြပြီဆို

နတော့။

တမ်းတနေမိပါသည်။

ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံးကိုလည်း ကေလင်က မင်းခန့်ညားအတွက် အခွင့်လွတ်ကြီးခွင့်လွတ်မည်ပေါ့။ မျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်နေမိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း နန္ဒကိုသူမ အဖြေမပေးဘဲ နေခဲ့ခြင်းပါ။

သူမအား ရူးတယ်ပဲဆိုဆို မျှော်လင့်ပါရစေဦးချစ်ဦးသူရယ်

နှစ်ဘက်မိဘတွေ သဘောတူလို့ မကြာခင်ပဲ ဇနီးမယားဖြစ်ရတော့မယ့် ကေလင်က ဘာလို့များ ချစ်အဖြေပေးဖို့ကို တုန့်ဆိုင်းနေရတာလဲ၊ ဒါကိုပဲ နန္ဒမကျေနပ်နေတာပါ။

“ဘာလဲကေလင် ငါ့ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားပြီး ရင်ထဲကတော့ ငါမဟုတ်တဲ့ ဟိုမင်းခန့်ညားကို တမ်းတနေတာမဟုတ်လား”

“နင့်မျက်ဝန်းတွေကြည့်ရင် ငါသိတယ်ကေလင်”

ဘုရားရေ သူမရင်ထဲကအဖြစ်တွေကို ဘေးလူက တောင် ရိပ်မိနေပါပေါ့လား၊ သူမကလည်း လိမ်ညာမနေချင်တာမို့ ဝန်ခံလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်နန္ဒ ငါ . . . ကို . . . ကိုမင်းခန့်ကို သတိရနေတုန်းပဲ”

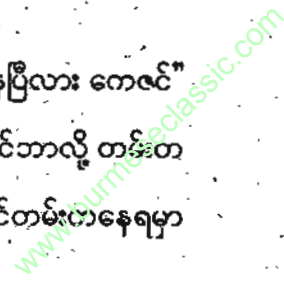
“ဘာ . . . နင် . . . ပြောရဲလိုက်တာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာတောင်။ ဒီအထိတောင်ပဲလား ကေလင်”

နန္ဒ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲနေပေမယ့် ကေလင်ကတော့ အပြုံးမပျက်တာမို့ နန္ဒအနေနဲ့ သူမကိုနားမလည် နိုင်တော့ချေ။

ကိုယ်နဲ့ပဲ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မည်။ ဒီကြားထဲကမှ တစ်ပါးသူကို တမ်းတနေတော့ နန္ဒခံပြင်းမိတာ အဖြစ်လို့မထင်။

“နင်ဟာ ငါနဲ့လက်ထပ်မှာ မေ့နေပြီလား ကေလင်”

“ငါ မဟုတ်တဲ့ မင်းခန့်ညားကို နင်ဘာလို့ တမ်းတနေရတာလဲ။ သူလဲလူ၊ ငါလဲလူလေ နင်တမ်းတနေရမှာ

ငါ့ကိုပါဟာ”

“ဒါတွေ ငါမသိဘူးနဲ့၊ နင်ငါ့ကို ခုအချိန်မှာ မပိုင်ဆိုင်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ငါ့မှာ တွေးတောခွင့်၊ လွမ်းဆွေးခွင့် အပြည့်ရှိသေးတယ်၊ ဒါမှ နင်မကျေနပ်ဘူးဆို စေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်လိုက်လို့ရတယ်”

“ဘယ်လိုကေလင် နင် . . . နင် ပြောရက်လိုက်တာဟာ။ ငါနင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင်သိရဲ့သားနဲ့”

“နင် စိတ်ဆိုးသွားရင် ငါ့ကိုခွင့်လွတ်ပါ ကေလင်”

နန္ဒ ကြည်ဖြူစွာပဲ အလျှော့ပေး လိုက်သည်။ ကေလင်ကိုတော့ သူ့ဒုတိယအကြိမ် အဆုံးရှုံးမခံလိုတော့ချေ။

နေခြည်မိုးနဲ့ ကွဲခဲ့ရတဲ့ အသည်းက အနာကျက်ရုံရှိသေးသည်။ ယခုထပ်ပြီး အကွဲမခံနိုင်တော့

ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မည်။ ဒီလူက လက်ရှိမယားကြီးရှိတာတောင် မိန်းမတွေက အသဲအသန်

မျှော်လင့်နေကြသည့်အတွက် သူ့ဘယ်သူ့ကိုများ အပြစ်တင်ရတော့မည် မသိဖြစ်နေသည်။

အမျိုးမျိုးနှင့်အလွမ်းငြက်စွာ

လွမ်းစရာတွေထက် နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေက ပိုများနေခဲ့
သည်။ သူ့အပေါ် လိမ်ညာပြီး သူ့ဘဝကိုပါ သိမ်းပိုက်ခဲ့
သည်။

သို့ပေမယ့်လည်း နှလုံးသားရဲ့ချစ်ဦးသူ မောင်နဲ့
ပတ်သက်သမျှတွေကို နေခြည်အနေနဲ့ မေ့နိုင်ခြင်းငှာမစွမ်း
သာခဲ့ချေ။

နှစ်ကိုယ်တူကြည်နူးခဲ့တဲ့ နေ့ရက်လေးတွေကိုမြင်
ယောင်တမ်းတနေမိ၏။ လွမ်းဆွတ်သတိရနေမိသည်။

မျက်ရည်ပူပူများက ပါးပြင်ဆီသို့ အတားအဆီးမဲ့
စွာ စီးကျလာ၏။

နေခြည် မေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲမောင်။

“ကျွီ”

တံခါးဖွင့်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်မိရာ

“ဟင် . . မေမေ”

ဒေါ်ကြည်ပြာမီး ဝင်လာလျက်သမီးဖြစ်သူမျက်ဝန်း

မျက်ရည်များကို မြင်တွေ့သွားတော့သည်။

ရှိုင်း : စာ ပေ

သူမအသည်းတွေ ဓာနိုင်သည်ပဲထင်ပြီး မေမေနဲ့
ပြန်လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် မောင့်ဘယ်သို့ကျန်ခဲ့မည်ကို နေခြည်
မှန်းဆတွေးမိပြီး သနားနေမိသလိုလိုပါ။

သို့ပေမယ့် မောင်သည် သစ္စာမရှိ။ သူမချစ်သလို
မချစ်ခဲ့။ တစ်ဘဝလုံး ဟန်ဆောင်မှုတွေဖြင့် နေခြည်ဘဝ
ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တာပါ။

နေခြည်ဘက်ကတော့ မင်းခန့်ညားဆိုတဲ့မောင်နဲ့
စတွေ့ချိန်ကစလို့ ဖြူစင်စွာနဲ့ပဲ ချစ်မိခဲ့သူ။ ပြန်တွေးမိတိုင်း

ရှိုင်း : စာ ပေ

“သမီးရယ် ကိုယ့်အပေါ် လိမ်ညှာလှည့်စားခဲ့သူ တစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်လဲ လွမ်းဆွေးမနေပါနဲ့ ကွယ်၊ မေမေ မကြည့်ရက်ဘူးသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဒီလူယုတ်မာကို သမီးမလွမ်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ဖြူစင်တဲ့ အချစ်တွေကို နှမြောမိတာပါ”

“ကဲ . . . သမီး ပြီးတာတွေထားလိုက်တော့ မေမေနဲ့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားအောင် စစ်ကိုင်းတောင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

မေမေဆန္ဒကို သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အခန်းထဲ အောင်းနေမိတော့ မောင်ဆိုတဲ့သူဆိုကို ပဲ စိတ်တွေလွင့်ပါးနေခဲ့သည်။

‘မလွမ်းဘဲ မလွမ်းချင်တော့ အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ရသူတစ်ယောက်မို့လဲ အမှန်းကြီးမုန်းမိ၏။’

“ကဲ . . . သမီး လိုက်မယ်ဆိုလည်း အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ နေ့ခင်း ဆယ်နာရီလောက် မြေမြေကားနဲ့ လာခေါ်”

မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေမေ”

တဒဂ်ခဏတော့ နေခြည့်ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားတာ အမှန်ပါ။

နုနယ်လွန်းတဲ့ နှလုံးသားမှာ မောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ရင့်ကျက်လို့ မရနိုင်သေးပါလားကွယ် . . . ။

မောင်ကို လွမ်းနေသည့် နှလုံးသားတစ်စုံကို ထုတ်လို့ရရင် ထုတ်ထားလိုက်ချင်တယ်။

“တီ . . . တီ . . . တီ”

“ဟော . . . သမီး နေခြည့်၊ မြေမြေထို့တောင် ရောက်ပါပြီ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“အဆင်သင့်ပဲ မေမေ၊ အောက်ထပ်မှာ လှူဖွယ် ဖွည်းတွေရော ငါးခြောက်ငါးခြမ်းတောင်းတွေပါ၊ မောင်နဲ့ ချထားပြီးပြီ၊ ကားပေါ်တင်ယုံပဲမေမေ”

“ဟင် . . . မမကြည်ပြာ စစ်ကိုင်းတောင်ကို သမီး လိုက်နေခြည်ပါ ခေါ်သွားမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မြမြ။ အိမ်ထဲမှာဆို သမီးလေး ဟို
တွေးဒီတွေးနဲ့ စိတ်ပင်ပန်းရှာတယ်လေ။ ပြီးတော့မမလည်း
အဖော်ရတာပေါ့”

“အင်း . . . အင်း . . . ကောင်းတယ် ငါ့တူမလေး
လည်း အိမ်ထောင်ရေး ကံဆိုးလှပါလားကွယ်”

“ဒေါ်မြမြအသံက မေ့ထားတဲ့ နေ့ခြည့်အတိတ်
ဟောင်းကို ပြန်သတိရလာစေ၏။

ဖြစ်နိုင်ပါက နေ့ခြည့်အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ချင်
တော့တာပါကွယ်။

ခုတော့သူတို့သားအမိ ဘေးလူတွေအမြင်မှာ ပြော
စရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။

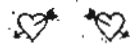
မေမေ့မျက်နှာကို မြင်မိတော့ မျက်ရည်စတွေရစ်
သိုင်းလာပြန်၏။

သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါမေမေရယ်။

“ပစ္စည်းတွေစုံရင် သွားကြစို့လေ နေ့မြင့်ရင်တောင်
ပေါ်တက်လို့ မကောင်းဘူး”

မေမေ့အသံကြောင့် အတွေးစလွင့်ပျယ်ပြီး နေ့ခြည့်
ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မောင့်ကိုနေ့ခြည့် ဘယ်လိုများ မေ့နိုင်မှာလဲကွယ်။
ကားလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသလို နေ့ခြည့်စိတ်တွေ
လည်း လွင့်ပျံ့နေချင်သည်။

ဖြင့် သပ္ပာယ်နေတော့၏။

“သမီးရေ”

မေမေခေါ်သံကြောင့် အတွေးစလွင့်ပါးသွားရသည်။

“ရှင် . . မေမေ”

“လာ . . သမီး အောက်ကျောင်းကသီလရှင်ဆရာလေးတွေကို လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေ သွားလှူရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . မေမေ”

မြေနှီလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ကျောင်းဆောင်လေးဆီ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

သီလရှင်ငယ်ငယ်လေးများကို မြင်တော့ . . . ။

နေခြည် အားကျချိုးကျမိသည်။ သူမမှာသာ အချစ်အတွတ်နှင့် သောကခံစားနေရတာ ရင်နှင့်ပင် မဆုံတော့။

လှူဖွယ်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ ကျောင်းနေဆရာလေးများကို ကန်တော့နေခိုက် မေမေထံမှ စကားသံကြောင့်

မေမေနှင့် အန်တီမြ ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ ဥပုဒ်ဝင်နေတုန်း နေခြည်ကျောင်းအောက်က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ငေး နေမိသည်။

စစ်ကိုင်းတောင်မှာ ရောက်နေတဲ့အချိန်များတွင် နေခြည်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ သောကများ တဒဂ်သက်သာ လျော့ပါးသွားခဲ့ရသည်။

ဒီအတွက် နေခြည်မေမေကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။

ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ဘုရား၊ ပုထိုး စေတီများ

www.burmeseclassic.com

နေခြည် အံ့အားတသင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ဆရာ
လေးတစ်ပါး မေမေနှင့် တရင်းတနီး စကားပြောနေတာ
တွေ့ရ၏။

“ဆရာလေး ရန်ကုန်က ခွာ . . . ခွာညိုခက် မဟုတ်
လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒကာမကြီး ဒေါ်ကြည်ပြာ၊ ဆရာ
လေးဟာ ခွာညိုခက်ပါ”

အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသော ခွာညို
ခက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြည်ပြာ အံ့ဩမိတာအမှန်။

ခွာညိုခက် အရင် သူမတို့ထံ ရောက်လာတော့အဖို့
တန် လက်ဝတ်လက်စားများနှင့်တကွ ခေတ်ဆန်သောအ
ဆင်အဝတ်များနှင့် အလှကြီးလှခဲ့သူပါ။

ယခုသော် သီလရှင် အဝတ်အစားနှင့် တစ်ဖို့
တော့ လိုက်ဖက်တင့်တယ် နေပြန်သည်။ တည်ကြည်
ကျက်သရေရှိ နေပြန်သည်။

ခွာညိုခက်ဆိုသဖြင့် နေခြည်လည်း အံ့အားသင့်
ရိုင်းစာပေ

သွားမိသည်။ ဒါဖြင့် မောင့်အိမ်ထောင်ဖက်ပေါ့။

“ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ဆရာလေး
ရယ်”

ဒေါ်ကြည်ပြာမိုး အံ့ဩစွာပြောတော့ ဒေါ်ခွာညို
ခက် တစ်ဖြစ်လဲ ဆရာလေးခေမာဝတီက ပြုံးလေ၏။

“လူ့ဘဝဆိုတာ အမျိုးမျိုးသော့ရာဂမီးနဲ့ လောင်
မြိုက်နေတာလေ။ ဒီမီးတွေကို ဆရာလေးက တရားရိပ်နဲ့
ငြိမ်းလိုက်နိုင်တာပါ”

ဆရာလေးဒေါ် ခေမာဝတီတစ်ဖြစ်လဲ ခွာညိုခက်
က ဒေါ်ကြည်ပြာမိုးနှင့် နေခြည်ကို ပြောပြသည်များက
နေခြည်နားထဲမှာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် တိုးဝင်
နေ၏။

“တကယ်တော့ မင်းခန့်ဟာ သူ့အမေ ရောဂါ
ပျောက်ကင်းဖို့အတွက် သူ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူကို လက်
ထပ်ခဲ့ရတာပါ”

“ခွာညိုကလည်း အဲဒီအချိန်က နှလုံးသားကို
ရိုင်းစာပေ

ဦးစားပေးပြီး မင်းခန့်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တာပေါ့”

“အသက်ချင်းကွာတဲ့မင်းခန့်က နေခြည့်လို ရွယ်တူ သက်တူကိုပဲ မေတ္တာသက်ဝင်နိုင်မှာကို မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး”

“အခုတော့အားလုံးကို ဆရာလေးက နားလည်ခွင့် လွှတ်ပေးလိုက်ပါပြီလေ၊ မင်းခန့်နဲ့ နေခြည့်လေးသာ ဘဝခရီးမှာ တင့်တယ်စွာလျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေကွယ်”

“မင်းခန့်က နေခြည့်အပေါ် လိမ်ညာလှည့်ဖျားခဲ့ တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခွာညှိကသာ မင်းခန့်ဘဝကို ငွေနှံမတ ရား သိမ်းပိုက်ရယူခဲ့တာပါ၊ ပြီးတော့ နေခြည့်အပေါ် သူ အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ပြီးတော့ မင်းခန့်အပေါ် ဆရာလေးလိုပဲ ဒကာမ ကြီးတို့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်ပါနော်၊ ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဝဋ်ကြွေးပါလားတယ်လို့ပဲ သဘောထား လိုက်ပါ။”

“ဆရာလေးလည်း ဒီသာသနာ့ဘောင်မှာပဲ နေ ဆွားတော့မှာမို့ ဒကာမလေးတို့လည်း ဒကာကြီး မင်းခန့်

ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်”

နေခြည့် ကြားနေရတာတွေသည် မောင်နဲ့မတ် သက်ပြီး အိမ်မက်မဟုတ်။ မမခွာညှိခက်ဆိုသော သီလရှင် ဆရာလေးက ဖွင့်ဟပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်မျက်နှာကို နေခြည့် ချက်ချင်းပြန်မြင်ယောင် လာမိသည်။ မောင်နဲ့နေစဉ်အခါက နေခြည့်အား တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံချင်တဲ့ ပုံကို သူမခုမှ ပဲ သဘောပေါက်လာရသည်။

နေခြည့် စွန့်ခွာထွက်ပြေးခဲ့လေတော့ မောင်မည်သို့ များ ကျန်ခဲ့လေမည်လဲကွယ်။

မောင်အား သနားမိပါတော့သည်။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကအပြန်မှာ နေခြည့် ဝမ်းအသာ ဆုံးဖြစ်နေမိသလို မေမေသည်လည်း ဝေခွဲရခက်နေတဲ့ပုံ ပါ။

ညစာ စားပြီးတော့ မေမေက နေခြည့်အားခေါ် ချစ်လျက် ...

“မေမေပြောတာ သမီးသေချာ နားထောင်နော်။
မေမေလည်း အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ သားရေးသမီးရေးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး စိတ်သောကမရောက်ချင်တော့ဘူးကွယ်။
ဘုရားတရားနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်ချင်တော့တယ်။ ဒီတော့
သမီးစဉ်းစားပါကွယ်”

“မောင်မင်းခန့် ဆိုလည်း သူ့အမေအတွက်နဲ့ သူ့
ဘဝကို ရင်းလိုက်တာဆိုတော့ မေမေလည်း ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်သွားပါပြီကွယ်”

“ခုလို လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ခွာညှိခက်ဖက်က စီ
စဉ်ဆုံးဖြတ်ပေးသွားတော့ မေမေလည်း သမီးလေးတို့ ချစ်
ခြင်းကို မခွဲတော့ပါဘူးကွယ်”

နေခြည် မေမေစကားတွေကြောင့် ထခုန်မိမတတ်
ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ပြီးတော့ မေမေပါးပြင်အား မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်း
ရှိုက်လိုက်သည်။

မောင့် မျက်နှာကို ဖြတ်ကနဲပြေးမြင်မိသေး၏။

ချစ်သောမောင်တစ်ယောက် ဘယ်လောက်များနေ
ခြည့်ကို လွမ်းနေလိုက်မလဲကွယ် . . . ။

မောင့်ကို နာကျည်းချက်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ နေခြည်
ဖြေလိုက်ပါပြီကွယ်။

“ဘယ်လိုလဲ သမီး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဟင် . . . ဘာကိုလဲ မေမေ”

“ဪ . . . ငါ့သမီးလေး မေမေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး
နေ သွားတော့မယ်နဲ့တူပါရဲ့”

“ဟင် . . . မေမေ ဘာလို့လဲ၊ သမီးနဲ့မောင့်ကို မခွဲ
တော့ဘူးဆို”

မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းနွမ်းဖြစ်သွားသော သမီးနေခြည်မိုး
မျက်နှာလေးအား ဆွဲမော့လိုက်ရင်း . . .

“အဟင်း . . . သမီးရယ်။ မေမေ အလကားသမီး
ကို စနေတာပါကွယ်။ သမီးမနက်ရထားနဲ့ ရန်ကုန်ဆင်းနိုင်
ဖို့ မောင်နုကို သွားဖြတ်ခိုင်းထားပါတယ်ကွယ်။ သမီး
စိမ်းသာတော့ ဟုတ်လား”

“မေမေရယ် သမီးဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဖော်ရွှင်ကျေနပ်သွားသော သမီးကိုကြည့်ကာ ဒေါ်
ကြည်ဖြာမိုးလည်း ကျေနပ်နေမိသည်။

ဖုတ်ဆိုးသမီးလေးမို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလို
လိုက်ခဲ့တာဆိုတော့ အခုလည်း သမီးလေးလွမ်းဆွေး
သောကဖြစ်နေတာကို သူမက ဘယ်နည်းနဲ့ ကြည့်နေနိုင်
မှာ တဲ့လဲလေ။

သမီးလေး ကျေနပ်ဝမ်းသာတယ်ဆိုရင်ပဲ သူမဝမ်း
မြောက်လှပါပြီလေ။

သမီးလေး အဖွားရှိရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပါ
လေ . . . ။

[Faded text, mostly illegible due to image quality]

...သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရီဝေပွေးနောက်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့်
မင်းခန့် ဖားမရနိုင်သေးချေ။

“အေ . . . အေ . . . ဇော် . . . ဇော်သစ် . . . ငါ့ကို
နောက်ထပ် အရက်ထည့်ပေးဦးကွာ”

...“တော်ပါတော့ မင်းခန့် မင်းသိပ်မူးနေပြီကွာ”
ဇော်သစ်က အပေါင်းအသင်းလည်းဖြစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့

ကုမ္ပဏီသူဌေးလည်းဖြစ်သော မင်းခန့်ညားကို မလွန်သန်
ခွင်ပေမယ့် ထပ်မတိုက်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

သောက်လေ့သောက်စဖြင့်မရှိဘဲ သောက်ရင်းနှင့် အရက်သမားလိုလိုဖြစ်နေပြီ။ အခုလည်း သောက်နေတာ တစ်လုံးနီးပါး ရှိနေပြီ။

“ဟာ . . . ဇော်သစ် ပေးစမ်းပါကွာ။ များများမှူးမှူး ငါ့ရင်ထဲက လွမ်းဆွေးမှုတွေ ပျောက်သွားမှာ”

“ငါ . . . နေခြည့်ကို သိပ်သတိရတယ်ကွာ”

“ဟာ . . . ဒါတော့ မင်းကပျော့ညံ့နေတာကိုးကွာ။ မမခွာညိုလည်း မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသားတွာရှင်းပေး သွားတဲ့ဟာ။ နေခြည့်ဆီလိုက်သွားပြီး မင်းအချစ်တွေ စစ်မှန်ရိုးသားတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပေါ့။ မင်းက လွယ်နေတာကို ခက်အောင်လုပ်နေတာပဲကွာ”

မင်းခန့်ညား ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . မထင်လေနဲ့ဇော်သစ်၊ နေခြည်ငါ့ကို အမှန်းကြီး မှန်းသွားတာ။ ဒီတစ်သက်နေခြည် ဘယ် တော့မှ ငါ့ကို ပြန်ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးကွာ”

“တိ . . . တိ . . . တိ”

ရွှင် : စာ ၆၀

“ဟာ . . . မင်းခန့် ဧည့်သည်နဲ့တူတယ်”

“ဘယ်သူလဲကွာ။ အေး လွတ်လိုက်ကွာ”

ကားသံကြားပြီးမကြာမီ လူရွယ်တစ်ယောက်အခန်း ထဲဝင်လာ၏။ ပြီးတော့ မင်းခန့်အား ဒေါသမျက်ဝန်းများ ဖြင့် ကြည့်လျက် . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ပိုင်းလုံးကြီး ဦးမင်းခန့်၊ ခင်ဗျား

က မမခွာညိုရှိရက်နဲ့ နေခြည့်ကိုလည်း အပိုင်စီးတယ်။ အခု ကေဇင်ကျော်ကိုပါ ကျုပ်လက်ထဲက လုယူဦးမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က ကေဇင်နဲ့လက်ထပ်မယ့် နန္ဒပဲ”

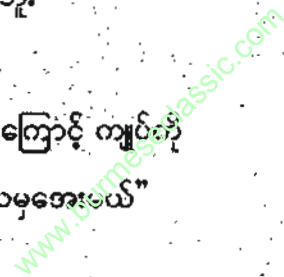
“ဘာထွနန့်၊ မင်း စကားကိုကြည့်ပြောစမ်းကွာ။

နေခြည်ကလွဲပြီး ငါ့ခေါင်းထဲ ဘာမှမရှိဘူး”

နန္ဒ ဆွေဆွေခန့်သွား၏။

“သွားစမ်းဗျာ အပိုတွေ။ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ဆို ကော်ဇင်က လက်မထပ်တာ ခင်ဗျားသေမှအေးမယ်”

ရွှင် : စာ ၆၀

“ကဲကွာ . . . ခွပ်”

“ဟာ . . . မင်း . . . မင်းခန့်”

“ဖြောင်း”

“အား”

“ခွပ်”

“အီး”

နန္ဒက မင်းခန့်ကိုတုတ်ယူလာသော မီးနှင့်အထိုးအခြေအနေစောင့်ကြည့်နေသော နံဘေးမှဇော်သစ်က နန္ဒအား မျက်နှာကိုဖြတ်ကန်ပြီး လက်သီးနှင့်ပါ ထိုးချလိုက်သည်။

“တောက် . . . နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

နန္ဒ မယှဉ်နိုင်မှန်းသိတော့ လဲကျနေရာမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဇော်သစ် မီးဒဏ်ရာနှင့် လဲကျနေသော မင်းခန့်အား ပြေးဖွဲ့လိုက်သည်။

“တာ . . . မင်းခန့် . . . မင်းခန့်”

ရှိုင်းစာပေ

အချစ်ရင်ခွင်မှာ အလွမ်းငှက်တို့ခိုဝင်နား

မင်းခန့်လက်မောင်းကို မီးသွားက စိုက်ဝင်သွားခြင်းစို့သာ။ မင်းခန့်ကိုကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးရုံသို့မောင်းထွက်ခဲ့၏။

“တောက် . . . နန္ဒ . . . အရူး၊ မင်းခန့်သာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်းကိုငါအသတ်ပဲကွ”

ဇော်သစ် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသလှပါ၏။

“မင်းခန့် . . . မင်းခန့် . . . ငါရှိထယ် မင်းဘာမှမဖြစ်ဘူးသိလား”

မင်းခန့်နားထဲ ဇော်သစ်စကားသံတွေက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့်။

မေမေ တို့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးမှာပါ။ ငါကလဲ နင့်ကို စလိုက်တာ ဒုက္ခတွေတော့များကုန်ပြီနဲ့ တူပါတယ်ဟယ်”

“နင် ဘာပြောတယ်ကေလင်။ ငါ့ကို စလိုက်တာ၊ ဟုတ်လား၊ ဝါဆို ငါမှားပြီပေါ့”

နန္ဒက ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွားတော့၏။ ရင်မှာပူလောင်စွာဖြစ်သွားသူက ကေလင်ကျော်ပဲဖြစ်တော့ ၏။

မင်းခန့်ညားသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပါက သူမပါမ ကောင်း ဖြစ်ပေတော့မည်။

“ခက်တာပဲ . . . ငါရန်ကုန်ကို အမြန်လိုက်မှပါ” ကေလင် ရန်ကုန်သွားဖို့ အားချင်းပဲ ပြင်ဆင်ရတော့ ၏။

သူမရင်ထဲ နန္ဒအတွက်ရော မင်းခန့်ညား အတွက် ပါ ပူနေခဲ့ရလေပြီ။

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင်”

“ဟဲလို . . . ကေလင်ပါရှင်”

“ဪ . . . ကေလင် ငါပါဟာ နန္ဒ။ ဒီမယ် ကေလင် ငါပြောတာသေချာနားထောင် နှင့်လူကြီးမင်းခန့်ငါ့လက် ချက်နဲ့သေရင်သေ၊ မသေရင်အတွင်းလူနာပဲ ဒီတော့နင် ငါ့ကိုအမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပါ ဒါပဲ”

ကေလင်ကျော် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

“ဟင် . . . နန္ဒ။ နင် . . . နင် မှားကုန်ပြီဟဲ့၊ နင်နဲ့ငါ့ကို

ဒီ . . . က . . .

မကောင်း။

နေခြည်ကိုတွေ့တော့ အံ့အားသင့်နေ၏။

“ဟင် . . . မမလေး နေခြည်၊ မြမြတို့ဆီ ပြန်လာတာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် မြမြ၊ မောင် . . . မောင်ကော ဟင်။ ကုမ္ပဏီသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . မမ၊ ည . . . ညက အကိုလေး ဟိုမား . . . မီးထိုးခံရလို့ ဆေးရုံမှာ”

“ဟင် . . . ဘုရား ဒါဆို မမလိုက်သွားမယ်။ ဘယ်ဆေးရုံ လဲမြမြ”

“ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး မမ၊ အရေးပေါင်းဌာနမှာ ဆိုလားပဲ”

“မောင်ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့”

စိုးရိမ်မှုများနှင့်အတူ ဆေးရုံကြီးသို့ လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ကားက အစဉ်သင့်ရှိနေလို့ တော်သေး၏။

ကားရပ်တာနှင့် အရေးပေါ်ဌာနသို့ လှမ်းတက်ခဲ့ရုံ ဤ ဝ ဝ

နေခြည် ရထားဆိုက်တာနှင့် တက္ကစီငှားပြီးမောင့်ဆီ လာခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ မောင့်ကို လွမ်းလှပါပြီလေ။

မောင့်အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီးသည့်တိုင် မောင့်ရဲ့

အရိပ်အယောင်မတွေ့ရ။ ရင်မှာ ထိတ်သွားမိ၏။

စိုးရိမ်မှုနှင့်အတူ လူခေါ် ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

“တီ . . . တီ . . . တီ”

ထွက်လာသူက အိမ်ဖော်မလေးမြမြ မျက်နှာတော့

သည်။ သူမ ဗလောင်ဆူနေရပါပြီ။

နပ်(စ်)မလေးတစ်ယောက်ကို ဌာနမေးမြန်းပြီး အခန်းထဲဝင်မည်အလုပ် မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် နေခြည့်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ဝိုင်းဆက်သွားရ၏။

“ကေဇင်”

မောင့်ကုတင်ဘေးတွင် ကေဇင်ကျော် ပြုံးရယ်လို့ စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ။ မောင့်မျက်နှာမှာလည်း အပြုံးတွေနှင့်ပါလား။

အခန်းထဲလှမ်းဝင်မယ့်နေခြည့် ခြေလှမ်းများတုန့် ဆိုင်းသွားရ၏။

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ အတားအဆီးမဲ့စွာ စီးကျလာခဲ့သည်။

“မောင်ရယ် နေ . . . နေခြည့် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီလားကွယ်”

ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ် သို့မီးကျလာ၍ လှည့်ထွက်မည်အလုပ်။

“အို . . . နေခြည့် . . . နေခြည့် မင်းခန့်ဆီ ပြန်လာတာလား။ အို . . . ဘာလို့ငိုနေတာလဲ။ အဟား . . . လာလား။ ကျွန်တော့်ကောင် မင်းခန့်ကြီးသာသိရင် သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာ”

ဇော်သစ်က နေခြည့်လက်ကိုဆွဲပြီး အရေးပေါ်အခန်းထဲဆွဲခေါ်နေသည်။

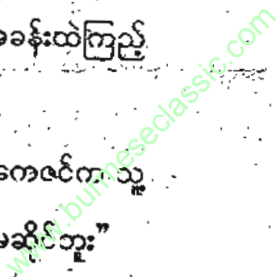
“ဟင့်အင်း . . . ကိုဇော်သစ် သူတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ နေခြည့် ပြန်မယ်”

သူမမြင်နိုင်စွမ်း မရှိသလို ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားလည်း မရှိတော့ပါလေ။

မောင့်ကို ဆုံးရှုံးရပြီဆိုတဲ့အသိသာ ရင်ထဲမှာနာကျင်စွာနဲ့ မင်းမူနေတော့၏။

ဇော်သစ်လည်း အံ့ဩနေရင်းမှ အခန်းထဲကြည့်တာ သဘောပေါက်သွား၏။

“အဟား . . . လာ . . . လာနေခြည့် ကေဇင်က သူ့ပြဿနာ လာရှင်းတာပါ။ မင်းခန့်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဒီကောင် မင်းခန့် ရင်ထဲမှာ လွမ်းနေတာက ဒီက
နေခြည့်ကိုပါဗျာ။ အကုန် ရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟေ့ . . မင်းခန့် . . ဒီမှာ”

ဇော်သစ် လှမ်းအော်တော့ ကေလင်ရော မင်းခန့်ပါ
နေခြည့်အား တွေ့သွားသည်။

“နော် နေခြည့်”

“မောင် မောင်ရယ်”

နေခြည့် နံဘေးမှာရှိနေတဲ့ ကေလင်ကိုလည်း မရှက်
နိုင်တော့။ လက်ဆန့်တန်းကာခေါ်နေသော မောင်ရင်ခွင်
မှာ-ပြေးဝင်ကာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။

“မောင် . . မောင်ရယ် . . နေခြည့် လွမ်းလိုက်ရ
တာကွယ်”

ဇော်သစ်နဲ့ ကေလင်က အလိုက်တသိပဲ ရှောင်ထွက်
ပေးသွားကြပါသည်။

“မောင်ရင်မှာလည်း ထာဝရလွမ်းနေခဲ့ရတာပါ
နေခြည့်ရယ်”

“မောင်အပေါ် စိတ်ဆိုးတာတွေ ပြေသွားပြီပေါ့
နော်”

“အင်း . . အဲဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း . . နေခြည့်”

“မမခွာညှိကြောင့်ပေါ့။ မမခွာညှိရှင်းပြလို့ မေမေ
လည်း သနားပြီး နေခြည့်ကို မောင့်ဆီပြန်သွားခိုင်းတာ”

“မောင် နေကောင်းရင် မမခွာညှိဆီ သွားလည်ပြီး
ကန်တော့ရအောင်နော် မောင်”

“ဟင် . . နေခြည့်က မမခွာညှိခက် ရှိတဲ့နေရာ
သိလို့လား”

“သိပ်သိတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားစို့လော့၊ ခုလောလောဆယ်တော့
လွမ်းခဲ့ရတဲ့ မောင်ရင်ကို ထွေးဖက်လှည့်ပါဦး နော်
နေခြည့်”

“ဪ . . မောင်ပဲအပြောကောင်း နေခြည့်ရင်မှာ
လည်း အလွမ်းတွေနဲ့ ပြည့်နေခဲ့တာပါ မောင်ရယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို ထွေးဖက်ထားလှည့်ပါ နေခြည်ရယ် နော်”

“သွား . . . ဦးပိုကြီး . . . လွန်လွန်းတယ်”

ပါးစပ်ကပြောပြီး မျက်စောင်းလေးဝင့်မိပေမယ့် နေခြည် မောင့်အား တကယ်ပဲ ထွေးဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

မင်းခန့်ကလည်း နေခြည်ကို တင်းတင်ကျပ်စွာ ပြန်လည်၍ ထွေးဖက်ပြီး နေခြည်မျက်နှာနုနုလေးပေါ်သို့ အလွမ်းစိုးတွေ အဆတ်မပြတ် ရွာသွန်းလိုက်ပါတော့သည်။

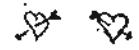
“မောင်ရယ်”

ကေလင်သည်လည်း မင်းခန့်နှင့် နေခြည်ကို ပြုံး၍ ကြည့်ပြီး ချစ်ရသူတိုင်းပေါင်းဖက်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

ဇော်သစ်ကတော့ ချစ်သူငယ်ချင်းအတွက် ဝမ်းသာ ကျေနပ်သောမျက်နှာဖြင့် လှမ်းထွက်လာပါတော့

သည်။

“ဘာအကြောင်းဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူတိုင်းပေါင်းဖက်ရပါစေ”

ရင်ခုန်သံမရပ်သလေ့
အမြဲကြိုးစားနေမယ်...
ခင်ခင်ဖြူနီနီ